

Odette Irimiea

Cu un cuvînt înainte de Florin Paraschiv
Grafica Virginia Georgescu-Hossu

Editura RAFET, 2006

„Cred că feminitatea este esențialmente iubire, iubire care nu pune condiții, care trece dincolo de așteptări, care se dăruie firesc, fără zarvă și fără-mpăunări, întocmai ca un izvor ce se află exact acolo pentru cel însetat. Iubire care nutrește, iubire care vindecă, iubire care alină, iubire care rodește... ea, mamă, iubită, prietenă, soră, fiică, țărnel care te iartă de Fire și-ți susține oricând reîntregirea.”(Odette)

Opinii despre carte

„Părerea mea e că nu se poate scrie așa! E prea multă sinceritate. Poți fi speculată. E ca și cum te-ai răstigni goală în piața orașului și oamenii ar putea să vină, unii să aducă flori, alții să arunce cu pietre. Îți asumi un mare risc dacă o publici.” (Gheorghe, scriitor)

„Nu m-am putut abține să nu citesc cartea astăzi... și am și terminat-o. E pur și simplu superbă și nu spun asta doar că te cunosc... cred că are de toate... Dar în special viață... îmi place umorul, introspecția, sinceritatea și jocul de+a cuvintele. Uneori e destul de greu de înțeles, mai ales la început, dar asta pînă poți intra în esența cărții, după care te absoarbe. Cel puțin pe mine. Astăzi nu am făcut decît să citesc asta... unele versuri parcă trădează sentimentele mele și, cred eu, ale oricărei femei îndrăgostite. Cît despre sinceritatea cu care îți deschizi sufletul către noi... cred că e absolut sublimă. Cred că multe femei au de învățat din această poveste... eu sigur am deschis ochii la unele aspecte.” (Vera, specialist în educația adulților)

Femeia, eterna poveste

Nu doar „al doilea sex” (Simone de Beauvoir), ci pur și simplu sexul slab, frumos și inteligent.

Ne gândim, odată cu atâția alți doritori nebuni, la sentimentul extrem al iubirii, cel doldora de pasiune/simpatie/*dependență*, o beție ce diminuează măcar o vreme responsabilitatea celui atins, fericire de a suferi și suferință ce ferește...

„Feminism”? Să ne gândim cu recunoștință la pionierele românce ale emancipării de profil: măcar Maria Cantacuzino, Hortensia Papadat-Bengescu și Domnița Gherghinescu.

Autoarea săvârșește o nouă **Cântare a Cântărilor** („Mă privește din fotografia de pe monitorul calculatorului”, nou Făt-Frumos și Sburător..., să intri în îmbrățișarea-contopire ca-ntr-o stenogramă(!), mă rog.), un soi de management educațional, oricum după înțelepciunea trezită „femeia e o școală”: farmecul incantației anglosaxone *let it be, whatever it is*, dar și *clitoris* și *penis*, nimic nu lipsește acestei autoare dezinhitate!

Așadar o cântare a ființei feminine, o urcare pe scara interioară a trupului *lui*, hăt până în cerurile ființei *lui*... Chiar ne întrebăm ce-ar putea obiecta la acestea cinstita Teologie, mai ales că vicleana autoare își ia măsuri asiguratorii, de pildă sufletul-potir și oglindă harică: „m-am uitat la Chipul Lui în mine”, doar Sfântul Augustin decreta superb: iubește și-apoi fă ce vrei.

Să vrei, de exemplu, monitorizarea acestei dorințe expurgate și cubiste: „ține-mă în brațe/cum m-ai înveșmînta în cer!/închide ochiul drept/pentru ca s'îngul/să-mi poată răsări stele/pe creștet!”

Și să nu uităm un adagiu străvechi: într-un **Tristan** de veac XIII, Gottfried von Straßburg suspina pilduitor: „Pe cel ce n-a suferit din iubire/lubirea nu l-a fericit nicicând”. Oricum, autoare și comentator, ne adresăm mereu unui popor care, cu toate ale sale, n-a-mpărtășit nicicând eșecul islamic: societatea noastră binecuvântată cuprinde bogați, săraci și femei! La noi, o autoare ca Odette Irimiea se poate rosti, fără urmă de servaj canonic: „Mi-e bine, mi-e TU.” Un apogeu al sensibilității personale.

Mai că ne vine să-l contrazicem pe Cioran, ilustrul credea că *salonul* a izbândit târziu și poate reversibil asupra omului cavernelor, dar e posibil ca Femeia să fi relativizat perpetuu izbânda omului cavernelor: gheșa incantînd muzică suavă pentru mântuirea brutei. Inclusiv, bruta subtilă, pasibilă de elogii: „mintea aia de cristal incasabil”.

Nu, hotărât, *magicul* n-a părăsit omul relațional: „Doar tu știi Semnul/ce-aprinde Șarpele-vis”... La lista de aspirațiuni și inspirațiuni ale autoarei, am putea adăuga grandioasele Femele de ruptură: sfintele nemțoaice, a căror linie directă conduce până la moderna Simone Weil; dar și Flora Tristan, Margruerite Yourcenar, Julia Kristeva, Elfriede Jelinek.

Florin Paraschiv

Argument

Am scris această carte și, un lucru s-ar cere precizat, anume acela că am din ce în ce mai pregnant impresia că de fapt eu am fost doar privilegiata cale, sau, dacă vreți, asistentă a nașterii ei, răspunzând mai multor imbolduri.

Primul și cel mai important este acela de a scoate femeia, pe cea din mine măcar, din tiparele minimalizatoare în care a îndesat-o istoria culturală a umanității, recuperînd sacrul darului său, unic acordat, acela de **a naște** simbolic. Este fascinant în ce somn hipnotic ne aflăm cufundați și, dincolo de vina de a-l accepta, trăim neputința de a nu fi nici măcar conștienți de el! Iată, lucrul pentru care este oarecum cîntată și elogiată femeia în memoria speciei stratificată în epoci culturale, este nașterea. Dar elogiul nașterii dezgolite de sacrul multitudinii de simboluri pe care le cumulează, pare să ne vină doar din instinctul de conservare al speciei: *Laudă celei care procrează!*

Darul nașterii însă este acela al **creației** și rodul creației nu poate fi decît rodul **iubirii**, dacă ne gîndim că toate lucrurile sunt create prin curgerea lui doi în unu, adică prin uniunea celor aparent opuse spre a reface unicul, sursa, singura în raport cu care are rost aspirația, tînderea. Chiar și-atunci cînd rodul inversează semnul și se situează în întuneric, e nevoie ca el să se nască pentru ca noi să ne putem defini lumea în care ne facem alegerile, căci în dualitate lucrurile nu pot fi reprezentate decît prin comparația contrariilor.

Și mai departe, **iubirea care poate naște** se servește de gesturi care, creatoare fiind, trebuie că sunt de o frumusețe clară, sacră. Nu poți rupe nașterea de procesul creației, care presupune împreunarea și contopirea a doi într-unul, considerînd-o un act izolat. Singurul la care este bună femeia.

Prin urmare, marele dar al femeii este **IUBIREA**. Cu siguranță ea, femeia, păstrează ascunsă în engramele memoriei ei schingiuite și falsificate, semnificația deplină a iubirii dătătoare de viață.

Dar ca să-și amintească întreg rostul său de născătoare și susținătoare a lumii, consider că femeia ar trebui să recupereze sacrul gesturilor care compun iubitor procesul creației, gesturi care, în evoluția culturală a speciei, printr-un accident să zicem naivi, au fost coborîte în derizoriu, în promiscuitate, în obscen, în tabú, rezultatul fiind pervertirea feminității.

Deși s-ar putea ca nu ea, femeia - probabil nici bărbatul...(?!)- să fi generat accidentul alienării, tocmai pentru că ea naște bărbatul, memoria mamei afectîndu-i prin urmare propriile imprimuri mentale,

consider că femeii îi revine sarcina de recuperare simbolică a gesturilor de creație chiar și pro specie.

Am credința că, la fel cum și în cazul altor hiatus-uri, și în acest moment de răscruce culturală pe care-l traversăm, puțința salvării simbolice a lumii - pentru că esența lumii, nu-i așa, este omul, iar omul este, precum spunea Ernst Cassirer, un *animal symbolicum* – stă în darul femeii de a fi **IUBIRE**.

Un alt imbold care m-a îndemnat să fiu cale acestui demers s-a instalat în timpul lecturii unui eseu foarte frumos despre dragoste – așa se și numește **Despre dragoste, anatomia unui sentiment** a autorului ieșean Liviu Antonesei - care făcea în esență un demers similar, probînd cu o bibliografie impresionantă, nevoia omului modern de a recupera simbolurile definatorii mai ales în această zonă. Consultînd această bibliografie, am observat că ea cuprindea aproape în exclusivitate lucrări semnate de bărbați. Departe de mine bănuiala că autorul citat ar fi misogin, ci mai degrabă cred că o anumită timiditate, poate chiar nesiguranță, a reușit în epoci să dosească feminitatea de dorul, de riscul de a se face înțeleasă exprimînd.

Și-așa eu, prevenită de un bărbat fiind că s-ar putea să fiu ucisă cu pietre și asta poate chiar de către semenele mele, mi-am asumat demersul de a scrie despre adevărurile FEMEII.

autoarea

*Această carte a fost scrisă de către **FEMINITATE**,
înspre descătușarea din **PĂRERE** a **FEMININELOR!***

*Necunoscuta EU, dedic această carte tatălui meu,
marele Necunoscător.*

Orice poveste de dragoste este un parcurs inițiativ.

Asta trebuie s-o fi spus cineva înaintea mea, însă nu știu cine – dacă vrei caută tu autorul, că tu ești cel erudit! – eu pur și simplu **știu**.

FEMEIE

Cere-mă!

SUNT

bucată din coasta

pe care ți-o lași străpunsă
de suliță, spunînd:

- Iartă-i, Tată, că nu știu ce fac!

Sărută-mă!

SUNT

rană din rănile tale

În care îngădui să picure oțetul somnului
cu nume de sfînt și strig:

- Iartă-mă, Tată, că mi-e rușine
de rușinea cu care-am fost deprinsă!

la-mă!

SUNT

lut bun pe masa olarului!

Frămîntă-n mine chip după chipul tău
și fă-mă icoană rugîndu-mă ție:

- Tată, iartă-ne moartea!
Înguste sunt urechile acului!

Calcă-mă!

SUNT

scrișnetul pașilor tăi

care vin propovăduind:

- Eu sunt calea!

Strivește-mă!

SUNT

fiara asmuțindu-ți lupii cărnii,

pîn' ce te vei căzni

să-i pui lanț și să-i crești trandafiri!

Și uită-mă!

Uită-mă adînc în tine!

De-acolo vin

Să mă închid –

Cerc de foc – în jurul

Punctului

care te naști din Clipă.

Sunt atît de deplină în momentul ACUM, încît orice alunecare proiectivă în viitor ca și orice privire retrospectivă mi se pare o trădare. ACUM-ul meu e-atît de vast, încît încap cu totul în el, eu, cea infinit-dimensională.

Și totuși, cartea pe care urmează s-o scriu, trebuie să fie despre ceva, se cere construită cumva, nu?, așa că...

14 iulie

O să-ncep de foarte aproape înspre trecut, fiindcă ceea ce voi povesti ACUM - ca dealtfel tot ceea ce voi povesti vreodată - este în mod straniu tras parcă peste întreg timpul, prelungind ACUM-ul între definit și infinit.

O să încep în ceea ce s-ar putea chema ieri, cînd tu, abia trezit din somn, în timp ce-ți reflecti cea de-a treia cafea și-a n-a țigară, mă privești mișunînd, în felul meu caracteristic, pe perna din fața fotoliului în care te lăfăi - în sus, fiindcă în jos n-ai cum, picioarele tale aflîndu-se în permanentă căutare de **private space** printre degetele, palmele, buzele și limba mea care au, cu intermitențe de neglijat, sesiune deschisă de comunicări cu pielea ta, cu genunchii, cu gleznele, cu tălpile tale, în general, cu toată mulțimea îngrămădită volens-nolens între abdomen și unghiile de la picioare. Și asta, fiindcă din poziția în care mă aflu, nu am acces prea lesne, mai sus de iubitul meu suveran, care tronează în mijlocul trupului tău, precum un sultan înconjurat de haremul său. Nimeni nu recunoaște ușor suveranitatea aceasta. Ei, cum naiba să accepți că ai putea fi condus de un cap mic, lipsit de creier - prin urmare, părelnic și de minte -, o chestie autonomă ce-i drept, poate chiar prea autonomă, dar tot lipsită de carte în esență și doar se știe "ai carte ai parte", n-ai...

Da, numai că pe suveran pălăvrăgelile ascunse ale lumii nu doar că nu-l stingheresc defel, ci îi și folosesc drept disimulare și uneori drept amuzament. În timp ce lumea își dă duhul căznindu-se să pară ceea ce nu e, el, modest, neîmpăunat, este totul în imperiul trupului, adică e Poarta Împărăției, a Împărățiilor chiar – Poarta Căii – vama. Dacă el îmi deschide, eu pot să ajung pînă în cerurile ființei tale, urcînd firesc pe scara interioară a trupului tău. Cîteodată năzuiesc s-ajung la inimă, cîteodată la minte... Însă, cel mai adesea, mult mai departe. Cheia – cel puțin pentru această Împărăție - e el, minusculul meu iubit, pe care-l mituiesc cu săruturi și alint ca să se facă atît de mare cît să mă pot strecura, căci, în adevăr, “înguste sunt urechile acului”.

Spuneam că mă privești mișunînd între cutreierul pielii tale și computer, înlăuntrul căruia caut să-ți arat veștile pe care le-am primit de curînd despre transmutația energetică a planetei... iar privirea ta, urmărind secundar textele indicate, se face ca un fel de simț lichid, excitat, întins peste tot în calea mîngîierilor mele, astfel încît, degetele nu mai ating o suprafață vibrîndă, ci înoată de-a lungul curbelor lichefiate – pot să le și aud înaintarea ca un scrîșnet gîdilător, cum simți cînd îți treci palma peste o farfurie udă.

Curînd, abandonezi observația și mă tragi în sus, îngenunchindu-mă între picioarele tale. Ți-apleci torsul asupra mea cuprinzîndu-mă strîns în brațe, așa cum faci năucitor cîteodată, îmi cauți cu degetele clitorisul și prinzi a-l frămînta știutor, spre a deschide și poarta trupului meu. În poziția în care ne aflăm, mîna ta pătrunde anevoie, din cauza îmbrățișării pe care nu vrei s-o slăbești, ba din contra, o strîngi mai abitir în jurul meu, găsind cu cealaltă mîna punctul rotitor, aflat la baza coloanei vertebrale, din care începe totdeauna înșurubarea-n înalt. Sunt ca un instrument muzical din care maestrul, cu grația și siguranța inspirației sale celeste, scoate vibrația pură a creației unui ACUM etern.

Mă uit în amănunt la mine ca să nu uit ce simt.

Încep cu hotarele care se văd. Ele sunt pur și simplu strivite între hotarele tale, cel mai tare se înghesuie în ele brațele, umerii și ... pieptul, mai ales în mijlocul lui – sternul tău presează mișcător între sîinii mei, străduindu-se parcă să pătrundă înăuntru. Deodată, simt contururile cedînd, carnea noastră amestecîndu-se și, dincolo de asta, inima ta curgînd ca un șuvoi de lavă incandescentă înlăuntrul cutiei

mele toracice. Încerc să mă eliberez, ca să-mi dau seama dacă faci asta, sau doar se petrece. Nu-mi dai drumul, te-afunzi mai adînc în trupul meu. Astfel, cutremurul-eu care urcă se-nfîlnește cu inima ta curgătoare în mine pe la jumatea drumului și înfîlnirea mă propulsează într-un extaz instantaneu, multiplicat – un extaz care parcă se sparge în milioane de balonașe mici, plutitoare, ca de săpun, fiecare închizînd în sine cîte o scînteie din eu-tu contopit pe care o încrustează, sămîntă, în matricea universului expandat care sunt.

Încețoșată, nestăpînind prea bine, nici măcar voind s-o fac, dansul efervescent al celulelor mele gratulînd sărbătoarea îngăduită, înțeleg ce faci.

Ceva mai devreme te întrebases cum ești tu cînd ești îndrăgostit, cum sună cuvintele tale de dragoste – “palavras de amor ed de passion”, e un cîntec într-o reclamă care-mi amintește că pe ale tale nu le știu, că tu nu-mi spui cuvinte de dragoste, nu-mi scrii scrisori. “Mai spun eu, dar poate tu nu auzi!” – mi-ai răspuns. Tu?! Declarații de dragoste?! “Eh! Poate nu cuvinte...”- ai admis.

Mă îmbrățișezi de multe ori așa și mi-e drag. Pîndesc această îmbrățișare. Am decodificat toate ipostazele mele, de la cele rănite pînă la cele încredințate, pe care ea le alintă. E ca și cum tu ții captiv trupul meu, pentru ca eu să-mi pot lua zborul din el... însă abia acum relizez inima ta care curge înlăuntru meu și, parcă totul se șterge de pe cerul care sunt ca să se scrie ea, tăcută, dăruită, adorînd.

Ce incantație de dragoste, demnă de un artist desăvîrșit! Mi-a trebuit ceva vreme, e drept, ca s-o aud așa cum e tăcută și simplă.

Mă gîndesc că atunci cînd faci dragoste, ca să atingi esența contopirii, ce pare foarte fragilă dar în același fel eternă, ar trebui să te bagi în îmbrățișare ca într-o stereogramă – să uiți total de concentrarea pe părți, ci să-ți dilatăți atenția astfel încît să te cuprinzi cu totul în ea – pe tine și pe celălalt. Să trăiești ACUM-ul ca pe un vibrant **let it be** și să fii pregătit să observi și să primești, celebrînd, **whatever it is**.

Cînd începe contopirea însă, cel mai adesea, atenția se centrează pe sex, pîndind orgasmul. Abia în orgasm există o străfulgerare a ceea ce mai înseamnă extazul și altceva, sau chiar cu totul altceva, decît expulzarea încordării materializate fluid de a urmări un scop – plantarea seminței ce va să devină rod. Astfel, străfulgerarea din orgasm e acoperită, din păcate, de cele mai multe ori (pentru unii

rămînînd de-a pururi neştiută) de faptul că te afli cu totul în sex. E o mişcare reflexă cred, vine din gestul specific de procreaţie. Dacă nu te-ai afla întreg în locaţia în care începe procreaţia, dacă nu te-ai dăruî în întregime acestui gest creator, creaţia (pro specie) poate că nu s-ar putea produce. Prin urmare, migrarea automată spre sex în timpul contopirii trebuie că e scrisă în codul genetic. Doar că poţi schimba asta printr-o extindere voită a atenţiei. Şi astfel, nimic nu este predestinat, ci devine potenţial prin liberul arbitru pe care Viaţa ți-l acordă, respectîndu-ţi-l cu sfinţenie. Zic şi eu.

lată, prin urmare, cea mai de seamă, cea mai fără putinţă de îndoială, declaraţie de dragoste!

Această declaraţie nu se mai poate şterge, ea este înscrisă de-a pururi în codul vietăţii ACUM pe care n-o poate ucide nici absenţa ta, nici dragostea pentru alte femei, nici ieşirea din formă. Singurul lucru care poate ucide vietatea ACUM, sau îi poate voala înscrisurile, este deplasarea atenţiei în proiecţiile viitorului sau alunecarea ei în pattern-urile trecutului.

Cît timp rămînem în AICI ŞI ACUM, gestul tău, contopirea noastră firească şi cerească-n esenţă, face ca dragostea să fie veşnică.

Într-un anume fel, îmbrăţişarea aceasta se desfăşoară încă. Eu mă aflu în ea trăind cu aceeaşi intensitate extazul. Dacă te uiţi puţin altfel la ea înlăuntru tău - puţin ciş aş zice – o poţi simţi şi tu cum încă se petrece. Doar plasarea atenţiei altundeva o poate face să pară depăşită în timp; cînd atenţia se-ntoarce însă, ea ESTE. De fapt, cînd ți-am spus că prezenţa ta mă proiectează într-un orgasm perpetuu am greşit, fiindcă nu prezenţa, ci existenţa ta îmi face acest dar. Şi astfel, cît de etern îngădui lui ACUM să devină, atît durează şi desconturarea care ne face una oriunde s-ar găsi contururile noastre.

Cînd mişcarea uşoară spre în sus a pubisului tău reverberată într-un ACUM prelung, ca un ecou într-un labirint fără capăt, îmi aduce fereastra magică – urechile acului – din capătul penisului tău alintător pe buze mai întii, pe obraji, în leagănul claviculei... pe urmă, ca-ntr-un culcuş potrivit, alunecă vietatea vibrîndă în căuşul dintre sîni şi-o alintă şoptit înspre dorul meu de-a te nutri, de-a te creşte cumva renăscîndu-te iar şi iar, îndărătnic... pentru ca apoi, întreagă fiinţa ta să se-avînte, trecînd prin vama îngustă în adîncul trupului meu, o dată şi-nc-o dată... energia fluidă ascendentă care devii irupe înlăuntru meu ca o fîntînă

arteziană fără sfârșit țîșnind în univers prin creștet, spre a se-ntoarce picuri mai tîrziu ca s-o ia de la capăt.

Să fii un maestru? Eu așa cred, că ești un maestru! Cu atît mai mult cu cît îmi vine iar în minte că, fără înțelegerea mea, măiestria ta n-ar avea nici o relevanță. Iată, ai sta în mine creînd, iar eu n-aș băga de seamă! În sensul acesta, orice bărbat poate fi un maestru doar dacă femeia se află în înțelegerea care l-ar revela. Sau se poate ca el să nu se fi ajuns încă din urmă?!

Marele act de dezvăluire, la care tu contribui maiestuos, este acela al descoperirii maestriei din mine ce poartă numele FEMEIE. Abia maestrul din mine observă, înțelege și acordează cu sine limbajul creator al aceluia care ești.

Cît de împlinită mă simt că-ți iubesc existența – prezența, ca și absența ta - ACUM, mi-e peste puțină să-ți spun în cuvinte și-atunci, mă mulțumesc doar, cu recunoștință, s-o trăiesc.

***Ține-mă-n brațe
cum m-ai înveșmînta în cer!***
Închide ochiul drept,
pentru ca sîngul
să-mi poată răsări stele
pe creștet!
***Neostoit,
dorul de mine își stinge setea
în sîngele tău.***

După ce se perindă prin toată povestea ucisă secvențial de ideea de timp, cartea ar trebui să se-ntoarcă aici, în ACUM-ul acesta în care tu ești cumva trist și puțin înpovărat de împlinirea și pacea pe care ți le dăruie dragostea mea.

Nu mă abțin și lansez jocul care-mi tot dă ghes: cum ești tu oare cînd te-ndrăgostești, care sunt prostiile pe care le faci, de ce nu-ți

place, de ce spui că e mai bine ca tu să iubești decît să fii îndrăgostit, cum îți strigi tu iubirea?

Eu, spre exemplu, ador să fiu îndrăgostită de tine pentru că atunci sunt tu și te simt pînă-n vîrfurile firului de păr. Pe cale de consecință, mi se pare că s-ar cădea să-mi rostesc iubirea. Mi-e greu că trebuie să trec tăcută printre oameni, fără să le destăinui că existi și că eu sunt incredibilă norocoasă căreia i s-a îngăduit să fie și existența ta. Mi se pare absurd că nu-i privește, fiindcă eu știu că iubirea afectează totul, contaminează totul cu lumină.

Iar tu... Ce-mi răspunzi la mesajul în care te întreb dacă ai habar cît de mult te iubesc? "*E treaba ta! Sau ce?*" A, nu, că-ți atașez și o poză cu floricele care scriu *Thank you!*, pentru disimulare. Și, ca un băiat binecrescut ce ești, îmi răspunzi: "*You're welcome!*", anglofon cum te afli. "*Păi, nu?*" Păi nu, că nu se brodește cu întrebarea. Abia aici te-aburești și bolmojești ceva legat de cît te sperie dragostea mea. Ei, iaca la asta nu m-am așteptat! De ce să te sperie dragostea? "*Așa, pentru că mă gîndesc cît de multă suferință implică și eu sunt vinovat pentru ea – de pildă, dacă se-ntîmplă ceva și nu mă mai poți vedea... ca să nu spun că o altă suferință vine din faptul că nu mă poți avea niciodată complet, cît ai să suferi, ai?*" Și de ce ești tu vinovat? "*Păi, dacă eu n-aș fi fost...*"

O, dragul meu, dacă tu n-ai fi fost, eu aș fi ACUM cu mult mai săracă, așa cum ai fi și tu dacă n-aș fi fost eu! Mai săracă în a mă descoperi **femeie**, mai ales!

Mă întristează să nu fi realizat că nevoia de a exprima ceea ce simt te-ar putea răni. O tristețe vîscoasă se lăbărțează contaminîndu-mi trăirile pe dedesubt, cum o infiltrare de substanțe toxice afectează pînza freatică și subminează viața pentru care apa e esențială. Mă trudesesc din răsputeri să susțin lumina pe suprafață, dar iată c-am picat în plasa jocului meu!

"*Ca să nu spun că o altă suferință vine din faptul că nu mă poți avea niciodată complet*" – spui și ochii parcă ți se-aburesc. Dar asta e o păcăleală, dragul meu. Nu poți avea nici patul pe care dormi, îl împrumuți doar pentru a te odihni în timpul acestui tranzit, darmite un om? Cum să te fac să-nțelegi că pentru mine dragostea e o stare de a fi

ACUM și AICI, nu un proces care implică un scop și-o finalitate? Cum să ... oh, Doamne, de-aș putea!

**Spirală de fum,
aripa mea mă duce
numai la mine.**

În templul meu

Timpul are legile sale –

Nici o clepsidră nu știe-a-l curge.

Tu ești Zămislitorul

de zboruri – cuibul din care eu mă înalț.

**Cîtă vreme te voi recunoaște,
Mă voi întoarce.**

Te privesc cu ochii și cu inima îți pipăi înțelesurile. Ai adormit. Regăsești, în dragostea mea, atîta pace și-atîta siguranță, încît ființa ta se descătușează, se decontractă total și-și îngăduie să alunece într-un somn inocent și alintat, cu scîncete mici și gemete amuzate. Cum să-ți explic că nimic nu se poate compara cu această recunoaștere a spațiului în care devenim unul, ca fiind spațiul *de luxe, calme et volupté* – cum îl definești tu, ca Baudelaire, altădată - în care dorești să te întorci din timp în timp ca să te contopești cu mine-tu, odihnindu-te puțin de tine-ceilalți?

Așa se-mplinește destinația mea de femeie pe care am jinduit-o atît...

Se-nchide-n urmă poarta visului

Și **ies din somn ținînd în palme extazul tău.**

Carnea ta caldă se zvîrcolește încă

Pe dinăuntru degetelor mele,

Pe dinăuntru buzelor mele, pe limba mea...

Aroma ta însămîntează-n ele

copacul mirodenie din care-și trage seva.

I-aduc ofrandă fîșii de mîngîiere

scăpate din vis și **cînt**.
Cîntecul sparge liniștea
celor care se uită.

18 octombrie,
Buna dimineața, dragostea mea!

Ești peste tot în preajma mea... m-am trezit cu tine în brațe, pe buze, în carne... din cerul gurii mă cotropește gustul tău unic și-n nări simt, de peste tot invadîndu-mă, aroma ta... aroma tare a unui copac meridional din care Viața extrage mirodeniile cu care compune BĂRBATUL, aromitor a zbor înalt neîndoit, nesupus, netulburat, a zbor pur și simplu...

Mă privești din fotografia de pe monitorul calculatorului și privirea ta se desprinde fluid să pătrundă adinc în ochii mei care te beau odată cu cafeaua de dimineață. Mi-e calm și mi-e bine. Mi-e TU.

În aceste clipe nici nu te mai aștept – EȘTI. Mă rog să nu-mi treacă niciodată această stare de a fi cu tine fiind tu, să nu trec niciodată prea împămîntenit în așteptare, fiindcă doar atunci te pierd în iluzia care te-mparte între mine și lume. Te împarte pe tine cel de neîmpărțit, cel întreg, cel unic - Zeul. Iar mie mi-e bine doar acolo, în tine-întregul, în locul acela numit cu numele meu, pentru tine părelnic prea strîmt, pentru mine locul-ogindă care mă rotunjește FEMEIE, cum n-am fost pînă acum și cum mi-e drag să mă descopăr.

Mă cuibăresc, acolo, în brațele tale și-ți spun povești despre visele mele, despre dorul de-a mă smeri sub pașii tăi potecă, sub gestul tau univers, sub dorința ta libertate, sub copilul din tine candoare.

Și chiar pot să-mi închipui că locul meu în tine s-ar afla la subsuară, sub aripa stîngă, între țărnul înalt și ocrotitor al claviculei și coasta care întîrzie să-mi dea drumul în lume, nu ca să mă-ntemnițeze cumva, ci ca să mă apere de dezmeticire, de desfirare, de desrădăcinare.

Îmi beau cafeaua și te-ntreb, rîzînd, cum mă iubești?-parafrazînd o întrebare buimacă dintr-o tăcere de-a ta învechită deja. Și tu ridici ușor din umeri, aruncîndu-ți privirea într-o parte într-un gest copilăros de evidentă și-mi răspunzi: "Așa!". Iar eu înțeleg că știu

răspunsul dintotdeauna. Cred chiar că m-a fulgerat în acel moment dintru (re)întîlnirea noastră din prima zi. Exact acesta este răspunsul clar, așteptat: "Așa!". Descopăr uluită că tu chiar așa mă iubești. Așa cum am nevoie ca să mă aflu altfel decît mă știam. Așa cum am nevoie ca să mă aflu cum mă rîvnesc a fi – FEMEIE.

Cîndva scrisesem, strigînd BĂRBATULUI pe care-l presimțeam CENTRU lumii din mine:

Trezește-mă Femeie!
Doar tu știi Semnul
Ce-aprinde Șarpele-vis.

Trezește-mă Femeie!
Rug e în mine
Dorința
de-a mă smeri – CER –
sub căile tale,
sorbindu-ți
descătușate
fulgerele.

Și iată, TU, răspunzînd strigătului meu, ai venit să tulburi apele Firii, spre a plămădi chipul cerut din lutul cu care-am fost înzestrată.

Nu pot decît să mă smeresc în fața mîinii tale care mă recreează și să te iubesc, cîteodată șoptit, cîteodată strigîndu-mi iubirea care mă umple într-atît, încît înlăutru-mi se cere revărsat, căci universul devine prea strîmt și, părelnic, începe să doară.

Mă-nveșmînt în somnul tău drag și-mi trag afară doar un colț de gînd, care se roagă: *cum să fac Doamne să-l apăr de suferința aceasta?* Simt că sufletul tău mă-nțelege, că e în perfect acord cu ceea ce se înconturează a fi dragostea mea. Dar cum să fac cu gîndul tău care trage peste miracol cortina vinovăției? Și, dintr-odată, se-arată

Întrebarea, jucăușă și smerită ca totdeauna: *dar tu ce crezi că face Dumnezeu în ei?* Da chiar! Cu siguranță că te iubește și EL într-atât încît să-ți vindece rănilile în timpul și-n modul cel mai potrivit - în definitiv ești pur și simplu irezistibil. Eu aș putea doar să-l ajut s-o facă, iubindu-ți și temerile și lecțiile și drumul neparcurs încă, sau nerevelat... și cazna ascunsă de-a pricepe trăind că responsabilitatea nu implică nicidecum culpabilitate, ci asumarea trăirii și celebrarea ei.

Aici mă împotmolesc.

Cartea s-a vărsat. Despre ce ar mai putea să vorbească ea între alfa și omega delimitate mai sus? Mă screm zadarnic, iar efortul de a oua ceva strălucitor – care să lase lumea cu gura căscată și, mai ales pe tine - îndreptat, din cauza gravitației probabil, spre în jos, mă stoarce de firesc, mă-nchide.

Preț de vreo două zile mi-e lehamite de orice - starea asta însăși e ca o boală.

Cînd strig deja obidită la Cel Înscăunat în mine că nu pricep de ce-mi ceruse să scriu o carte, dacă știuse - cu siguranță El știuse! - că nu voi fi în stare să fac asta de una singură, răspunsul a venit, simplu și firesc: *“Dar nu ești singură! De ce să scrii singură, cînd putem s-o facem împreună? Ce-ai făcut tu singură pîn-acum?”*

Oho! Făcusem eu și singură, cum nu! O mulțime de chestii! Unele ieșiseră prost. Dar vorba e că mă străduiesc. Și-acum mă mai străduiesc. De-o vreme, încerc să mă mai abțin. Dau în gropi doar cînd nu sunt atentă. În rest, lucrurile se *fac* în mine și în jurul meu, uimindu-mă permanent faptul că iau tot mai des forma pe care aș fi rîvnit-o, dar care mie părea să nu-mi iasă cu nici un chip.

De pildă, cartea...

De multă vreme **știam** undeva, înlăuntrul meu, că **trebuie** să scriu o carte – nu mi se dăduse inutil acest dar al cercetării trăirilor și-o anume acuratețe în a le exprima – el trebuia pus la treabă cândva, îngăduit să producă, să se adreseze. Numai că, din motive situate între conștiință și intuiție, amînam. Mă tot gîndeam că va fi o carte despre calea parcursă înspre cunoașterea de sine și, cumva asta și este, însă, pe atunci, nu întrevedeam cheile în care ea avea să se desfășoare. Nicidecum nu-mi imaginam că va intra în acest registru, în care lălăie acum.

Asta pînă zilele trecute, cînd am primit un mesaj – un channel, ceea ce înseamnă transmisie printr-un medium – de la energia numită Kryon, cu care eu rezonez, adică se exprimă pe limba și după nevoile mele de înțelegere.

Chestia asta cu transmisiile prin mediumuri m-a lovit de curînd. Nu prea mă interesa. **Știam** că sunt posibile. Eu însămi am o legătură permanentă cu două dintre cele mai dragi ființe trecute dincolo, însă o mențin la nivelul unei împărțșiri intuitive, subsenzoriale să zic. Pe de altă parte, există și conversația mea permanentă cu Cineva, în mine, pe care multă vreme l-am numit Iisus, însă cel mai adesea Tată – am redactat chiar vreo cîteva convorbiri. Dup-aia m-am lăsat, deoarece conversația se desfășoară în permanență și pe arii atît de extinse, de la glumă la introspecție, încît, mi s-a părut cu-adevărat incomod și prostesc să mă car tot timpul cu hîrtie și creion după mine, întrerupîndu-mă la orice pas. Poate de-aceea n-am umblat prea mult după “*ce le-o fi spus Dumnezeu altora?*”, deși, mărturisesc că, de multe ori, în impas fiind, după ce se tot răsteya la mine, doar-doar oi auzi răspunsul de care aveam nevoie, recurgea finalmente la cărți/texte/filme – cuvîntul întrupat adică - spre care mă simțeam pur și simplu împinsă și în care, frunzărind aparent la împlinire, găseam piesa lipsă din puzzle-ul cu care tocmai mă luasem la trîntă.

Apropo de trîntit, mi-amintesc două experiențe directe, în care, fie n-a mai avut răbdare, fie se-amuza prea copios ca să-mi caute o carte potrivită.

Prima se leagă de un prieten la care țineam – eram chiar îndrăgostită de el, sau, cel puțin, așa credeam. Trecea printr-o mare dramă – își pierduse nevasta într-o înclăștare cu o boală cruntă în care

el, dimpreună cu cele două fiice și cu soția în cauză, firește, încercase tot ce fusese omenește posibil spre a ieși la liman. Iar eu, socoteam că trebuie să-i fiu alături, să-l ajut. Și cum? Ce poți face pentru un om aflat în fața implacabilului, decît să-i oferi speculații, judecăți în ceea ce privește *fața nevăzută și neînțeleasă a lucrurilor* – escaladînd adică unde și ce greșise, ce și cum îi lipsise din viziune, de' eforturile i-au fost pînă la urmă deșarte. Asta cică, drept suport pentru o acceptare oarecum onorabilă a ceea ce părea în acel moment de neacceptat. Firește că încercasem să fiu cît de delicat poți fi, cînd ai impresia neroadă că tu ești singurul om care vede lucrurile în adevărul lor și asta nu doar în dreptul lui, ci, mai cu seamă, în dreptul altuia.

Prietenul meu e contabil și informatician pe deasupra, adică tot ce înseamnă o minte perfect organizată și legată primordial de rațiune, concret, logică a demonstrabilului. Mă mirasem că putuse recurge la medicina alternativă pentru soția lui! Fundamentul discuției la care mă refer era, de fapt, suspiciunea mea că o făcuse total lipsit de încredere. Pentru grandioasa discuție, am făcut chiar un drum în urbea în care locuia, la București adică – trebuia să-l luminez, pasămite! Numai că el, cu un calm imperturbabil, ca cel al unui zid de fortăreață medievală, mi-a fisurat cu întrebări scurte, clare și lipsite de pasiune – ca și cum chiar ar fi vrut să-nțealgă, dacă tot îl făceam să piardă timpul, numai că nu cu tot dinadinsul! - tot edificiul strălucitoare mele tălmăciri, pregătită potențial spre a fi băgată pe gîtul omului.

Astfel că, simțindu-mă total timpită în fața lui – cum dealtfel și eram! – am plecat la gară, într-o stare de enervare de nedescris. În zadar încercam să privesc în sus și să imaginez o spărtură în nori ca să acced la evidența că norii nu pot contamina cerul, că ei sunt pasageri și, prin asta, oarecumva virtuali, așa cum mă-nvățase Osho și-mi reușise de-atîtea ori! Faptul că nu putusem clinti nimic în mintea aceea de cristal incasabil – că doar îmi asumasem această misiune, nu?! - nimic care să-i poată explica măcar, dacă nu alina, durearea, mă îneca, materializat într-un uriaș nod proptit direct în mijlocul gîtului.

Cînd am ieșit din metrou, de niciunde, o ființă hidoasă, aparent retardată, s-a apropiat și, fără nici un preambul - fără sunet, doar rînjet schimonosit - mi-a aplicat o lovitură cu latul palmei exact la nivelul gîtului și s-a-ndepărtat cum a venit. O fracțiune de secundă. Abia de-mi

dădeam seama că fusese un gest real, pentru că mă durea gîtul care, straniu, parcă se desfăcuse și lăsa să curgă ceva negru, crunt.

Am simțit scrîșnetul cu care o mîină nevăzută în mine m-a reorientat dinspre *bietul de mine* spre care alunecam vertiginos, către rîs. Era un rîs interior, cu hohote, care mă elibera de ghemul acela de tensiune la fel de hidoasă ca și expresia agresorului care o lovise cu o precizie zdrobitoare. Nu mai fusesem niciodată atacată pe stradă! Da, dar dintr-o astfel de lovitură poți muri, știi? – I-am întrebat eu pe Cel Interior care zîmbea senin în fața hohotelor mele. “*Da, știi.* – a răspuns fără să se tulbure. *Numai că tu n-ai murit. Te-ai uitat doar în oglindă.*” Exact. De-aia m-a bufnit rîsul. Tot tabloul, privit dinafară, semăna uluitor cu mine – caraghios, dramatic și nesperios. Ca un vodevil jucat în travesti.

Ne-am îndreptat amîndoi, deopotrivă amuzați și senini, către casa de bilete. Trenul era supraaglomerat – tren de noapte, spre Suceava, lumea se ducea în talcioc să cumpere *alea-alea* la prețuri derizorii - , prin urmare am luat bilet fără loc. Că doar n-ai să mă lași să stau, ca proasta, pe culoar, trei ore, în creierii nopții, după atîta muncă! – i-am zis. El a tăcut apăsător și eu am simțit întrebarea Lui: “*Da’, te simți proastă?*” A, nu, mulțumesc! Mi-a trecut!

Am urcat în tren cu convingerea clară, deja instalată ca o destindere în toți mușchii, că există un loc liber pentru mine. În primul compartiment în care-am intrat l-am și găsit. Mă aștepta. Aproape că puteam citi numărul lui pe biletul meu. Știam că nu mă va ridica nimeni de pe acel loc.

Compartimentul s-a umplut încet de oameni, tot fără locuri. Vis-à-vis s-a așezat o femeie cu o fizionomie mobilă, alunecoasă, de vulpe prospectînd cotețele. Eu m-am cufundat în mine, ea s-a lăbărțat în pălăvrăgeală. N-o asculta nimeni, dar ea vorbea continuu, agresiv, cu intonație, ca și cum toți ar fi avut datoria s-o asculte, pentru că ea *știa totul* despre tot ce mișcă, de la politicieni la recensămîntul oilor, de la vedete la piața de capital.

M-am uitat la Chipul Lui în mine – se distra copios privindu-mă cu luare aminte. În mod obișnuit, încep să fierb în astfel de situații, mai ales că îl slăbise puțin pe bietul călugăr de pe bancheta din față care nimerise inocent în tirul ei și-și alunecase atenția dramatic spre mine. Deh, eu stăteam cu capul pe genunchi și rîdeam “*Doamna rîde, dar (...)*”

Știați asta doamnă?!". De data asta însă n-a mai avut nici un efect – nu eram decît eu și oglinda.

Primești întotdeauna ceea ce dai, pentru simplul fapt că oamenii, situațiile, experiențele nu sunt decît oglinzi în care se reflectă părți din tine pe care le refuză conștiința. Sau le mîngîie, după caz.

La Ploiești au început să urce oameni care aveau bilete cu loc. Toți se agitau, doar eu stăteam liniștită. Știam că n-o să aibă nimeni locul pe care stăteam eu. Și-așa a fost – pe mine și pe femeia atotștiutoare nu ne-a ridicat nimeni. Ea a vorbit tot drumul, eu am rîs tot drumul fără să-i răspund un cuvînt. Simțeam pe creștet mîngîierea Lui și pacea pe care o instaura în mine. Mi-am propus atunci să iau lecții de tăcere. Am uitat între timp.

Pe drumul de la gară spre casă, am vorbit serios – eu cu El, ca doi prieteni vechi ce eram. Am înțeles atunci că nu poți ști mare lucru despre altcineva - nici în dreptul tău nu deții decît cel mult elemente fugare, necum întreaga perspectivă. Asta o dată. A doua oară că, orice ai încerca să faci pentru altcineva, nu doar că se poate solda cu un eșec meritat, deoarece fiecare are propriul său scenariu pentru care este perfect responsabil și abilitat, fiind unic creator chiar dacă în aparență poate învinui pe oricine pentru coordonarea și desfășurarea lucrurilor, dar este și total imoral.

E ca în povestea aia cu Bulă care trece baba strada cu forța, convins fiind că treaba babii e pe partea cealaltă, fie că ea a descoperit asta sau încă nu. Poate că Bulă nu știa, dar eu mă băteam cu pumnul în piept că știu, venerez și profesez chiar liberul arbitru în dreptul tuturor. Că doară una cu Tatăl eram și asta era școala Lui, nu?! Da, dar chestia asta cu liberul arbitru, nu se limitează doar la a-l lăsa pe om să aleagă între ciocolata și fructele pe care eu i le pun în față, sau între o casă și o rulotă. Ea se referă la o mulțime de alte lucruri care nu au alternativă vizibilă, ca și la faptul că există *un moment potrivit* pentru orice, un moment cînd înțelegerea este îndeajuns de coaptă pentru a aborda o nouă alternativă. Și tocmai acest *moment* e unic, nu neapărat experiențele, sau modul în care fiecare dintre noi reacționăm la ele. Momentul în care se coace să facem o alegere, momentul în care suntem pregătiți să mai ridicăm un vâl de pe ochi și *să vrem* să fim apti de a vedea lucrurile diferit. În afara *momentului*, orice efort este inutil – și Dumnezeu dacă l-ar face... însă El te așteaptă în *moment*, în ACUM.

Probabil de-aia se zice că *Dumnezeu îți dă, dar nu-ți bagă în traistă*. Probabil că înaintea *momentului* tău, traista oricum ți-ar fi spartă și deplinătatea s-ar risipi pe drum. Așa că El te așteaptă totdeauna cu deplinătatea pe palme. Tu ești chemat să iei. Și, când îți vine vremea, chiar iei. Unora le vine mai încet.

Da. Am înțeles toate astea și le-am pus deoparte. Aveam să mai calc în multe străchini, pînă să le **știu** cu-adevărat. Și-acum mai calc.

Dar cea mai haioasă strachină a fost cea cu Robingo. Emisiunea se transmitea Duminica pe Antena 1 și eu mă duceam la fratele meu să o vad, fiindcă eu nu țin în casă televizor.

Cum aveam probleme cu resursele și auzisem bancul cu Ițig care tot striga lui Dumnezeu să-l ajute să cîștige la loterie că-i moare familia de foame (și cum striga el așa, din ce în ce mai disperat că nu se-ntîmpla minunea, într-o zi îl auzi și el pe Dumnezeu strigînd să-l ajute: “Păi, bine, Doamne, ce poate face unul ca mine pentru unul ca Tine?” întrebă uluit Ițig, “Joacă, Ițig! Joacă la loterie, ca să pot și eu să te fac să cîștigi!”, îi răspunsese Dumnezeu), m-am gîndit c-o fi aici vreun mesaj în el și pentru mine, așa că m-am apucat să cumpăr bilete săptămînal, contaminînd toată familia.

Începusem prin a-mi dori **doar atît cît mi-ar fi fost necesar** pentru echilibrarea decentă a traiului meu și eram deplin convinsă că voi cîștiga. Însă, pe măsură ce convingerea se instaura, *atît cît mi-ar fi fost necesar* se lărgea. Dacă tot urma să cîștig, nu?, de ce să nu fi cuprins în planul de echilibrare și familia, mai apoi și prietenii, fiindcă, trebuie să spun că, abia dup-aceea mi-ar fi intrat în atenție și *oropsiții sorții*.

În fiecare Duminică, după emisiune, plecam de la fratele meu și, înainte de a merge acasă, făceam o plimbare pe bulevard, pînă spre centru, gîndind că, dacă nu cîștigasem nici în acea seară, era numai pentru faptul că nu venise încă momentul meu. Dar urma să vină cu siguranță.

Și, într-una din Duminicile acelea de vară, se anunță un cîștig incredibil de vreun miliard și jumătate, la premiul cel mare, la Bingote. Uau! – mi-am zis. M-am hotărît: Acum cîștig eu! Și-am purces la obișnuita-mi plimbare, convinsă fiind că venise vremea mea. Cum eram

singură, m-am trezit evaluînd în gînd cîștigul și începînd a-l plasa. Aveam ritm, nu glumă – din vreo cîteva mutări, ajunsesem aproape în centru! Și stau la marginea orașului. Nu era chip de mers lejer, că aveam treabă. După ce mi-am îndestulat familia și am aranjat viața fiecărui prieten al meu, aflat, în viziunea mea, în vreo nevoie apăsătoare – cumpăram în general case, mașini le luam doar fraților mei – am procedat la a construi și niscaiva afaceri înfloritoare care să ofere și slujbe gen *vacă de muls perpetuu*, pentru diversele categorii implicate în proiect. Cînd am ajuns însă, la ultima casă, pentru cel din urmă destinatar, am constat, brutal, că-mi lipseau vreo două sute de milioane. Stupoare! Suma era neîndestulătoare!

Exact în momentul acela, din senin, m-am auzit căzînd cu zgomot de obiect greu – îngreunat de calcule, bani și responsabilități firește! – pe bordura trotuarului de pe care tocmai coboram lin ca să traversez. Stăteam în fund și mă uitam la mine – la El. Era acolo, în fața mea din mine și zîmbea blînd și hîtru “*Ce făceai?*” A, împărțeam. “...?!” Creștinește, ai văzut. Aproape că nu păstram mai nimic pentru mine. “*Ce anume împărțeau?*” Eh! Pielea ursului din pădure! Ce să-mpart?! “*Și dacă tu împarți, ei ce mai fac?*” Deh, la asta nu m-am gîndit. În fond, e viața lor, nu-i așa? Au dreptul să se distreze și ei organizîndu-și-o. Și mi-a revenit în minte chestia cu Bulă, cu baba și cu strada.

Ehe, de cîte ori mai urma să văd baba asta! La un moment dat mi s-a părut că e un soi de emblemă pentru modul în care, noi, oamenii, acționăm în general pentru alții. Și dup-aia ne supărăm “*la cîte-am făcut eu pentru el...*”

Înapoi la carte.

Kryon este de fapt o conștiință care pătrunde toate universurile.

Primesc aceste mesaje în newsletter-ul zilnic al unei edituri care mi-a furnizat multe cărți dragi, unele în limba engleză, cu rugămintea de a le traduce pentru cei care nu cunosc limba. Aceste traduceri îmi înlesnesc adesea meditații foarte interesante.

Astfel, am tradus la un moment dat, un channel al lui Kryon despre feminitate. Subiectul era vital pentru mine, cea care tot căutam să mă prind de ce-oi fi ales eu de data asta să fiu femeie. Energia uriașă care s-a instalat cu acea ocazie în mine și-mpreajma mea mi-a aratat ca voi scrie o carte. Și tot astfel am aflat că va fi scrisă de către feminitatea mea și că i-o datoram, deoarece, multă vreme, am coborât femeia și-am înălțat bărbatul înlăuntrul universului care sunt, periclitiind astfel armonia care cerea ca balanța să stea în echilibru. Din motive ascunse asupra cărora nu prea m-am aplecat pînă de curînd, aveam impresia că-mi e în genere mai lesne să hulesc femeia din mine, decît s-o înțeleg.

Și-apoi ai venit tu și cartea s-a deschis, o vedeam răsfoindu-se înlăuntrul meu.

Nu reușisem să-i prind firul în momentul în care m-ai întreat despre ce anume voi scrie, cunoșteam doar sursa și impactul. Răspusul pe care ți l-am dat a venit direct din carte. Despre tine. Vreau să spun, despre tine-mine.

Pe urmă am scris prima scrisoare și-am murit. Au urmat niște zile groaznice, în care nu mă mai interesa și nu se mai lega nimic. Pînă ce am tradus mesajul despre **Tava de Aur** - un exercițiu de vizualizare care ne activează creativitatea. Atunci, în meditația prilejuită de acest text, cartea era acolo, pe tavă, deja scrisă, deja în mîna multor femei, deja citită. E o carte bună. De-atunci, o citesc și-o transcriu. Treaba ta dacă nu ma crezi!

Dumnezeiesc dar, să te-tîlnești cu propria-ți feminitate!

lată, stau aici, în fotoliul în care, pe dedesubt, tu te lăfăi încă și simt lumina curgînd prin ființa mea ca un buchet de curcubeie care dansează după o muzică tainică. Iar marginile mele se îndepărtează amețitor ca să facă loc înăuntru unui Univers nețărnut. Sunt femeie, în deplinătatea luminii mele și de această reintegrare tu, marele meu Maestru, nu ești deloc străin.

Te privesc dormind și-mi răsună în urechi replica ta: “*Tu crezi că eu nu sufăr, nu? Că eu oi fi vreun bou, de piatră? Mă doare gândul că-ți pot provoca suferință.*” Suferință? - întreb. “*Iubirea înseamnă și suferință, nu?*” De ce? “*Păi ... ui-te, dac-aș pleca, sau... pînă și faptul că n-o să mă ai niciodată deplin...*” Oho! Ce de cuvinte spuseseseși! Ei, da! Țsta ar fi putut fi cîndva un argument! Ar putea fi și acum dintr-o anumită perspectivă. Dacă m-aș uita la tine cu ochii lumii aș putea să dramatizez fulgerător și chiar să dau apă la șoareci, mai reușit sau mai puțin, dar oricum, pariez c-aș putea să storc vreo două-trei lacrimi acolo, de la mine și vreun sentiment, două, de vinovăție de la tine, așa, de décor. Păi nu?! Orice belea își găsește boul ei și invers *în lumea asta prost făcută*, cum zicea Eminescu. Și eu de ce n-aș? De ce n-aș avea și eu un bărbat al meu? Care să... Ce? Care să mă iubească... să aibă grijă de mine... cu care să mă cert... pe care să-l aștept să se-ntoarcă, cînd de pe-afară, cînd de prin-năuntru... care să fie cu mine și la bine și la greu, na!

OK! Dar tu mă iubești! Pe tine stau în fiecare ACUM și te-aștept. Cu tine mă cert cînd mi se scoală să mă-nfurii pe cineva. Tu ai grijă de mine și o faci întotdeauna în modul în care am nevoie, punîndu-mi în față, de fiecare dată, oglinda cea mai potrivită ... chiar dacă nu-mi aduci banii în casă - cum cic-ar face orice bărbat asezat! Cu bani, n-aș putea cumpăra niciodată ce-mi dai tu! Chiar dacă nu recunosc darurile din prima, tot mă dezmeticesc într-un tîrziu. Tu nu lipsești de-o vreme de la nici o bucurie și din nici o furtună de-a mea. Ce-mi mai trebuie, atunci?

“*Păi, nu te pot duce nicăieri! Întotdeauna trebuie să mă ascund – n-am fost decît o dată sau de două ori la o cafea împreună. Nu te pot săruta în gară, sau pe stradă dacă mi se năzare!*” Aha, m-am prins! Nu pot să te-arăt la lume! Hei, priviți, ăsta e iubitul meu! Adică, am și eu iubit, ce naiba... nu doar fiecare *altcineva* care răsare de după colțul străzii și se holbează la mine că mă plimb singură! Și nu mai stau ca bleaga să mă gîndesc că merit mai puțin decît femeia aia blondă și bună, care se înghesuie năucă în brațul bărbatului aparent absent de pe trotuarul celălalt. Și nu mai am răbufniri ca cea de anul trecut în care să te fac flenduri pe tine, deși eu îmi rătăcesc pe cine știe unde

prețuirea de sine. Iar cînd mă îngheșuie nevoia, musai să scuip într-o oglindă, pînă s-ar ivi cumva – prețuirea de sine, vreau să zic! -, măcar din reacțiile tale, dacă întregirea îmi e încă, pe alocuri, străină.

5 iunie
Dragul meu,

În sfîrșit, m-am dumirit! Tîrziu, dar... decît deloc?!

Cînd a început dialogul nostru electronic, fantezia ta trebuie că a fost stimulată suficient cît să deschidă și chiar să imagineze o poveste de dragoste. Nu riscai nimic, puteai îndrăzni, spera și obține orice, în acest spațiu al propriei fantazări, așa cum bănuiesc că ți s-a mai întîmplat, nu-i vorbă. Nimic nou sub soare!

A venit însă momentul în care imaginea nepericuloasă, docilă chiar, a fost zdrobită de realitate. Eu chiar existam și chiar a trebuit să mă întîlnești și... cum să te simți în largul tău cu o fantasmă materializată, ieșită de sub control care va să zică? Sigur că a fost mai tentant să interpretezi evenimentele drept avertisment, decît să accepți că ar putea fi o provocare sau o deschidere. Era mai comod să fugi. Mai sigur. Poate că accidentul nici nu s-a produs în realitate. Poate doar te-a alungat evidența – eu eram adevărată. Se prea poate să nu te fi simțit atras de femeia reală care-ți primejduia siguranța, confortul plăsmuirii și-ai fugit... Apoi, ca să nu rămîină umbre, ai găsit ieșirea din scenă adecvată. N-a fost greu să fii credibil, pentru că în general ești credibil. Și-apoi, nu era vorba de impostură, ci de un soi de inadecvare. E un scenariu posibil, nu crezi? Oricum, faptul de a fi avut într-adevăr un accident real sincron cu cel de fantazare, nu schimbă prea mult fondul problemei.

Pe urmă, totul s-a schimbat – ai devenit precaut. De la acea întîlnire n-ai mai investit nimic – nici măcar o idee, necum vreun sentiment. Nu mai puteai visa, pentru că imaginea căzuse, se spărsese în original. Ai rămas suspendat de necesarul Reply mecanic. Fiind un tributar al cordialității, nu puteai închide tu și nici nu puteai sfărîma cu explicații clare – un soi de simț al datoriei te ținea captiv într-o inerție a

suportului oferit sine qua non care te obligă la politețea de a înapoia ceva pentru ce-ul primit și te face atent să calci cu grijă florile, ca nu cumva să strivești de prisos. Astfel, a trebuit să potrivești ceva care să-ți onoreze nevoia de cumsecădenie și-ai găsit “comunicarea autentică” resimțită încă de la prima întâlnire.

De fapt, în seara aceea, în ninsoare, în privirea aceea prelungă în urma tramvaiului – nu știam de ce s-a împlîntat în inima mea ca o gheară! – tu decapitai iubirea. Și, la urma urmei, era alegerea ta! În definitiv, tu erai un om “aproape matur”, angajat deja într-o matrice caldă, satisfăcătoare, de ce să te fi lăsat tulburat?... Una era să creezi fantasme, alta să te chinui să relaționezi. Nimeni nu te putea acuza de nimic. Nimeni nu te acuză.

Însă m-am gîndit serios ce vreau de la tine. Întrebarea asta mă torturează încă de la început, precum picătura chinezească, pentru că aici trebuie că se află cheia. Toată analiza nevoilor pe care am făcut-o într-un alt mesaj, ți-amintești, e falsă. Am reușit finalmente să-nțeleg! Ține de ceea ce, în mod ipocrit, m-am obișnuit să consider altruism. Eu, minunata, socot că am datoria de a fi altruistă, în sensul că eu, minunata, pot să calc întotdeauna pe preferințele și dorințele mele, însă nu și pe alegerile celorlalți. Eu, minunata, nu-mi asum decît dorința de a lucra numai pentru fericirea altora, indiferent de prețul pe care-l plătește fericirea mea.

Eu, minunata... care totdeauna am făcut numai “ceea ce trebuie”... care totdeauna am dăruit... care totdeauna am rîvnit să nu aștept nimic în schimb, dar am așteptat totdeauna ca orice om și-am suferit ca năuca de fiecare dată cînd am rămas cu mîna întinsă...

Ei bine, gîndindu-mă eu, minunata, ce vreau de la tine, am reușit performanța de a renunța la ipocrizie și-am constatat că nu vreau nimic din ceea ce-mi oferi. Pentru că de la tine, nu pot să vreau decît dragoste, îndrăgostită de tine fiind. Neputînd să-mi oferi însă ce vreau, nu accept altceva în schimb.

De obicei, atunci cînd mă-ndrăgostesc, în mod firesc înalț omul acela undeva unde eu nu mai pot ajunge, de multe ori nici el. Și-atunci, ca măcar să-i rămîn în preajmă, încerc să mă conving că pot fi în viața lui exact cînd și așa cum are nevoie, adică prietenă, suport de flori, valiză de mînă, papuci sau lingură. Dar n-am vocație pentru toate. Prin urmare, de cele mai multe ori rămîn la prietenie și, cît nu mă strînge,

pare perfect. Pe de altă parte, zgurile educației și ale istoriei personale nu-mi îngăduie lesne să recunosc că vreau să fiu iubită ca o femeie întregă, cu pasiune firească, opreliștile fiind desigur idioate, dar sunt idioatele mele, ce să le fac?!

Abia azi am înțeles că atunci când ești îndrăgostit e firesc să vrei dragoste și trebuie să recunoști asta. Poți fi prietenul omului de care te-ai îndrăgostit și chiar ești, dar întâi și-ntii îl iubești. Iar această dragoste cere împărțășire.

De ce ți-e cel mai frică?

Nu știu. ... că nu sunt iubită, cred.

Că nu ești iubită?

Că nu știu să iubesc... că nu pot... că nu mi se îngăduie să iubesc... că nimeni nu are nevoie de iubirea mea pentru că nu e deplină... încă... prin urmare, e lipsită de valoare. Pentru că e plină de contradicții, de condiții, de așteptări... e ca un capriciu. Ceea ce eu cred că e iubire apare foarte ușor și la fel dispare. E precum cercurile de pe suprafața apei când arunci în liniștea ei o piatră.

Și ce dar poți găsi aici? Ce dar îți face această ușurință?

Nu știu... cred că mă apăr. Uneori, loviturile sunt și ele tot cercuri pe apă. Par a face zarvă doar... uneori.

Ce minciună ți-ai servit în ceea ce-ai scris?

Oho! Sunt o mulțime!

Înșiră-le!

Păi, să-ncep cu faptul că nu mi se-ngăduie să iubesc, apoi că iubirea mea nu e deplină și nu are valoare...

Unde-i minciuna aici?

Cum să nu mi se îngăduie să iubesc? Cum să nu fie deplină, cum să n-aibă valoare iubirea mea? Când, de fapt eu sunt IUBIREA! Chiar și dacă nu mă pot privi decât dintr-un colț, tot iubire deplină sunt. Chiar și dacă mă-mpotmolesc în capricii și așteptări, tot mă-ntorc înapoi la ceea ce sunt – iubire adică.

Care-i minciuna cea mai mare pe care ai spus-o altcuiva în ultima vreme?

I-am spus iubitelui meu că nu-l cred, că nu mi-ajunge așa cum mi se dăruie și că-l judec.

Și, de fapt?

Îl iubesc!

Te minți că drumul e aproape de capăt,
însă cel ce te poartă prin tine
n-are sfârșit.

Înc-un pas...

orizontul se mută și el.

“Slăbește strînsoarea! Dă drumul la pumn! Slăbește strînsoarea și lasă să alunece ce ai în palmă!” – aud iar vocea aceea interioară, când fermă, când iubitoare, când scrîșnind. *“Slăbește strînsoarea! La naiba! N-auzi? Desfă pumnul și uite-te în palmă! Ce ții atât de strîns? Cine nu te vrea? Cine te trunchiază, cine te desface în bucăți? Cine aruncă părți din tine, în vreme ce alte părți le-nghesuie strîns în pumn? Cine?”*

De vreme ce **NU SUNT DECÎT EU AICI?!**

El e doar oglinda!

Piece of cake! Ca și cum *“Ecaterino, ești damă bine/ m-aș da la tine/ da’ n-am palton.”* Cum naiba să slăbești strînsoarea când m-am născut cu pumnii și cu dinții strînși! Naiba știe ce strîngeam, ce strîng încă în ei?!

“Caută!”

Păi... nu asta fac?

“A, nu, nu pe-afară! Prin-năulntru! Ia liftul și coboară pînă în străfunduri și vezi ce-ai aruncat acolo!”

Ușor de zis. Și dacă mă-mpiedic, cine mă ține?

16 iunie

Am intrat în lift ușor temătoare și-am apăsat la întâmplare pe butonul cu numărul 7. Liftul a început să coboare încet. Curînd s-a oprit și ușa s-a deschis. În fața mea se întindea o ceață deasă și era cumva întuneric – un soi de întuneric jegos care ți se lipea de față, de mîini...

aș fi vrut să mă întorc, dar ce ghișeft, dacă nu aflam ce-am dosit în ungherul ăsta nu tocmai roz?

Am ieșit din lift și m-am scurs mai mult de-a lungul unui fel de zid. În obscuritatea răvășitoare, cineva mi-a sărit în spate. M-am întors brusc, prinzându-l de mîini – era un gest reflex de care nu mă bănuiam în stare! – însă fusese mai rapid, îmi brăzdase deja obrazul cu lama unui cuțit, sau cu o ghiară, n-am văzut bine. Cînd m-am uitat direct la fața acelei creaturi, am zărit în spatele rînjelului înghețat, chipul meu. Atît de spontană și de intensă a fost recunoașterea, că mîinile mi s-au întins singure spre îmbrățișare. Însă în următoarea clipă erau însingerate sub hohotul ei.

Ciudat era că, oricîte răni mi-ar fi provocat, chipul creaturii desfigurată din fața mea, atitudinea ei deșănțată și în veșnică instabilitate, mi-a trezit și hrănit o iubire caldă. Cu cît mă surprindea mai tare, cu atît îmi dădeam seama că face parte din joc, iar jocul e în mine și-l port pretutindeni. Mă gîndeam cum și de unde să apuc acel chip ca să-l trag în iertare. N-aveam nici un argument – în lumea în care trăia nu pătrundea nici un argument al luminii. Stăteam acolo, cu sufletul plin de iubire, gata să iert, dar nu știam cum anume s-o fac. În compasiunea care se revărsa din inima mea tăcută, arătarea s-a descontorsionat parcă o centimă și a scăpat cuțitul cu zăngănit asurzitor pe caldarîm. Aș fi simțit nevoia să o conduc în grădină, dar cum s-o conving. N-am mai avut timp să găsesc ceva, că a sunat cineva la ușă și-a trebuit să amîn. Cred că n-am reușit decît să aflu că există acest eu exilat. Poate-l voi reîntîlni...

17 iunie

Azi am coborît mai în adînc. Intrasem într-un soi de așteptare care-mi dădea un fior de teamă. În locul în care-am ajuns era întuneric. Bătea, în răstimpuri un vînt aspru și aducea un zgomot spart și-n același timp neverosimil prelung. Am înaintat prevăzătoare, gîndind că de niciunde-mi va sări în spate eu-ul besmetic de ieri. Tocmai mă pregăteam să-i îndur loviturile de cuțit.

L-am întîlnit însă lîngă un soi de foc fără flacără, care scotea numai fum – cred că era o imagine dintr-un film american, în care

homeless-ii stau iarna pe lângă butoaie de tablă și suflă-n mâini să se încălzească.

Era crunt, luciu. Nici o tresărire nu se înfiripa pe obrazul lui. M-am apropiat dezorientată și m-am ciucit pe vine la oarecare distanță. Cred că am făcut asta intuitiv, fiindcă voiam, lăsându-mă sub nivelul lui, să-l fac să se manifeste cumva. Cu cel de ieri fusese mult mai ușor – instabilitatea, desfigurarea lui, mi-a îngăduit mila imediat, fiindcă denotau slăbiciune și frică. Dar acum... senzația era de forță cu semn inversat. Singura lui manifestare fățișă era un soi de agresivitate structurală, rece, calculată, impersonală aproape. Crima.

M-a-ntrebat cine sunt. Tu – i-am răspuns. Și-a continuat activitatea. Făcea ceva, dar nu era evident – crea doar senzația de ocupat. De fapt, era un soi de împietrire activă care îmbrăca în intuiția mea haina pregătirii unor arme.

Ce faci? – l-am întrebat.

“Ucid!”

De ce?

“Că-mi place!”

Oare, chiar îți place? Nu simțeam la el nici o emoție, nici o stare – era ca o coală nescrisă pe care oricum nu se putea scrie. Te îngheța. Cum ucizi?- am vrut să știu. O căutam cu lumina, bag seama!

“În toate felurile – scrișni. Dărim tot ce se înalță. Ucid tot ce-mi cade în atenție.”

Aha, ucizi pentru alții? – m-am dat eu rotundă c-aș pricepe, în sfârșit.

“Nu! – s-a repezit. Ucid pentru mine! Pentru că-mi place. Ce, n-auzi?! E singura plăcere pe care o am!”

Nu cunoști alte plăceri? – am întrebat înfiorată de unda mult așteptată de compasiune.

“Nu există alte plăceri!”

Urăști atât de mult?

“Nu urăsc pe nimeni. Nu iubesc pe nimeni – a spus el alb. Oricum oamenii nu merită nici ura, nici iubirea!”

Te-au lovit?

“Oamenii?! Puah! Pe mine nu mă poate lovi nimeni și nimic!”

Atunci de ce te temi de oameni?

*“Eu, să mă tem de ei? Hai fugi de-aici! Ei tremură când mă văd!”
De ce trebuie să fie ori tu, ori ei? – am întins eu coarda.*

“Fiindcă, dacă nu-i strivești, le pot veni idei!” – mi-a răspuns, privindu-mă deja cu ochii strînși în două lame tăioase.

M-am aventurat: Deci, există pe undeva un început – ți-au făcut rău cândva!

“Nu pricepi că nu mă pot atinge? De ce insiști? Ți s-a urît cu binele?” – a izbucnit în sfîrșit și licărul de mînie l-a făcut mai uman, deci mai vulnerabil.

Nu mă mai temeam, așa că am continuat: Nu, dar trebuie să fie un motiv pentru care alegi să faci lucrul asta! Tot te temi tu de ceva. Îi desconsideri pe oameni, fiindcă știi că pot atinge un punct în care ești vulnerabil!

“N-auzi că nu simt nimic, nu gîndesc nimic. Prefer să-iucid. Să nu-i las să se-nalțe. Să-i dărîm. Nu știi ce plăcere am să-i văd tîrîndu-se, implorînd înainte de a-și da ultima suflare!”- a rînjit el rece, cutremurător.

Dar nu mă mai păcălea. Am continuat, ca o lamă de cuțit la rîndu-mi: Îi invidiezi, de aceea vrei să le distrugi viața – pentru a-i deposea de ceva ce ei au, iar ție-ți lipsește?

“N-au nimic. Sunt doar capabili de orice – dacă nu ești mai rapid, te strivesc ei!” Sub obrazul împietrit s-a clătinat, în treacăt, o undă de spaimă amărită. Sau, mi s-a părut...

Prin urmare, ți-e teamă!

“Ce naiba vrei?” – și masca lui a prins să se crape.

Să-nțelegi de ce faci această alegere – am spus, cu oarecare fermitate și am continuat cumva mai șovăielnic: Și să te ierți.

“Ești smintită? N-am nevoie să-nțeleg! Mi-e bine așa! Sunt mulțumit! Îmi place săucid! N-auzi?”

Oare? – deja nu mă mai convingea. Deja ceva din forța lui căpătase semn opus și mă fulgera nu doar compasiunea, ci și o undă de prețuire pentru tenacitatea și tăria lui. Eu cred că oamenii nu sunt o masă amorfă cu trăsături și merite la grămadă. Oamenii sunt indivizi diferiți, fiecare cu calitățile și defectele lui. Nu există doi oameni la fel. Iar plăcerile, nu ți le dau oamenii neapărat, nu trebuie să fie numaidecît legate de ei. Pot fi legate de tine, dacă nu te-ai socoti incapabil de așa ceva. Dacă nu te-ai mai simți vinovat și hăituit!

*“Nu mă simt vinovat de nimic! Fac ce trebuie și ce-mi place!
Oricum nu există Rai – a rînjit – așa că, de ce m-aș simți vinovat?”*

Oricum există numai Rai! Ca alternativă, zic!

“Ha! Oricum nu-i pentru mine!”

*Mai ales pentru tine! – insist. Tu trăiești deja în lad, deci
alternativa ta e Raiul.*

“Hai, fugi de-aici!”

Vrei să-ți arăt? – am forțat.

*“Nu. Nu vreau să mor încă” – a zis scurt și și-a luat atenția de la
mine. Nu putam să-l scap însă, abia îl prinsesem. M-am ridicat și m-am
apropiat într-o doară:*

*Nu trebuie să mori. Facem doar o plimbare. Te prinzi? M-a
privit dintr-o parte, neîncredător, însă privirea mea stătea deschisă și
clară exact în fața ochilor lui.*

“Fie!” – a conchis.

*Ne-am întors la lift și-am urcat. Ușa s-a deschis în fața grădinii.
Cînd am intrat pe poarta verde, atitudinea lui parcă s-a-nțepoșat și mai
tare. Era dur, impenetrabil, dar parcă ceva se-aburea pe sub chipul lui,
pe măsură ce înaintam. Undeva, pe drum, i-am surprins gestul furișat
de a-și descoperi capul. Pășea apăsător, parcă se cutremura pămîntul
sub pasul lui. Ochii care priveau tăios și înghețat înainte, păreau să nu
scape nici un detaliu. În această lumină, mă surprindeam că-i admir
stăpînirea de sine. Curînd, printre brazii înalți, am ajuns la luminișul în
care, lîngă izvor, pe băncuța din lemn lustruit de timp, sta Marele Alb.
Însoțitorul meu n-a părut surprins de-nțelnire – nu-și amintea. L-a
ntrebat rece: “Tu cine ești?” Eu sunt Tu – i-a răspuns, cu blîndețe,
Marele ALB. “Eu nu sunt alb!” – a replicat celălalt. Ești și alb! S-au privit
intens. Nu puteai spune adînc, deoarece ochii lui înghețați nu permiteau
pătrunderea.*

*Marele Alb a întins apoi brațul drept fixînd palma, fără să atingă
însă, în dreptul sternului celălalt. “Ce faci?” – s-a impacientat el. Te
mîngîi. Te descopăr – i-a răspuns Marele Alb. “Nici măcar nu miști
mîna!” Nu e nevoie, o fac pe dinăuntru tău – fu răspunsul și,
surprinzător, împietrirea celui regăsit a început să se cutremure. Se
umaniza catastrofic. Suporta însă durerea cu stoicism, încercînd și
neîncercînd să se încleșteze de tăișul privirii.*

După un răstimp, sub palma Marelui Alb se căscă o mică fantă prin care lumina dinăuntru răzbătea în afară. Breșa se lărgea treptat, pe măsură ce cutremurul se-ntețea și ajunse curînd la punctul culminant în care lumina sparse stîncă din care se clădea învelișul și se repezi învăluind totul în jur. Era o forță covîrșitoare, blîndă, supusă. Negrul se prăbuși la pieptul celui alb. Îmbrățișarea era de o măreție firească – nu însemna prosternare, ci împletire. Cu siguranță, eu-ul acesta descătușase din împietrirea sa demnitatea, hotărîrea, asumarea clară, neatîrnarea.

Imediat după aceea, am simțit nevoia să măninc lapte și să mă-mbrac în alb. Era marți, ziua lui Marte prin urmare. Nu e de mirare să-l întîlnesc spre vindecare, pe războinicul din mine.

Am ars lumînări albe.

18 iunie,

Astăzi am coborît cu greutate. Mă sîcîia un soi de zădărnicie și sub ea am reușit să descifrez teama de ce-aș mai putea găsi, de data asta. Am perceput dintr-odată, o lumină lividă, bolnavă, cețoasă. Am înaintat căutînd a lehamite. La un moment dat am simțit o suflare lipicioasă în spate. M-am întors - o mască. În clipa următoare a dispărut ca să se atrate altundeva, într-o parte, cu alt chip.

Ce faci? – am întrebat, ca și cum, vezi Doamne, nu mă prinsesem.

“Mint.” – a hohotit ea, arătîndu-mă cu degetul.

Și ți-e bine că minți!

“Nu știu. Ce știi e doar că mint.”

Mă străduiam să scap de un soi de silă care mă-neca. Niciodată n-am putut suferi minciuna – nici cînd mințeam.

“De ce-ai venit?”- mă întrebă ea țintuindu-mă ironic.

Să te cunosc. Să mă-mpac cu tine. Să te iubesc – am îngăimat, nu prea convinsă eu însămi de sarcina asumată.

“Minți!”

Da, mint. Fiindcă nu reușesc să te plac. Ești hîdă, ești sleampătă, ești patetică...”

Și dacă mă acuzi – mă întrerupse – crezi c-ai să-ncetezi să fii eu? Crezi c-am să dispar, așa, hocus-pocus?”

NU – am recunoscut.

“Ha, ha, ha! O faci ca să te simți mai bine!” – a hohotit din nou, schimbându-și brusc masca într-una a “bietetului de mine”.

Hai, ce Dumnezeu! Am venit să te iubesc! Să te recuperez. Nu sunt întreagă fără tine. Trebuie să pot să te iubesc... – am bombănit încurcată.

“Nimeni nu mă iubește pe mine. Și mi se rupe-n paișpe mie de iubirea lor! Și de iubirea ta! Uită-te la tine! Ești jalnică! Ești patetică!”

Oh! – am hohotit eu de data asta – te-nșeli! Unii te iubesc numai pe tine, te așteaptă, considera chiar că ești datoare să apari exact la momentul oportun, pentru că doar tu îi poți face să se simtă bine, doar tu le pui în față oglinzi pictate cu chipuri împrumutate spre a se vedea așa cum vor să se vadă și nu așa cum sunt!

“Și pe tine te-am făcut să te simți bine!”

Da. De multe ori bine, dar și de mult mai multe ori rău!

“Trebuie să existe totdeauna un echilibru, nu-i așa?” – jubilă.

De ce mă-nfrunt cu ea? Nu asta trebuia să fac. Trebuia să pîndesc doar colțul de care s-o înhaț, ca s-o pot duce în grădină. Neștiind cum să fac altfel, o atac frontal:

Hai, gata cu gargara! Mergi cu mine?

Mă privește zeflemitor: “Unde, mă rog?”

Într-un loc! Spune, mergi? – i-o retez. Mă privește pieziș și, cum e-n toane bune că m-a pus la colț, îmi zice:

“Ei, hai să merg. Să te văd ce loc interesant ești în stare să-mi arăți?”

Uau! Mersese! Răsufu ușurată, o înșfac și, țuști cu ea în lift, ca să nu se răzgîndească.

Cînd am descins în grădină, a holbat întii ochii cît cepele, apoi s-a pus pe rîs, zicîndu-mi: “Știam că nu mă pot aștepta la nimic “cool” de la tine! Locul ăsta nu e pentru mine, fetițo!” – era o pădure de brazi. Noroc că aerul tare, mirosul de rășină curată și rîsul au destabilizat-o puțin și eu, nebăgînd-o în seamă, am putut s-o tîrăsc către adîncul grădinii.

Pe la jumatea drumului s-a smuls și, privind copacii, a dat să-ngaiame năucă: “Da’, arborii ăștia sunt iubi...”

Exact! Țsta e cuvântul: iubitori. - i-am spus, aproape iubindu-i uluirea.

“Nu se poate! E o minciună! Totul e o minciună!”

În fața ei stătea, neclintit și blînd, Marele Alb.

“Tu cine ești? – I-a-ntrebat ea neîncrezătoare. Altă minciună?”

Eu sunt tu. – fu răspunsul lui simplu.

O clipă, a privit amuzată în jur, apoi, ochii ei s-au oprit pe arătarea aproape orbitoare pentru ei: “Eu mint tot timpul. Prin urmare, tu ești o minciună, ca și locul acesta!”

El a zimbit senin: Tu minți ca să te aperi. Eu sunt tu, cea apărată!

“Să mă apăr? De cine?”

Chiar așa! De cine? După cum vezi, nu ești decît tu aici!

“Și-atunci... de ce mint?... nu mai e nevoie...?!” - s-a tulburat ea și-ncet, măștile îngrămădite pe chipu-i s-au fărîmițat și-au început să se scuture ca un nisip fin, făcînd loc chipului ei fără trăsături să iasă la lumină și să se-ncontureze ușor, ca un abur mai întîi, apoi ca o imagine tremurată ca și cum ar fi fost reflectată de apă... și-ncet, pe măsură ce Albul o îmbrățișa, iar chipul său așeza ferm culorile firești în contururi, deși tîrziu, zăgazurile inimii s-au spart și-am iubit.

Te văd cum citești toate astea într-o mănăstire și taci o tăcere atît de firească și de înălțătoare, că mă doare pînă-n rărunchi lumina ei. M-a doare și mă curăță.

Într-adevăr, precum spune Kahlil Ghبران, *lubirea nu se daruie decît pe sine si nu ia decît de la sine. (...)* Fiindca iubirii îi e de-ajuns iubirea. Ea însăși este darul coplesitor. Faptul că-mi îngădui să te iubesc și astfel iubirea se revarsă prin mine către tine mă umple de rost.

Ceea ce nu știm, sau încurcăm cel mai adesea, este aceea că dragostea nu ne aparține. Noi îi aparținem ei. Fiind una cu Ea totodată. Dacă ne-am aminti acest lucru simplu, totul ar curge firesc – n-am mai avea așteptări care să nu se împlinescă. Dacă am ști că de fapt, atunci cînd ne îndrăgostim, ne lăsăm luați în stăpînire cu totul de iubire, de

propria-ne ființare adică, ar fi simplu să ne mulțumim cu ce ne dăruie ea, explorînd neașteptatul.

Unde s-a mai văzut ca slujitorul să facă regulile stăpînului? Și ce stăpîn mai grandios și mai surprinzător am putea imagina, decît iubirea? Inima mea știe asta acolo unde apele ei sunt cristaline și singura ei dorință e să-și amintească oricînd – ACUM – că s-a pus în slujba iubirii și că nu așteaptă nimic în schimb pentru asta.

“Doresc să fiu doar ceea ce ai tu nevoie să fiu în viața ta! Iar ceea ce tu îmi dăruiești, așa cum și atît cît poți tu dăruie, aici și acum, pentru mine e copleșitor.” – îți spuseseam. Îți spun. Acesta e adevărul pe care mă ajuți să-l mențin în memorie și să-i caut întregimea. Nu există a fi cu mine, mai deplin decît acesta. Pricepi tu oare?!

N-ai să știi niciodată,

Cutreierînd,

Cît de adînc **m-am încrustat în tine.**

Iar eu n-am să bat acolo din aripi

Să te sperii.

Oare cum vă e în somn, iubiiții mei?

Cum să ne fie? Mai ales dor! – zice somnul tău țuguindu-ți ușor buzele și îngrămădindu-ți brațul sub cap.

O, mie cînd mi-e dor, închid ochii și acolo vă găsesc pe voi. Dar asta e o treabă mai mult muierescă, din păcate. Cred că unui barbat nu-i e chiar la îndemînă trucul ăsta.

Eu fac cam așa: mi se filfiie total de tot ce există în lumea apropiată și mai îndepărtată, dacă nu poartă amprenta ta. M-așez undeva și închid ochii, însă pot foarte bine să merg pe stradă sau să fiu la vreo ședință și, furișîndu-mi privirea într-o parte și un zîmbet mic în colțul gurii, încep să te simt. Lumea zice, ca și tine, că trebuie să fie eternul mister feminin și mă lasă în pace, zîmbind la rîndu-i, care indulgentă, care excitată. Iar eu te cutreier în liniște. De pildă, plec de la buze, îți bîzîi puțin pe-acolo, iar tu dai să m-alungi ca pe-o albină – sunt prea lîngă minte pasămite și bîzîiala mea o bruiază. Dar mie-mi sunt atît

de dragi buzele tale încît, numai fiindcă tu fugi într-un gînd străin, n-o să mă lipsesc de plăcerea de a le descînta cu sărutul. Buzele tale au o consistență paradoxală, ca și limba dealtfel, seamănă mult cu copacii mei – sunt în același timp calde, dar și răcoroase, moi, dar mai cu seamă aspre... și nu *aspre* este cuvîntul, sunt... cum să zic?! nu le dai la întors, nu le fraierești! Ai doar impresia că le furi, dar ele știu exact ce vor și ce lasă să se petreacă... sunt deci... niște buze inteligente... hotărîte... da, cred ca așa! Apoi, sunt vamă. Chestia cu vama e altceva – vămuiesc nu numai gîndurile care ar vrea să se încontureze în afară...

Stai! Că e ceva...straniu... vibrant... în aer... mă-nvăluie ca un cocon de lumină moale și dulce și albastră... O, Doamne, mon amour! Ce multă iubire simt învăluindu-mă! Tu mă iubești așa?! Tu mă iubești... altfel decît am fost vreodată iubită... părelnic tăcut, dezlegat, fără vămi, fără stații de plecare sau de sosire... de-aceea poate, mi-e greu să înțeleg, în răstimpuri?!... probabil mi-e mai cunoscut atașamentul pe care îl circumscriem de obicei iubirii, deși știu că IUBIREA pe care o caut este altfel, cumva dezlegată de el... de-aceea mă tulbur uneori – iubirea ta nu are semnalmentele atașamentului, ale dependenței. A, sigur că are însemnele devoțiunii, dar devoțiunea este cu totul altceva, chiar dacă îndeobște confundăm cei trei termeni. Vezi de ce zic eu că tu ești maestrul meu?!

Revenind la buzele tale... le iubesc.

Din nou,
sărutul tău
a trăznit copacul
care mă ținea dreaptă
și s-a făcut bici
șerpuind pe roata cerului meu.
Păsările mi-au zburătăcit
buimăcite
din cuiburi,
rădăcinile mi s-au înfipt
mai adînc în pămînt
și-n mijloc,
s-a năpustit marea

să-ți spele urmele.

3 august

**Cum visez la iubirii mei, mon amour?!
Cîteodata visez să le fiu învolburată mîngîiere, precum
pîriul de munte pietrei aparent adormite ce-i slujește drept albie...
alteori doar suavă, precum vîntul frunzișului alintat...**

Ui-te, în locul acesta, visez că stai întins pe o lespede bînd cu toți porii lumina crudă a răsăritului. Cu brațele îndoite sub cap, fredonezi bălăcindu-ți tălpile în apa rîului răcorit de atingerea nopții din care cu greu se desprinde în dosul tufișurilor încă somnoroase.

Te urmăresc o vreme ascunsă și întreagă ființa mea se încălzește de dragul clipei în care copilărești cotropit de lumină. Închid ochii și mă fac una cu umbra ta care, îngrămădindu-ți-se de jur împrejur te desenează cu duioșie, atentă să nu-ți tulbure cumva pacea ta unică ce te instaurează zeu inconștient peste inima muntelui dintr-odată pulsînd spre a-ți simți trupul abandonat ca-ntr-un leagăn moale și cald – leagăn-pavază, leagăn-răgaz...

Tot Universul se bucură că ești. Și eu dimpreună cu el. Dimineața aceasta e o celebrare a existenței tale.

Mă desfac cu părere de rău din ascunzișul din care te visez – te-aș putea visa nestingherită o veșnicie! - și mă strecor de-a lungul peretelui de piatră pînă ce umbrele ni se ating. Aici mă opresc. Închid ochii și respir prezența ta cu iz de mirodenie, iar marginea dinspre tine a umbrei mele începe să tremure ușor, parcă strecurîndu-se dedesubt spre-a se face căuș în care să te-adune, ca să te dizolve apoi în setea ce mă-mpinge, ca un arc, înspre tine. Printre gene, îmi fac privirea căutare piezișă, să-ți cutreiere mai întii pielea smălțuită cu stropi de rouă scînteind cînd și cînd, în strădania lor de a compune ritmul tainic al apei, cu cel al luminii și cu cel al refrenului ce-ți nuanțează jindul... te gîdil cu ochii sub fiecă lucire și pielea-ti rîde în hohote, dar tot pe ascuns. Și tot pe ascuns m-aștepți... pînda se trădează doar în surîsul mic din colțul gurii. Deși îți declami solitudinea cu fiecare gest, știi că sunt acolo și ți-e bine. Te-alinți ca un copil jinduit de dulcețuri, părelnic nepăsător...

Întîrziî înadins privirea de jar, să-ți hoinarească trupul, gesturile irepetabile, încordarea dosită de refrenul aproape fără sunet... Cînd pielea tresare abia simțit chemîndu-mi buzele, setea mea face franjuri sa te soarbă din toate părțile deodată. Ling urma buzelor fierbinți, înveșmîntîndu-te în poteci lucitoare. Toate conduc, cu oculuri mai mari sau mai mici, la miezul tău înviețit, avîntat ca o săgeată naucă în soare. Mă gîdilă rîsul pe vîrfurile limbii, cînd îi văd nutrița serioasă ridicată a nedumerire în lumina orbitoare pentru el, cel care, din rațiuni de neînțeles, stă ascuns mai tot timpu-n penumbră. Mi-l imaginez o clipă privind uluit în jur și frecîndu-și ochii ca să se obișnuiască cu atîta vizibilitate. După care, în momentul imediat urmator, îl și vad scrutînd în jur să mă afle, să se-afunde în dezmiertarea afît de dorită... Ființa mea, îndulcită de căutarea lui, își preschimbă rîsul în joc, încercuind trupu-i tare să-l înalțe de asta dată spre soarele din adîncul meu, cu jind să aprindă constelațiile dinlăuntru. Degetele mele șterg potecile desenate pe trupul tău, cu mîngîieri încete ce le scufundă în pielea ta, ca să scrie acolo istoria unică a acestei îmbrățișări... Setea și-adună franjuri încolăcindu-i strîns în jurul miezului tău pulsînd geamat înalt înspre cerul ființei mele deschis ca o floare să primească lumina înviețitoare izvorînd din scoicile calde alintate prelung ...

Și, în clipa tainică în care nu mai suntem FIIND, unicul dorinței tale contopit cu unicul jindului meu, dizolvă lumea, spre-a ne face pe noi CREATORU-I.

Pe lîngă tine-n mine trec șoptit,

să nu sperii păsările

în care ochii tăi și-au făcut cuib.

Izvorul din care te sorb e avar –

se dăruie doar căuș cu căuș.

De aceea, cînd m-apropii,

Nu-ntînd mîna spre tine,

ci spre buzele mele

să aflu cît li-e de sete.

O, desigur că mai dau în gropi uneori - om sunt și eu! Contează însă că tu, în dumnezeiasca ta libertate, mă întorci cu dragoste și cu blîndețe la ceea ce caut.

Și ce caut, mă rog?! Nu pot numi exact dar știu cum arată, știu ce gust are și tu ești poarta care se deschide pentru mine înspre ACUM-ul acesta în care eu și ceea ce caut suntem una.

O, sigur, drumul a fost lung, uneori dureros. Viața mi-a-ngăduit o mulțime de măeștri – tu ești doar cel potrivit pentru cel mai dincoace parcurs. Dar merită fiecare zgîrietură. Fiecare scrijelire mi-a mai redat o bucățică din mine pe care o înstrăinasem cîndva, prin cine știe ce fundături.

Doar așa însă, cu aspirația întregirii, pot să stau astăzi la picioarele tale ca și cum ar fi ale LUI și să rescriu povestea aceea de la Lepșa în care făceam elogiul bărbatului, părelnic disprețuind femeia, din neînțelegere. Și chiar o s-o fac, cîndva! Sau poate mai bine nu, o las să rămîină așa cum e, spre referință. ACUM, că tot m-am înfîlnit în sfîrșit cu femeia care sunt, în deplinătate și cuprindere, pot s-o dedic Maestrului care stă în jilțul de aur din miezul tău, elaborînd întreaga țesătură a lui ACUM.

3 septembrie
Lepșa

În dimineața în care am plecat la munte, autobuzul era neașteptat de aglomerat. Totuși, multă vreme pe traseu, m-am făcut că nu observ țărani și papornițele lor care se revărsau fără preget la fiecare oprire. Eu ocupasem un loc pe cea de-a doua bancă din față, iar pe cel de lîngă mine așezasem ostentativ rucsacul spre a mă proteja de acea năvală, oarecum firească pentru situație, agresivă pentru mine. Deși mi-s foarte dragi oamenii, sau poate tocmai de aceea, mi-e destul de greu uneori să accept pătrunderea lor în spațiul meu intim, adică mai aproape de 50 de cm. Mai cu seamă așa, în gloată. De la un punct însă, propria-mi nebăgare de seamă mi-a devenit suspectă și, mai în silă mai de milă, am invitat o femeie în vîrstă care se bălăbănea pe

culoar, să se așeze, trăgîndu-mi rucsacul pe brațe. Baba, recunoscătoare, s-a prefăcut uimită “Da’ e liber?”, iar eu a trebuit să mă prefac că o cred că nu observase că nu voia mușchiul meu și gata să-mi strîng fundul și calabalîcul pe un singur loc – că doar atîta plătisem! – așa că i-am răspuns plină de solicitudine, ca și cum eram gata să mobilizez toți călătorii în sens umanitar “A, bineînțeles, luați loc!”. Păi, ce pizda mă-sii, era de la sine înțeles că orice om de treabă trebuia să facă tot posibilul să încapă și cei de jos în rată, nu?! Doar fiecare trebuia să ajungă și el! Undeva.

Cînd spațiul meu s-a închis, m-am trezit captivă între fundul babilii în chestie și rucsacul meu din prelată imprimată cu modelul acela de camuflaj care batjocorește - sau mi se pare mie – și uniformele soldaților și cămășile la modă ale băieților. O clipită, mi s-a părut că nu voi mai putea respira și m-am uitat împanicită la fața femeii de lîngă mine – o față încleștată, voluntară, de femeie care toată viața își cicălise bărbatul, iar el, ca să poată scrișni și el într-un fel, își făcuse abonament la cîrciumă, să lase nebuna să trîncănească prin bătătură pînă i s-o întoarce gura la ceafă, ca să-i poată el muta falcile la loc seara, cînd se-ntorcea acasă ținîndu-se de gard. M-am uitat o dată. M-am mai uitat o dată. Pe sub gene firește, că nu te puteai holba la femeie așa nitam-nisam. Nu promitea nimic. Și-apoi ce nevoie avea să-mi promită mie, dacă sieși părea să nu-și fi promis niciodată nimic altceva decît să-și ducă amarul, nefericirea, crucea... care amar? care cruce? Păi, “bărbatul bețiv, vaca stearpă, sărăcia, copii care niciodată nu se-nsoară cu cine trebuie și-ți aduce în casă cine știe ce pacoste, vecinii cărora nu le mai ajunge și-ăilalți cărora nu le mai moare vițica, lumea asta rea că de-aia și Dumnezeu, cît să mai rabde și el, săracul?! – dă peste oameni atîtea boli și ui-te! că nici nu mai plouă de la o vreme cum ploua de cînd știa ea și nu mai poate nimeni trăi din munca pămîntului, că ce-a făcut ăștia că i-a dat la lume pămîntu-napoi, acum, cînd toate e scumpe și îți se străpezește viața de-atîta amar?”

M-a bușit rîsul în gînd și m-am destins.

Alături de banca noastră, într-un picior, printre papornițele altor babe pornite să ducă de-ale gurii odraslelor statornicite în orașele de peste munte, care se rățoiau în răstimpuri pentru biete, ouă, bieții struguri și alte biete fragilități atacate de picioarele celor care se-ngrămădeau să plece și ei cu rata, ce naiba!, o fetiță de vreo 14 – 15

ani. Parcă era o trestie care nu văzuse prea mult soare, dar nici prea mult vînt... M-a încercat și nu era prima dată, un sentiment de revoltă față de norma care obligă copiii noștri ca, în numele politeții, să cedeze locul în mijloace de transport, pe motiv că ei sunt tineri și rezistenți, față de cei mai vîrstnici, șubreziți de... muncă - e primul argument, vreme - e al doilea, greutate - e cel care le cuprinde pe-amîndouă și-ncă vreo duzină pe deasupra. Niciodată n-am avut impresia că există vreun om care să se recunoască șubrezit de atitudinea sa incorectă față de propria lui viață și față de aproapele său - creștini fiind toți, nu-i vorbă! Sau vreunul care sa-și amintească la vremea autodeplîngerii de excesele pe care le-a făcut, de greșelile săvîrșite, de răutăți. Nu. Toți oamenii se plîng invariabil de birnele altora și de curva de Viață. De' parcă Viața ar fi vinovată că ei nu-și pun mintea la contribuție pentru binele propriu, ci mult mai degrabă pentru capra vecinului.

Întorcîndu-ne la copiii noștri viguroși, mi se pare că nu există ființă mai limitată decît omul, pornind de la evaluarea propriei progeneruri. Necum să-și amintească cîtă trudă a irosit pentru găselnițele cele mai comode - neimportant dacă erau și nocive - în privința alimentației și a educației copiilor lui, nici nu-și îngăduie răgazul de a-i privi o clipă, ce să mai spui de a-i cunoaște cumva. Da' și-l îngăduie pe acela de a-i arăta cu degetul, de' parcă i-ar fi făcut și crescut altcineva. Cîți dintre cei care avortează norme peste noapte, care mai de care mai aberante, acoperind propria ofuscare și nevoie de ascendent și recunoaștere, își mai amintesc că scheletul fragil al unui copil, în creștere fiind la vîrsta pubertății este caracterizat tocmai de lipsa rezistenței, de fenomene imprecise, penibile, de oboseală și istovire, de adaptare dureroasă, asta în condiții normale de creștere, darmito în condițiile creșterii de seră care imprimă carențe - unele de neacoperit toată viața - copiilor noștri poluați, radiați, asaltați de artificial.

Mi-a părut rău, un moment, că n-am putut fi atît de grosolană încît să prefer să dau locul fetei a cărei expresie mi-o aminteam atît de bine, de pe vremea cînd, studentă fiind, în anii în care, chiar dacă mama făcea eforturi severe să-mi rămînă un bănuț de buzunar, vindeam cartela - că tot nu ajungeam la masă din cauza orelor de curs, multe și împrăștiate prin tot orașul, iar mîncarea era la fel de bogată ca și magazinele alimentare care expuneau cu nerușinare rafturi goale unei populații derutate și înfometate, dar mai cu seamă umilite. Cu banii

obținută nu puteam cumpăra decît cărți și discuri "la pachet" și, din cînd în cînd, vreo conservă. Rafturile goale le-am uitat, însă n-am uitat acea umilință a foamei și acea istovire care te aducea nu de puține ori într-o stare de transă în care preferai să zaci într-un pat, chiar dacă ți-era frig, cu pătura trasă peste cap, pur și simplu visînd. Am făcut o sesiune albă așa. Fărîma de energie pe care mi-o dădeau cîteva felii de pîine furate de la cantină și mîncate după miezul nopții cu muștar sau cu salată de ceapă făcută cu apă și cu oțet, că ulei nu se găsea, părea mai de folos s-o consumi spre a trăi în imaginar. Era o formă de protest, de sustragere, pe lîngă mania de-a cumpăra cărți care deveneau apoi tabu-uri. Nimeni nu le putea atinge decît cu pioșenie. Că acest protest m-a costat o grămadă de restanțe-n vară plus disperarea mamei, asta-i altceva! Și nici nu știu dacă a meritat, ca orice protest de altfel, pentru că în cele din urmă tot a trebuit să mă trezesc și să mă-nregimentez.

Revenind la traseu, în Tulnici stația era plină de oameni care fuseseră la o înmormîntare și-acum voiau să se-ntoarcă acasă, la Brașov. Autobuzul însă era plin ochi. Cu eforturi s-au urcat și bieții oameni de' trebuiau să plece neapărat. Însă cînd a plecat autobuzul din stație, cu ușa încă deschisă, de pe trotuar a sărit pe scara mașinii o băbuță. Oamenii care rămăseseră jos, fiind localnici, așteptau un microbuz care să-i transporte în satele învecinate. Ea era așîderea din zonă, mai precis din Lepșa, doar la cîțiva km distanță. Cei dintii cunoscînd-o, i-au strigat să coboare și să aștepte ca și ei. Baba însă, pace! Ea voia să plece cu autobuzul. Expresia de hotărîre pe chipul acela mic, parcă pierdut de trup, silueta uscată de femeie muncită aspru căreia îi mai rămăseseră ciolanele și pielea negricioasă să le ție, o anumită vioiciune de copil care se dă cu fundul de pămînt cînd nu i se face voia și buzele care se strîng într-o linie aprigă cînd lucrurile se abat de la părerea ei căznică – și cum să treacă peste ea? altă părere de unde? -, completau un tablou ce pendula între straniu și obișnuit, încolțindu-mă cu ideea că imaginea era tipică femeii în general și nu femeilor de la munte, sau din acea zonă, în particular. Am zîmbit urmărind deznodămîntul – femeia a fost, în final, trasă din autobuzul care se pusese deja în mișcare.

Am privit-o o clipă, prin geam – avea o mină de copil înciudat, pumnii îi erau strînși, iar fața băzdată cuibărise în trăsături lipsa de acceptare, necum înțelegerea, sau măcar resemnarea. M-a pocnit

ideea că ea nici nu înțelesese că putea fi periculos să parcurgă serpentinele care urmau pe traseu, spânzurată pe scara autobuzului, necum să fie conștientă de primejdia prin care trecuse când sărise din mers, chiar dacă mașina nu avea viteză. Era totuși bătrână, putea să-și rupă vreun picior. Singura ei perspectivă era aceea a hotărârii de a pleca cu rata. În cazul de față, confruntată cu necesitatea de a renunța la plan, sau de a reformula funcție de circumstanțe, e drept rapid, s-a blocat. Rațiunea ei nu a mai primit informații de anvergură, care să-i permită procesarea. Nu părea o femeie cu deficiențe de nici un fel, ci doar o femeie simplă, fără prea multă carte e drept, dar nu lipsită de înzestrările specifice, naturale.

Asta m-a condus la un lung monolog interior. De fapt nu era chiar un monolog, ci un soi de dialog care-a pornit spontan în momentul în care, de bine ce m-amuzam, uitînd de penitența proprie între baba mea și rucsac, uitînd și de privirea chinuită a copilei din fața mea, peste chipul protagonistei de mai sus s-a suprapus, ca o ironie, chipul tău. Abia mi-am reținut hohotele. Și tu ai făcut același efort. Privind ușor pieziș, cele două imagini s-au compus diferit, reconstituind o cruce. În latura orizontală, lăbăritată, ca o baltă, ce se întindea cuprinzător pe orizontală, s-a vărsat chipul babei sportive care-a sărit din autobuz. Pe latura verticală s-a alungit la nesfîrșit, chipul tău.

M-a lovit spontan înțelegerea și, încă o dată, am fost recunoscătoare că te știu. Atît de multe lucruri mi se limpezesc prin tine. Întreaga mea prezență s-a umplut de o lumină radiantă. Cunoșteam lumina aceea, venea odată cu înțelegerea și mă lărgea sferic către infinit, deși parcă nu eu mă revărsam în afară, ci totul se restructura înlăuntrul meu. Cînd vine lumina știu că ea mă prelungește, gest, în toți cei din jur și devin neștiut alint și neștiută blîndețe. Aflu asta pentru că le văd oamenilor tresărirea și uimirea care li se așterne pe chip și parcă simt nevoia să se lipească de mine, să mă re-cunoască. Iar pe mine asta nu mă mai agresează pentru că marginile-mi sunt hăt-departe și nu mai pot reconstitui spațiul intim, în care ofuscarea mea să dea în claustrofobie.

Mi-am amintit, vîzînd crucea aceea ce-mi semnala o viziune la care nu mă gîndisem pînă atunci, de Gurdjief, un soi de maestru spiritual modern, gruzin parcă nu rețin bine, care fondase în Franța începutului de secol XX, o școală interesantă de trezire spirituală,

caracterizată prin metode ce încercau o articulare a zen-ului pe viața modernă, zilnică, nerecurgînd la filosofii prea ample, ci la gesturi simple și tranșante, menite să te aducă în starea de a fi conștient de ceea ce ești, gîndești sau faci în orice moment, eliminînd automatismele care-ți blochează liberul arbitru.

El considera că lumea, omenirea adică, poate fi reprezentată printr-o cruce. Latura mare, orizontală, reprezintă pe cei mulți, noi zicem "mulți și proști", el zicea că sunt cei care trăiesc dormind, oameni-mașini, comandați de instinctul de conservare (a speciei) a cărui excrescență – obsesia acumulării – taie omului calea spre înțelegerea Vieții și a rostului lui ca Ființare definitorie pentru ea. Latura verticală, scurtă, este reprezentarea celor puțini, "aleșii" i-am numi noi, care se trezesc, ies din program și-l coordonează, adică trăiesc conștienți de ei înșiși, hotărînd pentru ei și asumîndu-și aceste decizii. Gurdjieff ăsta era un tip dur, care credea, aidoma ție, că prostia trebuie exploatată doar-doar s-o deștepta și că ea se află în responsabilitatea și alegerea posesorului.

Îmi mai amintesc că atunci cînd am luat contact prima dată cu filozofia lui, am făcut un spectacol despre rostul lui Iisus ca Om între oameni. Mie apărîndu-mi că strădania lui Iisus a fost tocmai aceea de a răsturna crucea. Astfel latura mare ar fi devenit cea verticală - cei mulți devenind cei luminați, înălțați, aduși să meargă-n picioare, în timp ce latura orizontală ar fi fost cea mică – numărul celor care irolesc viața în somnul automatismelor fiind din ce în ce mai mic. Mi-a trăznit această asociere pentru că, de fapt, crucea este simbolul omului, iar Iisus a fost, finalmente, țintuit pe cruce, adică pe Om, sfîințindu-l, în sensul de a rămîne cu el în efortul perpetuu de a răsturna crucea, de a se trezi, de a se ridica să-și ocupe înalta lui statură. Dacă trebuia jertfit, putea fi jertfit oricum, însă omenirii îi era necesară această compunere de simboluri.

Astfel, simbolistica merge mai departe și, dacă ești atent la tine, nu se poate să nu simți că-n fiecare clipă, reiei această devenire ciclică: Iisus - Cristul din tine, Cel Prea Înalt - se străduie întru înălțarea ta în conștiență spre a-ți regăsi forma de propriu stăpîn; apoi neatenția, fracțiunea de adormire - coborîrea în iluzia materialismului, a pulsuniilor imperative și constrîngătoare – Iuda, cel care te trădează în tine și te vinde lumescului ce-ți devine stăpîn, te duce la răstignirea Cristului din

tine, că doară nu poți sluji la doi stăpîni deodată; după care, inevitabil, apare biruirea morții momentane, a inconștienței, urmată de re-avîntarea spre înaltul din tine. Acesta pare a fi scenariul fiecărei clipe, a fiecărui ciclu omenesc și nu numai.

Însă în ziua aceea, în autobuz, cu viziunea aceea desfășurată în fața ochilor minții mele văzătoare, simbolul a căpătat și un alt contur. El îmi apărea acum din perspectiva perechii de contrarii definatorii pentru universul nostru dual: perechea bărbat- femeie, masculin – feminin.

Trebuia însă să am mare grijă, ca să nu schilodesc cumva nararea celor înțelese, datorită cultului meu pentru bărbat pe care acum l-am înțeles și mai bine deoarece se suprapunea peste setea, peste dorul pe care totdeauna l-am avut de înalt.

Prin urmare, ca să rămîn vigilantă, am recurs la șiretlicul de-a mi te lua interlocutor, deoarece Interlocutorul meu permanent, mă privea zîmbind în felul Lui cu mîinile încrucișate pe piept și tăcea. Tăcerea Lui părea să-mi spună, ca-ntotdeauna cînd mă testează: “Nu știi! Descurcă-te singură! Prea le vrei pe toate mură-n gură. Ți-am dat viziunea? Să te văd ce faci cu ea!”. Bun, acu’ de’ n-ai cădea și tu în aceeași patimă, dar contez pe simțul tău cavaleresc și pe prețuirea pe care pari a o acorda femeii, cel puțin ideatic.

Și, din această perspectivă, pot să-ți spun că ești atît de al meu, pe cît poate altcineva să fie. Pe cît aș avea nevoie ca altcineva să fie – pe cît ar mai încăpea, înghesuit pe undeva printre posesiunile mele de mine – ca o batistă făcută boț și îngrămădită într-un buzunar pentru cazul în care te-ar trage curentul și te-ar lovi brusc guturaiul, sau pentru cazul în care aș merge în societate și dă bine, nu-i așa, să ai la îndemîină o batistă brodată, înmiresmată unic, pe care s-o agit grațioasă și sensibilă înspre surmontarea unui moment oarecumva lacrimogen.

Iar din altă perspectivă, pe care-o regălesc ori de cîte ori aprind lumina, nu am cum să te am, dragul meu, pentru că tu ești eu. Eu-ul din oglindă. Nici mai mult nici mai puțin. Ești ipostaza mea cea mai potrivită jindului de întregire. Ești partea din mine care mă surprinde perpetuu,

fiindcă uimirea de sine-descoperind este elementul vital în creșterea aripilor. Eu, cînd devin înger - Îngerul meu Auriu - te conțin pe de-antregul ca proces în desfășurare. De-aici probabil, orgasmul perpetuu pe care mi-l furnizează existența ta.

Poți zice că bat cîmpii și, cu siguranță că asta fac, privit dinspre mintea ta strulucitor coerentă. Însă ceea ce mă străduiesc să scot din discuție și eventual din așteptări este faptul de a mă configura belciug pe mîna, nasul sau inima ta – ce zici?! E o chestie pe care femeia proscrisă din orice femeie o poate profesa și fără patalama, nu crezi? De multe ori mă simt atrasă de această ipostază ca fluturele de lampă, fără discernămînt, genetic parcă. Există probabil niște înscrisuri în natura mea feminină care mă alunecă, fără să mă prevină de cele mai multe ori, în această capcană a belciugului.

Să fie pentru că totdeauna pleci cu totul?! Cînd ești, ești cu totul, cînd lipsești, lipsești la fel. Iar cînd te-ntorci trebuie să o luăm de la capăt. Nu-mi lași decît o foaie cu niște date de referință – ai putea spune de referință, că exact ceea ce e cu-adevărat de referință îmi scapă de cîte ori mă încleștez de... *imagea* ta.

Acum însă - în ACUM-ul acesta, vorbesc - am dat drumul la pumn. Cînd am slăbit strânsoarea și-am deschis palma, era deja acolo – întregimea noastră. E ca și cum n-ai mai pleca atunci cînd ești absent, ci te-ai deplasa doar liber prin această întregime. Uneori par că te uit, însă curînd, îmi dau seama că doar mă deplasez la rîndu-mi, prin spațiul vast care suntem, cuprinși unul în altul și cuprinzători unul de altul, distincți și întrețesuți totodată. Uneori, cînd sunt cuminte și clară, încep să-ți simt parcă și întrețeserile din alte zone, cu alți oameni, în alte relații și asta nu mi se mai pare străin, frustrant. Din contră, îmi dă o senzație, încă ușor panicată recunosc, de lărgire, de extindere.

30 noiembrie

ACUM, iată, m-am întins în vecinătatea unui val spart și mă lăfăi în mîngîierea soarelui. Habar n-ai. Te văd culegînd urmele pașilor mei măturate de ape doar pe jumătate, ca să poți ajunge la mine. Ha! Mă găsești în sfîrșit! E tocmai bine, fiindcă soarele deasupra și apa dedesubt au început să te răscolească prin carnea mea și te cereai întrupat. După urechea stîngă porți ca pe-o floare, sărutul altei femei, dar asta nu mă sperie prea tare, fiindcă aroma florii nu-mi mai pare străină și nici potrivnică. Cîte femei pot răsări din mine doar pentru a te iubi?! Cîte femei din mine s-ar alinta de perindările tale prin spațiul iubirii?! Infinit de multe. Infinit... dragul meu.

Îmi prinzi obrazul în palme și-ncepi, delicat mai întîi, mai apoi cu migală ca nu cumva să se scurgă-n nisip, să culegi cu buzele soarele de pe chipul meu, de pe sîni... dar cînd aluneci sfîrcurile în gură, pîndesc și ți-l fur înapoi pe tot de pe limbă, cu o mișcare rotundă ca de spirală care se strînge în sine. Nu că n-aș vrea să-ți dau și ție soare, însă mi-e dragă răscolirea gurii tale prin carnea mea și trebuie să te țin însetat.

Tremur sub umbletul jindului tău și, din adîncuri, mă pocnește deodată o poftă... o poftă știută, dragă... o poftă cu P mare, așa cum cu P mare e și numele lui, al celui de care mi-e poftă! Mă lunec în lungul trupului tău ca să-l aflu. Cu luare aminte și cu de-amănuntul îl caut. Cu ochii, cu degetele, cu buzele, cu pielea, cu adîncul, cu presimțirea ... L-ai ascuns, la venire, între coapse, ca să nu-l gălesc lesne, sau poate ca să prelungești căutarea... însă planurile tale au fost cu succes deturnate de strădaniile noastre, ale celor îndrăgostiți.

Acum, dacă tu nu ești îndrăgostit de mine, fiindcă, judecînd la rece, n-ai face nici o nebunie de care să te temi, numai așa, de dragul meu, află domnule că el, marele P, iubitul meu, este! Fie că-ți place, fie că nu, el e nebun după mine! Cum de altfel și eu după el! Cu tine, doar ne iubim cuminte și candid și, din cînd în cînd intelectual. Însă cu el mă iubesc besmetic și barbar – exact așa cum te sperie cel mai tare. Noroc de rațiunea ta strălucită care te aduce din timp în timp înapoi la limite, că altfel ne-am dizolva cu totul în iubire și-ai avea surpriza de-a nu-l mai găsi nici pe el, nici pe mine. Și, hai, fără mine te-ai mai descurca cum te-ai mai descurca, dar fără P?! O, fără P ar fi catastrofal! Mare noroc că totul stă în ordinea firească a lucrurilor!

lată! L-am găsit! Când degetele prind a-l alinta delicat, rostindu-și asupra-i descîntecul, prin toate degetele feminine din lume trece fiorul dulcelui-albăstriu.

Și când, strecurat înlăuntrul meu, aprinde cu alintul lui avîntat, inocent și cotropitor, ca un copil în uimirile de ce-urilor lui, puzderie de lumini, revărsînd, după ce în prealabil mi-ai deschis ferestrele trupului, jerbe multicolore în toate direcțiile -, geamurile tuturor femeilor din lume se sparg cu zgomot asurzitor, îngăduindu-le izbucnirea în universuri care atunci, în chiar clipa aceea, se nasc.

Eu sunt doar binecuvîntată poartă. Mă binecuvîntă iar și iar, ctreierul tău ca o ploaie de stele care sărută înlăuntrul meu, petec cu petec, înviețindu-l.

Trupului meu – nisip -

Valul palmelor tale

Îi surpă-n mîngîieri

Castelele.

Și ruinele dulci

Se duc rînd pe rînd

Să pîndească-n

curmezișul sîngelui tău

Soarele.

Însă uneori se-ntunecă și mă trezesc că bijbii. Chiar și prin lucruri cunoscute...

Cum e de Crăciun, când, deși mi se împlinește în sfîrșit dorința de a fi lăsată în pace să petrec Sărbătoarea așa cum cred eu că se cuvine – în comuniune cu mine și cu Cel Înalt în mine – mă trezesc învrăjbindu-mă cu absența ta, dealtfel totdeauna dragă.

Totul pornește prostesc, de la faptul că nu îmi trimiți o felicitare.

Te simt foarte prezent pînă în momentul în care, într-un magazin fiind, îmi permit să mă uit în jur - cu ochii și nu cu văzul - la oamenii care fac cumpărături. Urmează deci să sărbătorească

împreună! Cei mai mulți par grăbiți, absenți, unii înstrăinați... dar, urmează să sărbătorească împreună! Ce? Cum, ce? Iubirea. Iubirea fără condiții, care a fost re-instaurată în om de Iisus, care renaște odată cu el, în ziua de Crăciun a fiecărui an... Iubirea pe care o caut eu cu frenezie, uneori cu înverșunare și știu sigur că ea nu se află în afară, ci adânc înlăuntru, în vindecare, iertare și reîntregire.

... dar acum, orbită, mă las prinsă de păcăleala că iubirea asta poate fi celebrată în exterior, cu ceilalți... cu cei pe care-i iubești... care te iubesc... dacă te iubesc. Într-o altă parte a mea îmi doresc să sărbătorec singură, tocmai pentru a fi cu ei înlăuntru, absolvindu-i astfel de chip, de gesturi, de cuvinte, care nu fac decât să-i înstrăineze, de cele mai multe ori, de măreția luminoasă și fără cumpănă care sunt!

Afară din mine pot, de exemplu, să simt ce simt ACUM, părelnic cu un an în urmă, când plină de așteptări fiind, rănesc o ființă infinit dragă mie – pe fratele meu :

31 decembrie,

Starea mea de spirit nu s-a îmbunătățit nicidecum. Mă trezesc permanent învrăjbită cu fratele meu și cu tot ce-i stă în preajmă – prin urmare și cu ai lui. Ca să uit de asta, m-am apucat de croitorit. Am făcut daruri pentru nepotul și pentru cumnata mea. Am uitat să pun în ele iubire. Nici n-aveam când s-o fac – sunt ocupată să-mi plîng de milă. Părelnic, pe cât de bine i-a mers fratelui meu în ultima vreme, financiar vorbesc, pe atât de prost s-a organizat viața mea în zona asta. Probabil am uitat să mă uit cum se cuvine la ea și iată-mă lipsită de resurse, tocmai în prag de sărbători. Pe cât de goală pare masa mea, pe atât de plină e a fratelui meu, iar lui, considerînd că vom petrece împreună sărbătorile, ca întotdeauna, nici nu-i trece prin minte să mă caute prin vreo disparare.

Sunt de-a dreptul patetică în monologul meu delirant în care-mi deplîng de la Ana la Caiafa neputința, așa că am hotărît să nu petrec Revelionul cu ei ca să nu le stric petrecerea.

Pe la prînz, terminînd darurile, merg la ei să le dăruiesc, deși numai în stare de a dărui nu sunt acum. Aș fi vrut să merg la mama, la O. și sper că mă va duce fratele meu cu mașina cumva... poate are vreun drum... da, sigur că are, dar de ce nu rămîn cu ei? Fuseserăm totdeauna împreună de Sărbători, doar cînd el lipsise din țară nu... Mi-e și rușine, mi-e mohorit și mi-e frică – nu pot închide gura minții mele care se tot repetă jalnic, ca o placă stricată. Mă simt singură, respinsă, neocrotită. Mă simt ruda săracă – asta mi se trage din copilărie, știu, însă în zadar îmi repet că nu mai sunt acel copil, nu funcționează în sensul dorit!

Nu, nu vreau să rămîn, ei urmează să aibă musafiri iar eu sunt ciufută și n-aș dori să le transmit și lor, Doamne feri, starea mea. A, nu vor avea musafiri, n-au plănuit nimic, decît să meargă în tîrg la miezul nopții, să vadă focurile de artificii și-apoi, pe la unul, pe la altul, dacă le-ar da inima ghes. De ce n-am putea face asta împreună?

Cumnata și nepotul meu sunt, ca o ironie parcă, nespuse de încîntați de darurile primite. Băiatul m-a îmbrățișat de nu știu cîte ori. Sigur, e un copil uimitor – se bucură de tot ceea ce-i dăruiești de parcă i-ai da comori neprețuite. Însă dincolo de asta el, un alt chip al lui Eu fiind, venit în lume într-un mod incredibil, ca un soare rîzînd, împrumutase parcă de cînd se născuse o bucată mare din inima mea, ca să cunoască lumea prin ea. Așa deci, trebuie c-a simțit cumva cît de însingurată și zăludă sunt. Asta însă nu m-a oprit să fiu nedreaptă cu el în gîndul meu deșănțat – “bucură-te acum, cît mai ești încă tu, fiindcă vei crește și va trebui să fii la fel ca toată lumea, la fel ca ei, doar pentru tine!”

Cînd am sosit, cumnata mea încă mai trebăluia prin bucătărie. Tot ce atingea se contamina parcă de bucuria ei de copil emoționat care o invadează ori de cîte ori e prinsă de febra sărbătorii dimpreună cu dragii ei. Ființa aceasta, care stătuse alături de mine atîta timp, nebăgînd degetele în ochi nimănui, reușea să mă copleșească mereu prin statornicia cu care se uimea, iar și iar de la capăt, de iubirea cu care-și învăluia iubitul și copilul, de devoțiunea firească ce țese în jurul ei una dintre cele mai frumoase familii din cîte am văzut. Obişnuiesc să spun că fratele meu e un norocos că are alături această femeie, însă niciodată nu pot cuprinde deplin în această afirmație edificiul armonios, care dizolvă orice nedumerire, orice umbră, orice tensiune dintre ei,

transformându-le în gratitudine față de liantul sublim - iubirea. Miracolul acesta iubitor, cu chip de fetiță veselă și curată, dar și cu-ncleștări de leoaică uneori, cu tenacitate și forță nebănuite în delicatețea de bibelou a siluetei minione – acum realizez – mi-a fost tot timpul, nesemețită școală de feminitate. Nu și-a pus niciodată la îndoială iubirea și aceasta i-a stat pavază și forță de-a nu căuta expresie de sine în caracteristici masculine, ci afirmare în deplinătatea feminității sale. Multă vreme am crezut că am datoriat s-o-nvăț o mulțime de lucruri, s-o susțin, fiind mult mai tânără decât mine. Alte vremi m-am luptat cu ea, gândind că uzurpă dragostea fratelui meu pentru mine. Însă, de cele mai multe ori, am fost recunoscătoare Vieții că este în preajma mea și că pot admira, pînă să manifest la rîndu-mi, în toată splendoarea ei, feminitatea, împlinită în ea într-un firesc dezarmant și tonifiant.

E lesne de-nțeles, că nu mă gîndesc la toate astea, cînd, din dorința de a-mi găsi o ocupație care să-mi amăgească starea de doi bani, mă alătur ei, în bucătărie, să desăvîrșim ultimile pregătiri. Lucrînd dimpreună – ca femeile – sporovăim despre una, despre alta. Printre altele, îmi povestește de vizita unui prieten apropiat care le lăsase un gust amar, cu o seară înainte, deoarece acesta nu își putuse ascunde invidia.

Fratele meu este un tip uimitor care-și trăiește viața cu o spontaneitate uluitoare, deși nu asta stîrnise invidia prietenul lui, ci abundența materială pe care o obținuse în acea perioadă, ca urmare a unei munci istovitoare, dar bine plătite. Nimeni nu invidiază spontaneitatea! Toată lumea se concentrează pe resursele materiale, pe ce ar putea aduce siguranța și surplusul. Însă El, fratele meu, are aceeași bucurie de a fi, de a trăi, de a descoperi, de a face, de a crea, indiferent în ce circumstanțe momentane pare că se înscrie viața lui. O inteligență vecină cu geniul, în opinia mea, îl face să știe că niciodată nu va fi lipsit de cele trebuitoare, ba chiar de cele dorite și, de aceea trăiește cu același nesaț și cînd resursele sale dau pe-afară, dar și cînd acestea par să sece puțul. Fără să fie neapărat risipitor, desfășoară întreaga bunăstare, cînd aceasta-l lovește – și asta nu se-ntîmplă rar! Și invers. Fără să fie neapărat zgîrcit, se strînge în jurul plapumii, atît cît este nevoie, fără să perceapă măcar sensul noțiunii de sacrificiu, necum să victimizeze gîrbovindu-se sub ea.

Numai că, nealăturarea celor dragi la împlinirile lui, cum e și firesc, îl doare. De data asta, încearcă să pară că o ia în glumă, dar eu sunt de prea multă vreme el, ca să nu văd oglinda sufletului aburidu-se. Poate că și o parte din starea mea s-a transferat asupra lui și e, oarecumva, trist... Ei, aici mi se-nfundă în sfârșit! Orice pot suporta mai ușor decît dezamăgirea lui! Fratele meu e o parte din mine la ale cărei răni nu rezist – în fața lor, toate construcțiile mele mental-spirituale se năruie. De multe ori mă tem de această stare de lucruri. Dar... nu vreau să mă gîndesc la asta acum... poate niciodată.

Ca pentru a pune capac, nepotul meu mă cheamă în camera lui, conspirativ, fiindcă are o surpriză pentru mine. Acolo îmi dă un plic pe care scrie "La mulți ani, pentru Nana!". Eu l-am botezat așa că e copilul meu spiritual. Înlăuntru sunt bani. Sunt consternată. Nu știu ce să fac. Cum să primesc bani de la copil? Îngăim că nu pot să-i iau, că, din contră, eu ar fi trebuit să-i dau lui - dacă aș fi avut... însă copilului îi dau lacrimile: "Eu nu ți-am luat nici un cadou, fiindcă nu știam ce ți-ar plăcea, așa că m-am gîndit să-ți dau bani, să-ți cumperi tu. Iar eu am bani, am strîns un milion și nu vreau să-mi cumpăr nimic. De aceea am crezut că poți să accepți banii ăștia de la mine, fiindcă știu că tu nu prea ai chiar acum!" Dumnezeule mare! Sigur, trebuie să accept darul lui, dar cum? Sigur că un copil poate să-ți dea în dar grija lui, numai că, tu, mare fiind – un copil mare adică, cu titulatură de adult - cu ce gest să o primești? Pare un gest spart, oricum ar fi. În final, total buimacă, iau plicul cu scrisul tremurat al unui copil de 8 ani pe el, plic care avea să-mi aducă abundența peste întregul an. Plicul acela va sta tot timpul în sertarul bibliotecii, conținînd sume, cînd mai mici, cînd mai mari, dar întotdeauna conținînd – întotdeauna sursa mea de siguranță.

În locul plîngerii de milă, se instalează pe nesimțite, culpabilitatea – tot victimizare e, dar parcă puțin mai deschisă. E, oricum, de preferat deoarece, dacă te străduiești, reușești s-o faci să cotească-n iubire. Rămîn, desigur, cu ei. Exact la miezul nopții, cînd ajungem în centru orașului, începe să ningă ca-n basme și toată zgura din inima mea se curăță. Ochii mei se albesc și inima mi se deschide să reverse știut întreaga iubire a Vieții care mi-a făcut dintru-nceput marele dar de-a adăsta între ființele acestea minunate. Și încă o dată, de la capăt parcă, îmbrățișez adevărul că eu trebuie că sunt "cel mai iubit dintre pămînteni".

O astfel de întâlnire cu fratele meu e posibilă, cum spuneam, în afară. Înlăuntrul meu însă, dragostea nu-i lasă chip lui și așteptări mie, ne unește firesc, deplin, într-o lumină senină și caldă, ca un rîs profund curățitor, rîs care ne pîndește de cîte ori suntem doi, laolaltă din unul, rostogolind între noi toate cuvintele limbii pe care-o folosim drept pavăză și toate imaginile clădite din ele, cu sfințenia pe care-o pune în orice vietate - deci și în cuvînt - iubirea spontană, fără finalitate, fără scop, iubirea pur și simplu.

Firește că poți celebra iubirea și dimpreună cu ceilalți, dar poate mult mai firesc după ce ți-ai curățat pe de-a-ntregul inima. Altminteri, rămîne doar o sărbătoare parțială, o bucurie vălurită de umbre, ceva incomplet. Sau poate tocmai de-aceea ... nu mai știi... iată, mă tulbur...

Sigur că eu mai am de curățat înlăuntrul meu. Sigur că încerc să te scot țap ispășitor și să te umplu de așteptări neîmplinite, însă știu că nu fac altceva decît să mă prefac că am uitat unde e mătura și ce trebuie măturat.

7 septembrie

Știi ceva, mon amour? Chiar dacă susțin că în dragoste totul e sacru, te iubesc omenește, supusă fiind prin urmare și riscului de a fi dezamăgită. Dar riscul ăsta mi-l asum. Deși mă zburcium în răstimpuri.

Și-apoi, chérie, poți fi dezamăgit numai dacă ai așteptări de la celălalt, adică dacă ai vrea ca el să fie într-un anume fel dorit, prin urmare deja știut. Și dac-ar fi așa, ce ghișeft ți-ar aduce multiplicarea, admitînd c-ar fi posibil? În loc să te pătrunzi de miracolul și de noul felului de a fi al celullalt, tu să jinduiești a-l încadra într-un tablou cunoscut. Sigur că poți fi lesne dezamăgit, o dată pentru că nimeni n-ar putea fi cum vrei tu, și-a doua, fiindcă și dac-ar fi, l-ar ucide repede

propriul tău tablou prăvălit asupra-i – că, de cunoscut te plictisești lesne, nu?

Eu tocmai de așteptări încerc să mă feresc. Sigur că nu reușesc totdeauna... dar cel mai ades mă bucur că ești tocmai așa cum ești, surprinzător, spontan, îmbogățindu-mă. Faptul de-a te lua mereu de la capăt, de-a te explora ca pe un miracol în desfășurare, mi-aduce numai daruri, în vreme ce momentele în care o iau razna, așteptând să te comporți cum aș crede eu c-ar fi "normal", mi-aduce mereu aceeași dublă suferință – adică în plus și suferința ta de-a nu fi recunoscut drept cel care ești prin proprie alegere, suferință pe care tu, cu generozitate, o negi totdeauna.

A, da, eu spun că te cunosc, însă nu mă refer decît la rost, la albi, la cuprindere, la coordonate. Felul în care Tu – Om și Zeu – te porți prin lume e creația ta de moment și eu îmi asum faptul de a o iubi așa cum se structurează ea sub alegerea-ți spontană. Și dincolo de toate acestea, știi, presimțindu-te, că niciodată nu vei face vreun gest menit de intenția ta să mă lovească înadins. Ești prea generos și prea liber ca să faci asta.

În rest... orice dezamăgire care vine din așteptari, eu cred că ți-o pricinuiești de fapt singur.

Te iau în brațe și mă uit în adîncul ochilor tăi pe dinăuntru somnului cotropitor ce-ți deschide lumi uitate, unele vechi, altele nenăscute încă și, mușcîndu-ți alintat urechea, doar atît cît să te fac să mîrîi ușor sîcîit, îți spun: Nu poți să mă duci nicăieri, zici? **Lucky me!** Eu pot!

2 ianuarie,

Încă iubindu-te, încă visînd...

Mă aplec peste urma pașilor tăi s-o sărut în zăpada proaspăt depusă și ea se topește sub suflul fierbinte al respirației mele care te caută, te soarbe din amintiri, din aer, din seară, din lucruri...

Mi-e dor de tine cu-aceeași înverșunare cu care resping să mi te-amintesc, să mi te imaginez, să te simt prin distanța neprietenă care mi te refuză.

Mi-e dor de tine cu scrîșnetul zăpezii de sub pași în seara care tocmai instaurează umbrele ca să-mi deschidă tărîmul visurilor încă o dată, știind că acolo mă aștepți de cîtăva vreme.

Mi-e dor de tine și de dor, mi se încleștează inima și dinții și tot trupul și nu vreau să aștept să te duc în casă, unde arde focul și lumina lui îndulcește contururile și desleagă încrîncenările, așa că te păcălesc să treci cu mine podețul și te atrag spre bradul din fața cabanei, sub poalele căruia ne strecuram anevoie. Nu-ți place frigul și iarna și tocmai de-aceea vreau să te iubesc acolo, ca să mă răzbun pe dorul nebun ce mă bîntuie de-o bucată de vreme...

*“Adînc, semnul absenței tale-n carne
de cînd ai și uitat să vii, s-a dăltuit.
Biserică eu sunt, ce stă să se răstoarne
Fiindcă-n pereții mei nu te-am zidit.” (Dorian Obreja)*

Te lipesc cu spinarea de trunchiul gros și te privesc o clipă pieziș, dintre crengi. Suntem în nămeți pînă la genunchi. Zăpada ți s-a scuturat în păr și-n barbă și parcă ești Moș Crăciun. “Ce mi-ai adus? Dacă nu mi-ai adus cel mai rîvnit dar, nu te las să pleci de-aici!” “Păi, ce sa-ți aducă Moșu’... că nici nu mi-ai scris ce-ai vrea tu, draga moșului?!” “Da’ ce tu nu știai, așa de la tine? Trebuia să-ți scriu? Degeaba ești Moș Crăciun?!” “Și-apoi, nu știu dacă ai fost cuminte! Și dacă știi vreun cînticel!” “Aha! Nu știi?! Las că vezi mata acușica! Moș Crăciun, Moș Crăciun, lumea zice c-ai fi bun... ia să te gustăm puțin!” “Aici, ce ești nebună? Vrei să-nghet, să-nghete?!” “Oare? Înghetî, dacă te gust? Înghetata se topește!” “Da, da nici eu, nici el nu suntem

înghețată, deci procesul e invers!” “Da de ce vorbești tu în locul lui, Moș Crăciun? Ia să vedem ce zice el, iubitul!”

Fără să te scap o clipită din ochi, îmi scot cît de lent pot mânușile din mîini și mă tocmesc cu haina ta, căreia nu-i cunosc prea bine încheietorile. Te aperi și tu cît poți, fiindcă în sinea ta nu prea ești convins că el ar fi chiar întrutotul de parte-ți. După ce deschid hăinuța căreia începi să-i simți zgomotos lipsa, deși eu sunt fată de treabă și nu ți-o dau jos, ci doar la o parte din calea cataramei de la curea, pe care mă fac că o atac, dar o evit cu grație, coborînd asupra fermoarului de la prohab. Dedesubtul lui, simt darul drag zvîcnind de dor, la rîndu-i. Îl mîngîi prin material, dar el cheamă mîngîierea tot mai aproape, așa că, nu rezist și desfac fermoarul pentru ca degetele să pătrundă pînă la acela care se bucură fără tine de atingerea mult așteptată. Te privesc în continuare – ești consternat. Nu mai poți avea încredere în nimeni – pînă și prietenii de-o viață te trădează pentru plăcere! Vreau să te sărut, dar ești bosumflat și nu-mi oferi decît niște buze înghețate. Să nu zici că nu m-am oferit! Dacă m-ai primit cu-atîta răceală, firesc e să-mi iau tîlpășița, nu?! Așa că îmi cobor repede, pînă să te dumirești că totuși o voi face, buzele asupra lui, a iubitului, ițit cu ciuperçuța puțin zgribulită, printre haine. Îl dăruiesc cu cel mai fierbinte sărut de care-și amintește – păi, în comparație cu zăpada de-afară?! - și-l culc la loc, trăgînd fermoarul. Nu mă îndur să te țin prea mult în frig, așa că te trag afară de sub brad.

Ți-a venit inima la loc. Îmi scuturi crengile în cap, însă tot tu ești cel care seamănă cu Moș Crăciun. “Ce mi-ai adus?!” – întreb, iar tu îmi răspunzi zbughind-o: “Ce ți-ai luat deja!” Aha, îți dă mîna! Te afli la vreo doi pași distanță înspre cabană. Fac un bulgăre mare și-l arunc după tine înciudată “Te prind eu! Că mai am de luat!” “A, asta mai vedem noi! Dacă ai fost cuminte, dacă știi un cînticel... Păi, ce crezi că așa, degeaba?!” Mă apuci de guler, mă săruți frecîndu-ți barba plină de promoroacă de toată fața mea, pînă o înroșești și mă tragi peste prag, în casă.

Ușa dă direct în camera mare de la parter care ține loc de vestibul, amestecat cu camera de zi și cu sufrageria. Într-un soi de nișă despărțită de cameră printr-o arcadă, se află bucătăria – de fapt, mai mult un oficiu. Deasupra, pe o platformă pînă la care se urcă pe o scară din lemn, plasată în lungul peretelui opus intrării, se lăfăie “dormitorul”,

adică un pat mare, pătrat, înalt cât piciorul broaștei, acoperit cu blănuri și perne. Singurul link aici e către baia mică despărțită de rest printr-o perdea din bile sculptate manual într-un lemn parfumat. Pe lângă pat, de jur împrejur, o mulțime de luminițe care nu-mi dau seama dacă sunt becuri mascate, sau poate lumînări - fiindcă știi că-mi plac atât de mult. În camera mare cu dușumea de lemn aromind a pădure singuratică, focul din cămin pîlpîie ademenitor, iar pe etajerele din jur ard lumînări. Parcă civilizația a rămas undeva departe, iar decorul acesta, deși nici prea simplu, nici prea sofisticat, e pur și simplu atemporal. Pe masa rotundă din lemn lăcuit sunt fructe și pîine, pahare și vin. În fața căminului e un fel de canapea acoperită cu blănuri albicioase ca și cele împrăștiate pe jos. O clipă nu îndrăznesc să calc.

Toată desfășurarea aceasta fantasmatică mă intimidă dintr-odată. Ție îți place fastul, obiectele care asigură pe lângă tot confortul, bucuria estetului care ești. Mi-e aproape imposibil să cred că ai pregătit un asemenea décor doar pentru că știi cât de mult iubesc eu lucrurile simple care amintesc dăinuirea omenescului, curgerea lui din și înspre imemorial. Sunt copleșită. Nu știu ce să spun, parcă m-am întors brusc la fetița timidă care nu îndrăznește nici să pășească în loc necunoscut. Doar ochii mei rătăcesc, plini de uimire, peste compoziția stranie de umbre care-mi taie respirația. Îmi iei haina îmbrățișându-mă din spate și șoptindu-mi în urechea stîngă: "Nu-i mai bine aici, Cherie?!" "E bine oriunde cu tine! Dar aici e..." - nu găsesc ce să-ți spun. Însă tu înțelegi și, ca să salvezi momentul de patetic, mă împingi spre canapea, mă întinzi pe spate și te urci deasupra mea ca un copil, cuprinzîndu-mă între genunchi "Moș Crăciun, zici? Deci: ai fost cuminte draga moșului?" "Foarte!"- îți răspund, revenindu-mi din gura căscată cu care aterizasem pe blana moale și începînd să te mîngîi abia atins pe coapse în sus. Îmi prinzi mîinile zicînd "A, nu, fata moșului, nu umbla cu fofîrlica! Întîi examenele. Zici c-ai fost cuminte..." "Foarte! De cîte ori să zic?!" îți răspund, încercînd să-mi eliberez mîinile și plimbîndu-mi privirea peste trupul tău înălțat deasupra mea. Ești și șiret, fiindcă prinzîndu-mi privirea, începi să te foiești, frecîndu-ți, chipurile nevinovat, ba genunchii și pulpele de sinii mei, ba fesele de abdomen. "Biiiiineee! Te cred pe cuvînt, că n-ai dovezi. Ce-ai învățat să-i zici moșului ca să-ți dea jucăria?!"

*Moș Crăciun, please, ia aminte!
Deși-am fost cea mai cuminte,
Eu nu vreau multe cadouri
Cum zbiară copiii-n coruri
Nici din sac, nici din șoșoni,
Vereau ce ai în pantalonii!
La anul și la mulți ani!*

*“Ha, ha, ha! Da știu că ești tare la compunere!” “Asta nu-
compunere moșule, asta este poezică. Și dacă vrei, o fac cânticel!” “Mă
refeream la cum ai compus sacul cu șoșonii și cu pantalonii!” “Ha! Lasă
să vezi cum compun ce găesc acolo!” Mîinile tale frămîntă sînii și-apoi
pornesc spre gît, încleștîndu-se ușor pe ceafă, făcînd-o să se
arcuiască, după care se plimbă fremătător pe obraji, pe frunte, pe
sprîncene, peste buze... Continuînd mișcarea torsului, scot la iveală
pasărea înfierbîntată deja și-o iubesc la rîndu-mi cu degetele,
cuprinzîndu-i în palme întregul trup și strecurînd-o între sînii calzi... pe
sub bluza care, nu se știe prin ce intuiție îi și dezvelise.*

*După un timp, tremuri și te retragi zvicnitor dintre sîni “Ce dor
îmi e, mon amour!” șoptim amîndoi deodată. Te lași apoi să luneci în
lungul trupului meu, descojindu-l parcă de toate hainele ce-ți stau în
cale, de toate vămile și te repezi lumină învolburată de ritmul său
intrinsec către înaltul ființei mele, pe dinăuntru, ca să amintești celulelor
mele matricea universului ce le înșurubează ființarea în clipă.*

*Mai tîrziu, din extazul prelung ne scurgem ca două fișii de
liniște instelată pe blana din fața canapelei. “Te iubesc!” “Înc-o dată,
da?! Și-nc-o dată!” “De cîte ori vrei!”*

*Mă-ntorc leneșă cu fața spre foc. Trosnetul lui enigmatic face
ca noaptea să se deșire parcă spre infinit și ne dă senzația că timpul s-
a oprit lipind pe gesturile noastre, rituale parcă, toate îmbrățișările în
care ne-am cutreierat. Parcă fiecare mîngîiere e acolo cu toată istoria
ei, ca și cum, atunci cînd îți ating urechea cu arătătorul mîinii stîngi,
resimți reverberat întreg noianul de atingeri care ți-au învățat urechea
pe de rost, poate chiar ți-au reinventat-o.*

*Te faci că nu simți, fiindcă nu vrei să-mi spui decît cuvinte-
paravan, ca de fiecare dată și începi să turui despre o mulțime de*

lucruri, însă eu am învățat, nu știu de unde și când – poate chiar acum! – să-ți ascult fiorul de dincolo de vorbăria ta deliberată, care, orice s-ar spune, mi-e grozav de dragă, mă gîdilă, mă face să strănut pe dinauntru. Cred că faci așa fiindcă uneori te sfiești să nu te prind prea vreaște. Sau fiindcă nu vrei să mizești cu vorbe ceea ce simți. Treaba ta! Oricum, mie mi-e bine.

Și focul...

Ha! Aici începi să mă pîndești, întorcîndu-te pe-o parte.

Tu știi că mă pierzi în fața focului, dacă mă scapi, așa că, după răgazul pe care decența ta cronică ți-l impune, te strecoari deasupra spatelui meu și te lungești peste mine. Strivită sub trupul tău drag, trebuie să-mi rup ochii de foc și să adulmec aroma ta. Produce asupra mea o fascinație aproape identică și tu știi, de aceea cauți cu degetele gura mea, în vreme ce buzele le rătăcești pe gît, pe ceafă, pe umeri... peste tot unde poți să le strecoari. „Nu te-mpart cu focul, Cherie!” îmi șoptești și mă-ntorci sub trupul tău ca să te joci cu buzele mele atrăgîndu-le într-un joc din ce în ce mai pîrjolitor. Gem în sărutul pătimaș fiindcă, așa ca întotdeauna, îmi dinamitează toate energiile și ele-ncep să alerge năuce care-ncotro, izbindu-se cu fulger unele de altele. Îți place cînd gem, te simți puternic, te simți chemat, te simți rîvnit... Iar mie mi-e o bucurie nebună să te simți așa! Habar n-ai! Cu cît te simți tu mai puternic și mai dorit, cu atît eu mă simt mai adorată și mai ocrotită.

Miinile tale îmi caută febril sfîrcurile și, negăsind cheia bluzei rup nasturii în care e prinsă. Nici nu te sinchisești, nu e bluza ta și-apoi, prea îți stătea în cale. Nu-ți amintești cît de simplu se ridicase singură mai înainte. Cînd ajungi, pielea moale se-nfioară la atingerea ta delicată și se-ntinde parcă toată să-ți soarbă degetele. Cobori buzele asupra sfîrcurilor să te-alinți în leagănul sînilor, iar eu îți mîngîi creștetul de care, în taină, se-mpărtășește roata de foc a inimii. Apoi, dintr-odată năvalnic, cauți cu mina între coapsele mele să pătrunzi poarta incendiată, s-o stringi în pumn, să trimiți flăcările dorinței tale înlăuntru-mi. Stîrnit de arcuirile trupului sub dezmierdări și de cotrobăielile tale prin adincurile lui, mă întorci iar cu fața la podea, sărutîndu-mi coloana, vertebră cu vertebră, pînă ce poți să-ți afunzi fața-n unghiul dintre omoplați ce-mi deschide aripile spre-a te purta în zbor șoptit înspre înaltul eu-tu-ului contopit. Foarte repede, trupurile noastre își găsesc

ritmul comun și, nici nu știm în care geamăt, izbucnește lumina facîndu-ne jerbe vii, precum cele aruncate de buștenii uscați puși pe focul din fața noastră. Cînd mă întorc, întinzîndu-mă pe spate, zăresc în ochii tăi o licărire de triumf aruncată flăcărilor jucăușe – fusesem a ta, fusesem dragoste dimpreună, în fața rivalului tău. Tu mă transformaseși în lumină, ție îți revenea recunoașterea – el nu putea decît să mă fascineze în răstimpuri și, cumva să mă carbonizeze într-o eventuală contopire.

Te-ntinzi lîngă mine și mă prinzi de mină. Rămînem o vreme cu ochii în tavanul din lemn. Parc-ar fi bolta tavanul ăsta. E așa de înalt! Așa de-nstelat! Îi faci tu ceva!

Am zis eu că ești vrăjitor!

Și-așa, dumnezeiesc iubită, îmi răsare în inimă, chircită și-insingurată, fetița din mine, care obișnuia să se creadă vina tuturor, greșeala care-i costase pe unii iubirea, pe alții acceptarea de sine, fetița tristă, respinsă, diformă. Și-i scriu. *Scrisoare de Crăciun.*

Apoi, încet, atentă, cu gesturi laborioase, așez masa pentru doi, pun lumînări și beteală, umplu paharele cu șampanie... În surdină, se aud colinde de undeva. Mă așez pe scaunul din dreapta și, în farfuria din cealaltă parte pun, legată sul cu o pamblică roșie tivită cu auriu, scrisoarea.

Închid ochii și mă văd, ca prin fum, trăgîndu-mi paltonul și ieșind în ninsoare. S-a-ntunecat și trebuie s-o găsesc, ca să sărbătorim împreună. Știi unde trebuie să caut. Sper ca lacrimile pe care le găsesc totdeauna acolo șiroind fără noimă, fără îndemn, ca și cum aș fi nimerit brusc cu ochii într-un izvor subteran, să mă lase s-o privesc în față. Înaintez cu greu prin ceața care dublează ninsoarea parcă dinadins și-ntr-un tîrziu, o aflu într-o poveste, a nu știu cui, despre un copil sărman care, neavînd nici casă, nici pom de Crăciun, se furișase în curtea unor bogătași ca să se uite pe fereastră la bucuria altor copii pe care sărbătoarea Crăciunului îi găsea în căldură, în iubire și-n ocrotire. O aflu cu nasul strivit de geamul înghețat, ca-n fiecare an, de

Crăciun - chiar dacă uneori mă prefăcusem că o uit acolo -, plîngînd tăcut că nu meritase să fie și ea iubită, ocrotită mai ales.

O iau în brațe și plîngem amîndouă. Cînd se mai îndulcește ascuțitul durerii, mă uit la ea și, îndepărtîndu-i o șuviță de păr care-i căzuse-n ochi, o întreb dacă ar vrea să meargă cu mine. *Unde?* – mă-ntrebă. Mama o învățase să nu se-ncreadă în străini! *Acasă* – i-am răspuns. Un licăr de nădejde îi sparge un colț de neîncredere. Merge.

Odată ajunse, îi scot hăinuța înghețată și ghetuțele ude și-i frec mînuțele ca să i le încălzesc.

Nu prea știe să zîmbească. E un copil trist. Nu îndrăznesc să mă apropiu mai mult și s-o-mbrățișez – e atîta singurătate între mine și ea, între ea și lume...

Totuși, la auzul colindelor, chipul ei serios tremură ușor ca de străfulgerarea unei amintiri. Nu le-nvățase nicăieri – în vremea cînd crescuse ea, colindele fuseseră interzise! - cu toate acestea însă, ea începe să le-ngîne încet, iar ochii i se aburesc treptat de o palidă regăsire, în vreme ce cutreieră cuviincios peste lucrurile din jur.

Mama o învățase să nu se holbeze, să nu-și bage nasul pe unde nu-i fierbe oala, să nu vorbească neîntrebată. Mama o învățase tot ce știuse ea mai frumos și mai bun, ca să se poată face iubită. Mult mai tîrziu, pe la 17 ani, mama i-a dăruit cea mai frumoasă carte din bibliotecă, ***Fratele meu, Omul*** de Henriette Yvonne Sthal, o carte ruptă și rufoasă de cît fusese răsfoită, pe care ea a dres-o cu scotch și a purtat-o cu ea peste tot prin lume. Acum însă, nu prea-ndrăznește să se-ncreadă...

O iau de mînă și o conduc către masa pe care ard lumînări și strălucesc daruri.

Îi ofer locul din fața celui pe care-l ocup eu și o îndemn să citească scrisoarea. Cu mînuțele ei mici, temătoare, privind într-o parte cum obișnuia, ori de cîte ori ar fi trebuit să privească în ochii cuiva, desface încet pamblica roșie.

Scrisoare către fetița din mine

Draga mea,

Azi-noapte am adormit ținându-te-n brațe.

Mulțumesc că mi-ai îngăduit această bucurie.

Îmi cer iertare că te-am împins atât de departe în uitare. Am vrut să-ți uit spaimele, umiliința, ura, înverșunarea, invidia...

Însă tu faci parte din mine și ai dreptul să fii, tot atât cât lumina din mine are dreptul și datoria să strălucească. Dacă n-ai fi fost tu, n-aș fi căpătat forța și dorința de a afla cine sunt cu adevărat, care sunt darurile mele, care-mi este rostul. Nu mi-aș fi pus poate întrebările necesare. Marele și minunatul dar pe care mi l-ai făcut este acela de a mă face să caut în mine, cu credința îndărătnică că trebuie să mai existe și altceva decât frică și refuz.

Îți mulțumesc și te rog să primești acum iubirea mea.

Aș vrea să te pot face să înțelegi că sunt totdeauna cu tine, chiar și-atunci când par că te uit, că tot ceea ce simți este firesc, e omenesc, e acceptat, chiar și-atunci când mă urăști.

Aș vrea să nu te mai temi că vei fi aruncată, deoarece eu numai cu tine sunt întreagă, iar minciuna de-a te ocoli nu face decât să mă fragmenteze, îmbolnăvind-mă de dor. Iar dorul meu de mine, de Dumnezeu în mine, trece și prin tine.

Aș dori să știi că singura persoană care te poate într-adevăr proteja, care poate aduce plinătate în viața ta așa cum tu aduci într-a ei, sunt eu. De aceea te-aș ruga să mă lași, începînd de ACUM, să-ți fiu prietenă.

Te iubesc. Așa să-mi ajute Dumnezeu !

O privesc cu teamă – lacrimile mari care î se rostogolesc pe obraji îmi ard ochii – poate n-o să mă creadă! De-atîtea ori am aruncat-o-nlăuntru meu în unghere cît mai întunecate, ca s-o uit. Ea, însă, m-aștepta, pare-se! Ridică încet ochii și, pentru prima dată, ne privim. Undeva, într-un loc îndepărtat din lumina ochilor ei – un loc mic, ca un

vîrf de ac pe care l-ai putea pierde atît de ușor – apare un licăr de bucurie: “*Promiți?!*” Da, promit! – reușesc să șoptesc și-o cuprind în brațe.

Dup-aceea o învăț să rîdă și să danseze.

Cînd se naște Iisus, la miezul nopții, ea se simte deja iubită și iubește.

Abia ACUM, putem să cutreierăm împreună prin iubirile celorlalți și să ne minunăm cît de iubite eram fără să știm. Lăsăm cîte un dar mic din partea noastră la ușile tuturor celor pe care îi așteptasem cîndva în iubire, să deschidă. Ne dăm seama că ușile de fapt nici nu erau închise. Erau însă ușile lor și noi nu le prea cunoșteam, așa că rămăseserăm mai tot timpul în fața pragului, care părea de netrecut. Dar ACUM îndrăznim să ne cocoțăm pe el și astfel vedem ușa deschisă. Așa că, ne strecurăm înăuntru, punem tiptil darul pe măsuta din hol și plecăm mai departe, bătîndu-ne cu zăpadă și înotînd prin nămeți.

Tot Acum, facem și omul de zăpadă care nu-i ieșise niciodată, deoarece-și închipuise mereu că-i prea urîtă și că el n-o place defel. Acum el chiar îi zîmbește și o trage cu saniuța, topindu-se tot cînd o privește rîzînd.

Eu sunt pe post de Patrocle în Dumbrava Minunată – identific următoarea țintă după miros. Mai întîi le iau pe cele cu miros de vechi, mai pe urmă pe cele cu parfum suav, adolescentin, pînă dau, în sfîrșit, de aroma tare, de copac meridional aromat.

Hai să-ți fac cunoștință cu ultimul Maestru! – îi zic. Se chircește, lăsîndu-și privirea să se scurgă în jos ca și cum s-ar fi izbit de un zid ud și alunecos: “*Ce să caut eu la un Maestru? Cum o să se uite ăla la mine! Ce-o să găsească el de vorbit tocmai cu mine?*” O iau în brațe și-o strîng la piept. Tu ești cel mai minunat lucru din cîte există! El e la fel ca tine. Dacă te uiți puțîn cîș la figura lui fără prea mult chip, ai să vezi un băiețel repezit în pantaloni scurți, pe care l-ai putea chiar și necăji, dac-ai vrea. Dar cel mai mult îți vine să-l iubești. Ai să vezi! Hai! Ai curaj?! Hai să-ți arăt! Și-am intrat în tine pe poarta care mă duce pe mine drept la ținta după care tot scormonesc.

Mă uit la tine în fotografia asta și mă dizolv într-un soi de nemărginire uimită, dureroasă.

Este de fapt singura fotografie în care te recunosc. Și nu te recunosc cu mintea, cu "capul" cum zici tu, ci cu inima. E ca și cum inima mea și-ar face cuib în triunghiul aprins format de ochii tăi, toți trei uimiți și căutători și de-acolo ar purcede să te cutreiere.

E în chipul acesta atîta cuprindere, încît atunci cînd îl privesc îți pot atinge toate ipostazele, ca și cum copilul și adolescentul și maturul și înțeleptul ar da prin compunere universul acesta și, pentru a regăsi pe unul din ei trebuie doar să te uiți la chip într-un mod straniu, ușor împrăștiat, ca să realizezi un soi de clivaj, ca la o stereogramă. E singurul chip care-mi crează această senzație de necuprindere și focalizare simultane. Poate că de fapt așa ar trebui să privim orice chip, astfel regăsindu-i istoria, devenirea, aspirațiile. Dacă ne-am privi cu iubire, dacă ne-am interesa... Dacă ne-am face timp pentru exercițiu măcar. Însă... doar uneori... și-atunci ni se pare ciudat...

Chipul acesta, sigur, mi-e foarte drag și nu pentru că aparține bărbatului pe care-l iubesc, ci pentru că-mi dezvăluie o desfășurare fascinantă. Ochii mei nu-i pot fixa nici o trăsătură – poate că nici nu l-aș putea recunoaște pe stradă – și de aici o libertate absolută de afundare, de a-l hoinări, de a-l pipăi pe dinăuntru. E ca și cum privirea mea și-ar putea modifica parametrii sub acțiunea unui soi de impuls incontrollabil încă și, brusc, mă pot afla palpabil aproape, într-unul din punctele continuumului său temporal, pentru ca mai apoi să mă regăsesc în cu totul altul. Ai să spui că m-ajută comunicarea electronică din ultima vreme – se poate. Dar "eu nu strivesc corola de minuni a lumii / și nu ucid cu mintea...", așa că nu dau acest miraj pe nici un argument. Păstrează-le tu pe toate! Eu n-am nimic de demonstrat. Eu vreau doar să te beau, să te respir, să mă pătrund de miracolul pe care mi-l deschide acest chip. Eu am timp. Eu nu-mi asum nici o utopie grandioasă. Eu doar "iubesc și flori și ochi și buze și morminte". Și asta – poate că e doar iluzie, dar e iluzia mea și-o țin bine! – mă face nespus de cuprinzătoare.

lată, în acest punct, pagina translatându-se spre în sus, începe jocul acoperirii încercând o limitare, care ciudat, departe de a mă-nchide, îmi oferă o poartă. Nu-ți mai văd triunghiul ochilor ce-mi dezvăluie adultul și ceva din neliniștile adolescentului, ci doar bărbia și gura. Aceasta pare să fie poarta spre copilul din tine. Dacă îmi strâng pleoapele, pot parcă să alunec ușor înlăuntrul unei ființări fragile și tenace în același timp, înfrigurate și parcă dureros de incandescente, pline de un soi de cumințenie și-n același timp sfișietor de lacome, a unui băiețel cu niște pantaloni scurți – parcă prea scurți și prea largi pentru el, sau prea lungi și prea stîmți. E ca și cum nimic din lumea din jur nu i s-ar potrivi și asta l-ar face nesățios și trist, avîntat și nesigur. Și din cînd în cînd strigăcios. E în acest copil un amestec alunecos de cuviință și nesupunere, cele două transmutîndu-se una în cealaltă surprinzător, niciodată atunci cînd te-ai aștepta, atunci cînd s-ar cuveni. Un copil bosumflat, nemulțumit de tainele descifrate, greu sau imposibil de mulțumit, deși necum lipsit de bucurii spontane sau clădite, dar mai mult spontane. Un copil ușor sau grav frustrat de niște lipsuri simțite sau imaginate la nivel de coordonate. Un copil ce pare a se strădui să compenseze ceva care din timp în timp îl îngheață, îl imobilizează într-un gest prelungit, într-o-ncrîncenare.

Ai putea imagina un obraznic în intempestivul care maschează o sficiune cuminte ce-și pleacă ușor capul în fața a ceea ce nu poate cuprinde încă deplin, ca și în fața a ceea ce este pe de-a-ntregul cuprins. Ai putea imagina un meditativ în superficialul care face impresie printre puști căutînd să-i supună cu forța cea mai la-ndemîna lui – cu un soi de știință a cuvîntului, a convingerii, a argumentării uneori ușor răutăcios suverane - cu biciul minții, adică. Ai putea, așisderea, imagina un însingurat în tornada aceasta amețitoare, electrizantă, care-i îndeasă în preajmă și potrivit și înțeles și folositor și creativ, dar și nepotrivit și neînțeles și nefolositor și demolator.

E un copil care pare să n-aibă niciodată tihnă. Orice descoperire îi taie respirația și-l face în același timp să se sfișie între “evrika” și amarul gust pe care totdeauna ți-l lasă orizontul, cînd afli că fuge odată cu tine. Un copil avid să simtă totul, să guste, să bea, să atingă... ți-l poți imagina băgîndu-și nasul în tot și-n toate cu un soi de nevinovăție intrinsecă – mult mai tîrziu va cunoaște culpabilitatea. Acum trebuie să bage mîna în flacără ca să-nțeleagă ce înseamnă a

arde. Acum nu se poate distinge între curaj, risc, candoare, neșaf. Acum el e toate acestea aglutinate sub masca, nevoită, naturală, cred că mai potrivit ar fi marca unei sfioșenii cumiņi, dar pînditoare.

Acesta e copilul pe care-l trăiesc eu în chipul tău. Îl iubesc cu atît mai mult cu cît eu nu sunt un astfel de copil, cu cît mi-e mai dor de ceea ce nu sunt, sau nu par a fi.

I

lată, eu

călătorind prin mine,
am ajuns în acest loc
și-**am înflorit!**

II

II

Tu ești

Zămisliitorul de zboruri.
dar și Zbor deopotrivă.

Tu ești
aripa răsucită-n adînc.

Tu ești

cumpăna orelor

trasă afară din timp

de secunda **în care**

sărutul meu, smerindu-se,

se face umbra-ți.

Aici, ACUM-ul se strînge iar pe chipul tău adormit ce se ciucește bîjbîit pe sub cotul ridicat să compenseze lipsa puiului de pernă sub cap. “Eu acasă dorm cu o pernă mare și cu un pui.” – îmi spuseseși cînd ai dormit prima oară cu mine, încercînd să așezi cît mai

comod pernoiu pe care ți-l rezervasem și trăgînd cu jindul la pernuța pe care mi-o pusesem eu sub cap. Treaba ta ce faci acasă! – mi-am zis în gînd și n-am vrut cu nici un chip să ți-o dau. N-am vrut și gata! N-ai cerut-o. Dar ai jinduit-o și jindul acela sfios al tău mă doare amuzat și-acum, chiar dacă după ce-ai plecat am căutat o pernuță special pentru tine. Îmi venea să-i dau formă de inimă și să-i fac învelitoare roșie, de mătase fișuitoare, cu cănăfiori! Noroc că m-am abținut – prea ar fi semănat a talcioc.

Cînd te-ai întins “*să dormi puțin*”, ți-am adus puiul și ți l-am pus sub cap, numai că te-mpinseseși cu totul în brațul canapelei și perna se pierduse pe undeva prin îndoiturile ei.

Cum stai așa, cu gîtul strîmb, plescăind prin somn, semeni cu băiețelul în pantaloni scurți din fotografia mea preferată. Mi-e drag să mă uit la tine și să trag peste ACUM toate căutările mele – și cele de tine din mine și cele de mine din tine.

Ui-te, pe tîmpla dreaptă, pot să aflu cum începe toată povestea asta. Citisem o carte a unui tip cu o barbă ca a ta – barbă de pirat. Era o carte despre dragoste, chiar așa se și numea: ***Despre dragoste – radiografia unui sentiment*** (Liviu Antonesei), deși eu nu-mi putusem imagina ce poate spune despre dragoste o barbă ca aceea. E un eseu grandios, te poartă prin toată literatura de dragoste care s-a scris vreodată și prin toate sistemele filosofice ale lumii. Are o bibliografie impresionantă – însă aproape toți autorii sunt bărbați, deși, judecînd după lectură, tipul nu pare misogin. Dincolo de asta, e o carte mai ales sinceră, se simte în ea palpitînd viața și nu zbîrnînd teoriile. Uimirea mea vine din faptul că citind-o, parcă se-nșiră pe pagină cuvintele mele, căznindu-se să încontureze nevoia de a clarifica ceea ce este de necuprins în esență. Noroc că pornește străin pentru mine și-anume de la grecii care, folosind cuvinte diferite spre a nuanța fenomenul, desfăceau dragostea, oarecum bizar, în trei: ***philia***, ***agape*** și ***eros***. Însă, în percepția mea, e greu de băgat dragostea în categorii, cum orice categorizare mă irită dealtfel, echivalînd în viziunea mea cu constrîngerea la șablon. Însă, trebuie să recunosc că filosofia grecilor poate fi un punct de plecare în înțelegerea dragostei. Dacă ea ar avea nevoie să fie înțeleasă. Sigur că cele trei *forme* se interpătrund și se transformă unele în altele permanent, coexistînd cel mai adesea. Recunoaște și autorul. Probabil și grecii.

Ideea redactării acestei povești a încolțit în mintea mea, în parte, din strania senzație de reflectare pe care mi-a furnizat-o această lectură, în parte, din nevoia de replică, ca și cum ar fi fost o angajare personală, așa cum se întâmplă adesea cu cărțile care rămân memorabile pentru tine. Se cerea alăturată și o percepție feminină a dragostei. Cel puțin în biblioteca memoriei mele.

Nu știi de ce suprapun peste începutul poveștii ACUM-ului nostru această lectură. Cert e că ea se consumă puțin mai târziu. Posibil că, relativ ulterior, mă străduiesc să îndes în una din cele trei categorii ceea ce se întâmplă în diferitele spații ale acestui ACUM magic.

Sau poate pentru că te-am găsit și pe tine, în același ACUM, cufundat în aceeași lectură, tot pe la începutul poveștii – și, iată, aveam dintr-odată un punct comun.

***Cînd nu mai sunt eu
sunt tu.***

Și-atunci, aud
cum îți crește iarba pe tălpi
și te văd – cer răsturnat -
descuind culorile
din lumină.

Dialogul electronic începe iar și iar, fantomatic, în colțul acesta de ACUM, prefigurat de uimirea țîșnită spontan, ca orice uimire veritabilă, cînd ceva/cineva se compune în realitatea imediată ca să-ți aducă/amintească vești despre tine.

7 ianuarie
Cronica unei întîlniri I

*Cine oare să fii dumneata, domnule ?
Întîlnirea cu dumneata mi-a pricinuit o mare uimire.*

Nu mi te pot scoate din minte, deși ăsta e un fel de-a spune, pentru că te simt prezent undeva între minte și inimă.

Mi-ai urat succes mai departe. Mulțumesc! Dar eu nu pot să trec mai departe.

Sunt prizonieră și nu știu să spun în ce. Prin urmare, trebuie să aflu.

Citiseam despre studiile dumatiale uimitoare, te văzusem de vreo două ori, însă impresia era că nu ești dumneata. Am crezut că e o părere preconcepțată pornind de la barba pe care o purtai. Genul acela de barbă fără mustață îmi amintește un personaj de basm din copilărie care mă-ngrozea. Așa că imaginea dumatiale a trecut pe lângă mine fără vreo șansă la consemnare, credeam eu. Lumea îmi vorbea despre dumneata frumos, cu-ncăpăținare, unii chiar se străduiau să mă convingă, nu știu de ce, că ești un fel de comoară.

Nu am înregistrat că urma să colaborăm, deși cineva îmi dăduse cu siguranță informația asta la un moment dat. Ciudat.

Cînd te-am întâlnit frontal însă, în ziua lansării proiectului, te-am receptat într-un mod atît de ciudat, încît mi-era teamă să nu te simți jenat de reacția mea. M-am trezit îndreptîndu-mă spre dumneata, înlăuntrul meu, cu brațele deschise, ca și cum ai fi fost o parte din eu, însă brusc, ca lovindu-mă cu capul de pragul de sus, m-am oprit realizînd că eu, ceastălaltă, dintr-o pricină ascunsă, nu-l puteam recunoaște pe acel eu... Și, de fapt, nu recunoaște, ci atinge. Nu-l puteam regăsi... și nu-nțelegeam. Un fel de neputință de-a trece dincolo de tabloul pe care-l așezaseși pe scaun în fața calculatorului care ne prezenta secvențial, în scop, obiective și rezultate, ceea ce avea să devină pentru mine parcursul spre un univers în taină jinduit, m-a făcut să mă holbez tot timpul la chipul dumatiale căruia nu-i puteam înregistra trăsăturile. Iar după ce am plecat le-am spus colegilor mei, consternată fiind de aceeași neputință de care nu dau semne că scap: "Doamne, ce s-a schimbat omul ăta! Nu e el!". Ei m-au privit mirați și mi-au replicat "Dar parcă spuneai că nu-l cunoști" "Așa e. Nu-l cunosc." – am admis... și nu mișteam. Dar atunci? Ciudat.

Cine oare să fii dumneata, domnule?

Vreau să spun cine ești dumneata pentru mine? Trebuie să aflu. Să-mi amintesc...

Mă chinui de o săptămână și ceva și nu se clintește nimic în uimirea în care te-nvălu.

Acum câteva zile mi-ai trimis adresa paginii dumitale de web. CV-ul dumitale e atât de grăitor – pare imaginea dumitale absolută, dar nu e. Toate fotografiile atașate arată același chip înșelător, căruia eu nu-i pot înregistra trăsăturile. Nu-nțeleg. Încă. Sigur că mă bîntuie dorința de-a tălmăci cel puțin ceea ce simt, așa ciudat cum e. Trebuia să găsesc o imagine, ceva, un punct de la care să plec. Eu, cea veșnic însetată de înțelegere și de expresie, trebuie să găsesc ipoteza măcar...

Nu știi cum să zic... pare că porți prin lume o poză cu care vrei să păcălești, nu știi pe alții, dar cel puțin pe mine. Iar eu știu ce e dincolo de ea. Și totuși... unde e cheia? "Cheia ce mi-ai dat aseară, cheia de la poarta verde..."

Vezi că nu fac literatură. Nu te lăsa ispitit să crezi asta.

Și nici smintită nu sunt, deși... mă rog... cine nu e ?

Astă seară am fost la un concert de muzică de cameră. Două trompete, un oboi și o orgă. Muzică barocă. Nu că aș cunoaște muzică, dar scria în program. Muzica pentru mine este ceva cu care ies din cunoaștere și intru în existență. E un dar care mie întotdeauna-mi face daruri. Mă aflu în fața ei uimită de irepetabila "întîiași dată". Știam că în astă seară ea îmi va aduce, ca de fiecare dată, darul de care eram mai însetată. Începusem, după-amiază, să-ți citesc studiile. Proastă mutare! Acolo parcă te și regăseam, te și pierdeam în același moment. Singurul ghișeft e c-am descoperit că dumneata mi-ești din ce în ce mai prețios. Dar care dumneata? Dumneata din dumneata, sau dumneata din mine? În caz că nu ești unul și-același.

Cu siguranță însă, nu ne-am cunoscut.

În timpul concertului, cînd marginile ființei mele au început să se-alunge din ce în ce mai departe, palmele mi s-au așezat față-n față și-am simțit cum încet, dreapta devine a dumitale, cea stîngă rămînîndu-mi mie. Am încercat apoi să le-mpreunez, însă n-am reușit. Se știau, voiau să se cuprindă, erau ale aceluiși trup, însă le separa ceva incompresibil. Atunci am strigat interior: "ce e asta?". Și-am auzit căzînd cu zgomot un geam. M-am prins apoi că nu era geam, ci oglindă.

Aha! Aceasta era imaginea pe care-o așteptam. Acum pot reconstitui. Cînd te-am întîlnit, în mod neverosimil, impulsul primar

fusesse să te îmbrățișez (bineînțeles că-nlăuntru meu, fii pe pace!) ca pe cineva foarte cunoscut – am mai spus. Însă dumneata ai venit către mine cu imaginea dumitale în oglindă. Și când m-am repezit, m-am izbit de geamul gros al oglinzii, m-am făcut țândări și m-am împrăștiat surprinsă că n-am reușit să trec ca Alice, în Țara Minunilor dumitale. Părea că dumneata lipseai oricum, momentan – erai plecat în vacanță, sau altundeva... – și-ți lăsaseși oglinda să-ți țină locul la întâlnirea aceasta. Era ca un joc.

Cineva din dumneata pare că vrea să-mi boicoteze aducerea aminte.

Cine ai fi fiind dumneata pentru mine, domnule?

Trebuie să mă dumiresc. N-ai să mă păcălești la nesfârșit. Și-o să-ți scriu. Sau... mă mai gîndesc dacă-ți scriu...

• **EL** a scris:

Cine sint eu? Iata o întrebare grea și pentru mine! Dar dacă găsești ceva despre subiectul ăsta, chiar aș fi bucuros să aflu.

-

11 ianuarie

Cronica unei întâlniri II

Cine ești dumneata nu pot afla eu. Cine ești dumneata se află doar în interiorul dumitale și, prin urmare ești singurul în stare să-l afle. De fapt, după spusele Prietenului meu, Maestrul Jocului, fiecare este ceea ce alege să fie în orice moment, aici și acum. Responsabilitatea, în acest context, capătă sensul conștienței în lumina căreia cunoști și-ți asumi toate riscurile alegerii - riscurile, impactul și implicațiile, desigur.

Demersul meu este acela de a afla cine ești pentru mine. Unii, alții, care mi-au fost și dascăli, călăuze și crăci - între ei, cel mai de seamă Viața - mi-au arătat că nimic nu este întâmplător, totul venind către noi la momentul potrivit, în forma potrivită, cu mesajul cel mai potrivit, ca să ne ajute să decodificăm ceva, să mai deschidem o ușă înlăuntru, să mai regăsim o piesă din marele puzzle în care ne compunem. Sigur că "potrivit" în acest context, nu se referă neapărat la ceea ce ni se pare nouă că ne-ar trebui într-un moment sau altul, ci el

se referă la conjuncturile integratoare la care accede doar instanța divină din noi.

Ca atare, din acest motiv, ușor egoist, am pornit în căutarea lui cine ești.

Se spune că toți acei care rezistă căderii în neconsemnat, adică toți oamenii care ne atrag într-un fel atenția au un mesaj pentru noi și lipsa curajului de a-i aborda sau accepta ne privează de acest mesaj pe care se poate să nu-l mai primim prea curînd. Iară cei care produc o vibrație în inima noastră pot fi chiar părți apropiate ale marelui Eu-întregul care suntem. De aceea regăsirea, ca înțelegere mai ales, devine și mai importantă.

Din această perspectivă eu voi continua căutarea.

**Primordială energie – Eu,
răstălmăcesc Cuvîntul – Tu.**

Te nasc și te devor cuminte și candid,
recreînd neconținut

LUMEA
din coasta ta.

7 martie

Cronica ÎNTÎLNIRII

E ziua.

Ea se trezește devreme. Poate nici n-a dormit... Simte că astăzi e ziua. Afară e frig și cerul este noros, dar în Ea lumea se compune diferit: își promite că nimic nu va putea să-i umbrească bucuria, miracolul ce dă chip – altul decît cel presimțit – iubirii ei, iubitului ei, bărbatului care se desprinde din ea spre a primi ofranda ei de iubire, sau spre a n-o primi. Nu știe sigur dacă-l va putea și atinge, chipul acesta. Cum e să atingi ceva atît de iluzoriu, de fragil, ca un chip?

Jocul din spațiul ce-o ține laolaltă nu poate fi decît miraculos – lumea, iluzia sublimă ce prinde contur în privirea ei albastră, pare mai mult muzicală. Ea nu atinge pămîntul - în drum spre marea zi, dansează cu aerul. Deseori i se întîmplă așa și-i e bine. Viața ei e doar dans deseori.

El nu o crede, sau așa pare. Multe lucruri sunt diferite în gândul lui, însă el recunoaște că asta nu i-ar putea împiedica să fie atinși de aceeași lumină. Si Ea îl crede. Ea îl crede, orice i-ar spune. Nu știe de ce. E parcă vrăjită – nu se poate teme de El. Se poate teme pentru, însă nu de El. Înăluntru visului lui, Ei îi este ocrotire, împărtășire, senin... E copilăroasă, desigur. Poate-și va frînge vreun gând, ceva, într-un târziu... Dar nu merită? Nu merită oricîtă (în)frîngere, clipa aceasta în care poți să te alinți că ești îmbrățișată de cer? Ce mai contează mîine? ACUM e fericită.

Toți oamenii par a fi, la o fugară privire, El. Cîți El dintr-odată pe stradă! Iar Ea i-ar săruta pe fiecare în parte, pe El...

- **Ea a scris: comandă onorată:**

Bună dimineața, Om drag!

Ce faci azi? Cum ai dormit? Ce-ai visat? Ai făcut cafeaua? Sunt pe-aproape. Redactez scrisoarea pe care ți-am scris-o aseară în tren. Ce frumoși sunt toți oamenii în dimineața asta! Toți parcă sunt Tu. Te văd, te aud, te simt, te presimt, te respir....

- **El a scris: Re: comandă onorată:**

Cafeaua e gata. Vii?

... Și Ea se duce.

Fu marea întîlnire la ora cînd soarele ține cerul în cumpănă.

“Nenumăratele ore” promise se concentrează straniu într-una singură.

Ea varsă zahărul pe masă, el vine tot cu imaginea lui în oglindă. Ea nu are curaj să-l sărute... așa cum visase. Se înalță pe vîrfurile picioarelor și-i atinge cu buzele obrazul, pretextînd un soi de recunoștință pentru mărtisorul oferit într-un albastru fantasmatic (împrumută ea un cuvînt de-al lui). Oglinda-El se aburește ușor, însă -victorie! - reușește să rămînă neclintită. Marele bărbat nu se dezmente – nu-i simți emoția decît dacă-l iubești. Atunci, există un spațiu în care ești El... iar Ea-l iubește.

Ies apoi dimpreună în lume, recte pe hol, deoarece în birou nu se fumează, unde, sub pretext că au de sprijinit un sărman calorifer

lipsit de afecțiune – generally speaking – purced la a se studia fățiș și furiș, lăsîndu-și gurile să bată recorduri halucinante, ochii să implore și gîndurile... parte să se ascundă cu grijă, parte să se împrăștie cu zgomot pe mozaic, pe pereți, în bradul din dreptul ferestrei...

Totul parcă s-ar petrece sub sticlă.

Dacă ar fi atenți, ar reuși să descifreze pe dedesubtul realității virtuale cu care se păcălesc, sau doar încercă să se-amîne, semnul, marele semn. Frîngerea zilei... frîngerea halucinantă a unei zile destinate întîlnirii... sub povara unei prea mari re(?)găsiri, sau a unei prea mari așteptări...

El urmează să plece pentru un răstimp scurt, dar înainte de plecare, oglinda îi pierde pentru o clipă chipul care se zbate precum un fluture speriat, rătăcit de aripile lui. O inimă tresărire... Ea nu poate sparge oglinda ca să-i prindă în palme chipul dezaripat și cît ar vrea... oglinda e atît de serioasă, de alunecoasă, de cordială... doare tăcut neputința de a salva niște aripi... atît de dragi aripi, atît de știute... și cît de dor îi e!

Spun atîtea cuvinte și nici măcar nu se prefac că sunt serioși, chiar sunt. Prea serioși. Parcă înțepeniți în secunda care va frînge ziua. Si Ea, ce n-ar fi dat să-i soarbă mîinile! Chiar îi spusese pe undeva, prin timp, asta, dar El n-o crezuse. Sau poate uitase. Altfel, cu siguranță că nu s-ar fi-ndurat să-i refuze visul acesta mic, ghemuit, ca un copil zgribulit. Și El se desprinde de calorifer, parcă cu greu... de ce oare cu greu, doar nu va lipsi decît o jumătate de oră cel mult? Și-apoi... poate vor ieși din oglinzi și poate chiar se vor întîlni (!?)...

Ți-aș gusta mîinile!

sunt **ca două fructe** coapte, zemoase,
ale unui copac **cu nume de poftă**.

Sau ... ți le-aș mirosi!

Par a păstra în ele parfum de zbor
de pe vremea cînd erau aripi...
sau gînduri ?!...

Uneori aș vrea să-ți beu mîinile!

Ca pe lumina ce mi-ar deschide neștiut
poarta spre acum dinspre mîine...

Dar iată-mă-n fața lor

cum nu mă dumiresc ce nume să dau
dorinței de-a mi le face

Cer peste suflet!

Cronica unei întâlniri Scrisoare de pe drumul spre tine

lată ce mi-a scris o fetiță pe o foaie de hîrtie tăiată în formă de inimă, drept mărtișor: "Ui-te! Poftim încă o felie din inima mea. Să ai grijă de ea: se hrănește cu iubire!"

Mi-e bine să găsesc asta în agenda mea, căci mă aflu în tren și, privind pe fereastră, mă și rușinez, mă și întristez, mă și înfurii... Cerul e gri, cîmpul e alb... Și primăvara? Te bat la cap de o săptămînă că vine primăvara, eu chiar văzusem muguri în plopul din fața ferestrei mele... "sunt tristă și mă duce-un gînd spre locuințele lacustre" ... și sigur că asta mă-nfurie și mai tare fiindcă începuse să mă ocolească gîndul acesta.

Nici să scriu ca lumea nu pot. Ieri nu am putut să-ți citesc mesajele – crimă! De data asta nu mai pot blama bietul computer, eu am uitat să plătesc telefonul și mi l-au suspendat. Nu știu ce am visat dar, suprem supliciu și jertfă, azi pe la orele 7:00, dimineața desigur, sau mai bine spus aproape în creierii nopții pentru mine, mă aflam și trează și îmbrăcată, în căutarea unui computer potent. Însă abia spre orele 8:00, pătrunzînd prin efracție în biroul directorului meu, am găsit unul. Exact cum îmi imaginam – tu răspunseși la toate mesajele și nu erau decît zece – de ce să mă joc numai eu?! Tremurînd să nu mă prindă cineva, am copiat textele, după care, (aproximativ) în haine de casă aflîndu-mă, m-am dus în biroul meu să le citesc. Cine a apucat să mă vadă așa, a căscat ochii cît cepele, dar n-a zis, slavă Domnului, nimic. Mai apoi a venit directorul, mi-a studiat pe furis ținuta și, la întrebarea sa mută eu am răspuns: "Nu domnule, n-am dormit aici! Am de lucru, așa că am venit pur și simplu devreme, acu' un sfert de oră!" "A – zice – și-ai descins direct din vis, că ai uitat să te schimbi! Dar te aleargă, nu glumă, lucrul ăsta!". Puteai să-l contrazici? "Normal că m-aleargă... - zisei ca să mă aflu în treabă - să vedem dacă mă și prinde."

Ce jale e în tren!

Lumea mută citește ziare. Unele mai tîmpe ca altele.

În fața mea stă un bărbos concentrat care și-a luat cu el un maldăr de jurnale. Pe banchetă cu mine, o studentă se străduie să pară că citește un curs, iar vis-à-vis, un tip disponibil plecat în delegație în același oraș, pe jumătate din parcurs a aflat telefonic toate prețurile practicate de hotelurile cît de cît accesibile. Bineînțeles că am "făcut frumos" în fața lui, ca să le aflu și eu. Acum mi-e milă de el, pentru că l-am lăsat baltă tocmai cînd se ambala spre un miez de conversație cu ochii în șlițul fusteii mele. Însă eu nu sunt la fel de disponibilă ca el, mai cu seamă că am aflat ce mă interesa...

*Bărbosul a obosit și gata. Abia am trecut de prima stație și el a și terminat toate ziarele - i-a luat cam mult consider. Acum rumegă cele aflate, la rîndu-i cu ochii în șlițul generos al fusteii mele. Mi-s dragi bărbații! Nu rezistă la șlițuri (șlițe) și la decolteuri (decoltee)! Iar eu, altruistă de(alt)fel, mă mișc discret dar vizibil, astfel ca șlițul să se deplaseze în lungul coapsei pînă spre șold. Sunt îndrăgostită și deci provocatoare. Pîndesc energiile și ele încep să ofteze. Asta e! **I can help it!** Fascinant mi se pare să observ diferențele dintre ceea ce declanșez cînd sunt inofensiv generoasă și ceea ce declanșez cînd sunt provocator generoasă.*

Am ajuns, între timp, la penultima stație. Ceea ce mă îngrijorează sever este că, deși se screme nu zic, mintea mea nu scoate încă nimic cu care aș putea să te dau pe spate zicîndu-ți: "Ui-te! Poftim amintiri din trenul care mă aducea la tine!"

Afară se-ntunecă... aproape s-a. În compartiment e o lumină chioară. Eu nu am nimic de citit, de parcă aș avea vreun chef... de vorbit, nici atît... Trenul pleacă din stație "... atît, atît de departe", îmi răsună în minte un refren. Mă întreb, tîmp, cum va fi ...mai aproape, "o să-ți vină pofta" să mă săruți? Că, bine, îmi scrii tu chestia cu Adidașii, dar nu tu – marele Bărbat, m-ai învățat, preț de o omenire cu generații și cu istorie cu tot, că numai tu ai statut de buricu (Na! Că n-am apostrof pe tastatura asta!) pămîntului și deci, ai drept de-nceput și de sfîrșit asupra mea, femeia?! Te mai miri acum că stau ca o baltă/balegă/bleagă/bită și aștept să te hotărăști să și dacă să faci ceva? Sau că mă revolt? Sau că te căsăpesc cum și pe unde pot?! Zici că de ce să mă răzbun pe tine pentru război? Păi nu am convenit că în

no matter what e nevoie mai ales de un țap ispășitor? Ei bine, tu îmi pari cel mai la-ndemînă, cel puțin, în următoarele "nenumărate" ore. Îmi pari, dar s-ar putea să nu fii!

"Am două umbrele, fac ce vreau cu ele"

În orice situație îmi dau satisfacție"

– îmi sună alt refren în minte! Alexandru Andrieș. Ți se potrivește ca o mănușă.

Lasă, lasă, nu mă fraieri, că știu eu ce spun mai sus! De-o omenire mă-nveți că ești suveran. Adică omul e bărbat. Matriarhatul nu se pune în pomenire. Altfel ar trebui ca lumea să se cheme "femeire/femelire/feminire", nu mankind, nu?

Chrahhhh! Ziua s-a frînt inexplicabil...

Cerul s-a prăbușit. Mult mai repede decît Ea se putea aștepta. Sigur că marea întîlnire meritase toată speranța și toată nedumerirea dureroasă de după! Nu se răzgîndise. Ea știe că lucrurile par a fi ceva și, de fapt, se dovedesc totdeauna a fi altceva, dacă te poți strecura pe sub ele, sau, dacă ai răbdare să aștepți să-nțelegi. Sigur că nu e lesne a aștepta... sigur că pare mult mai ușor să te faci zob la primul impact cu nepriceperea. Golul care se căscase în Ea cere aer și Ea rătăcește pe străzi rugîndu-și gîndurile să lase cale liberă înțelegerii. Dar, frustrant, înțelegerea vine numai atunci cînd alege ea să vină.

Ea închide cu încăpăținare orice tentativă a minții de a-i oferi tălmăciri și, ca un copil, revine iar și iar la calculator. Poate că... Oh, o umilește cumplit senzația că înțelegerea îi atîrnă fatalmente, de grația unui aparat rece și neînsuflețit, de care nu se poate despărți, dar pe care l-ar sfărîma, fără urmă de cordialitate, implorîndu-l.

- **Ea a scris: Ultima cronică?! :**

Nu te cred, Om drag! Nu te cred ca ți-e greu să afli o cale de a-mi spune că nu-ți plac, sau că te-ai speriat. Nu cred că tu, cel care cuvîntă, nu poți găsi cuvîntul potrivit și ți-e mai la-ndemînă să fugi!

Nu știu ce-ai vrut să-mi demonstrezi azi rănindu-mă și recunosc că ai reușit, dar trebuie că ai un motiv al tău, iar eu mă înclin în fața lui. Ți-am promis să fiu doar ceea ce îmi îngădui să fiu.

Sigur, aş fi preferat să-mi spui "la revedere". Aşa mi s-ar fi părut firesc - însă ştiu că firescul unei femei nu se suprapune totdeauna pe firescul unui barbat.

Te caut inutil, se poate să fi avut doar impresia că te-am găsit. Probabil că mai avem a ne alunga unul pe altul prin vreme.

Şi noaptea vine. În miezul ei, în sfârşit, gândul lui! Ea tresare din somn, se ridică din pat, îşi face un ceai şi stau de vorbă... Ea şi gândul lui... poate nu chiar de vorbă, poate doar de veghe... pînă-n zori.

- **El a scris: Urgent!:**

Văd că am pus-o! Acum am reuşit să găsesc in camera de gardă un computer conectat. Cred că mâine dimineaţă îmi dau drumul. A fost un accident stupid. Oricum, dacă nu-mi dau drumul o şterg că nu pot lipsi la sesiunea de comunicări. Dealtfel, mă simt bine, nu-s probleme prea grave. Au trebuit însă să-mi facă nişte investigaţii.

În sfârşit sesiunea mult aşteptată. E un furnicar de oameni care vorbesc, gesticulează, caută, găsesc, împart pliante, ecusoane, mape. Doar ea pare că a impietrit. Parcă nici respiraţia nu-i mai animă pieptul. În sfârşit are să-l vadă... să se convingă că e bine... Venise devreme – trebuia să fie acolo cînd El va sosi. Nu ştia cum să facă să-i prindă un cuvînt, o privire. Cînd el urcă scările şi se opri într-un grup, curajul şi inspiraţia o părăsiră brusc. Redeveni un copil aiurit de emoţie care nu îndrăzneşte să-şi arunce privirea înspre locul unde se afla. Ştia acel loc cu precizie, îl simţea ca pe o fiinţare, îi simţea cuprinderea catifelată de El – scufundarea lui în locul acela care-i împrumutase forma, abandonul - dar nu-l privi nici o singură dată. Îl detectă în modul acela ciudat, ca printr-un soi de simţ subteran care se lăbărta înfrigurat într-acolo.

Intrară cu toţii în sala somptuoasă şi-n sfârşit, privirea ei deveni norocoasă – putea să-l cutreiere fără oprelişti.

După care plecă, desigur. Ce mai putea face ea acolo... lumea aceea care-l cotopea nu era lumea ei. Asta însă nu putu să-i micescă bucuria vederii.

• **Ea a scris : Ce bine :**

Ce bine că te-am văzut!

Ce bine că ești!

Ce bine că eu te știu!

Ce bine...

"Cry me a river" cîntă tipul ăsta la radio și parcă te sfișie. La naiba! Devin melodramatică!

Sper din toată inima că ți-e bine.

Acum pot să mă duc să mă culc. Mi-e somn. Ne vom vedea mîine.

Există o clepsidră a noastră

*în care nisipul se dăruie avar
golului...*

în care păsările-au uitat să bată
din aripi și ***s-au făcut uimiri...***

în care sunetul e amintirea
cuvîntului de-a fi fost cîndva dans...

în care eu sunt

un dor ciudat de limită,

iar ***tu, țărîm iluzoriu***

spre care-mi stîrnesc

în răstimpuri avîntul.

Întîlnirea abia acum !

Dumnezeule, în sfîrșit El !

De data asta, în grabă poate plecînd, și-a uitat oglinda acasă, sau poate se-ndură, în sfîrșit, să vină El însuși. N-are importanță cum, cert este că-i taie respirația. E întreg, neciobit, așa cum îl aștepta, cum îl presimțea, cum și-l amintea... N-are contururi, se revarsă nestingherit ca o neseacă tandrețe, ca o cotropitoare candoare... Îi spune o

mulțime de lucruri, vorbește mult, fascinant, ca și cum s-ar simți dator s-o pună la curent cu ce se mai întâmplase prin lumea lui, între timp, iar Ea-i soarbe cuvintele, mai mult decât le-aude – ele sunt de fapt ființarea lui, ele sunt atât de pline de El...

O, de' și-ar putea ascunde ochii! De ce? Nu știe prea bine. Ochii ei uneori pot pîrjoli, alteori pot îneca – sunt prea nesățioși, prea slobozi... iar El... parc-ar fi o pasăre uluită, trezită dintr-un zbor prea strîmt, un zbor primejdut, un zbor nezburat... și cu aripa care s-a frînt își ferește parcă, în răstimpuri, cînd nu uită și El, goliciunea.

Dar cînd uită... cînd Ea are noroc și El uită, se află gol acolo în fața ei, fluturîndu-și nestăvilită, setea, uimirea și căutarea care-l devoră deodată cu un firesc spontan, o clară îndreptățire de a fi.

O, Dumnezeu! Clipa aceasta merită totul! Clipa aceasta în care pînda ei îl prinde descoperit poartă în ea sămînța eternității.

Și peste ei, din cer, albul curge fluturi, să le mărturisescă puritatea, firescul regăsirii, universala recompunere a Totului, frîngerea și înfrîngerea timpului din oglinzi.

Se-ndreaptă împreună spre orașul care, printr-o plecăciune albă, înlănțuie c-o tăcere complice gesturile lor alungite, cuvintele, pașii întinși, prelungiți, desfirînd răstimpul. Răstimpul în care mimul din fiecare îl reclădește din frînturi pe cellălalt...

El nu știe sau se face că nu știe – oricum candoarea îi vine ca o mînușă:

*“De departe bărbat
De aproape copil...”*

...Rămîne din tot privirea lui în urma tramvaiului. Ce n-ar fi dat să n-o fi putut păcăli să urce în tramvaiul acela...

... Și iată cît de repede Ea trebuia să admită că El avusese întrucîtva dreptate, pe undeva prin mesajele lui – iluzoria separare doare atât de ascuțit, ca un țipăt. Primul? Ultimul? Eternul?

- **Ea a scris : Ce faci tu, de-atata vreme... :**

Buna dimineata!

Vreau să-ți scriu, dar cred că mă voi plimba mai întii. Voi umbla să-ți caut urmele prin marele oraș, să ti le sărut, să ți le beau... Dacă sunt norocoasă, voi putea chiar respira puțin din aerul care te mîngîie.

E așa ciudat! Parcă n-aș atinge pământul. Parcă el, pământul, ar fi atât de îndrăgostit de tălpile mele, încît nu se poate hotărî între înrădăcinare și sărut... Nimeni nu înțelege de ce luminez, toți mă privesc uimiți. Iar eu mă revărs - zîmbet - pe străzi, pîndindu-ți urmele. Nu-mi bănuie nimeni secretul. Cine mai caută azi niște urme ca să-i țină de sete?

... ui-te, merg prin marele oraș și oamenii mă privesc cîș! "Cît de indecentă e femeia asta! - vor fi gîndind. Imprăștiie fericire așa pe stradă. Lumea e plină de mizerii, probleme, războaie, sărăcie... și iarna asta care... Și ea, poftim! Puțin îi pasă! Parcă dansează! Scutură copacii de zapadă, îi mîngîie... se dă pe gheață... zîmbește așa, prostește, cu gura pînă la urechi. Nu-i posibil să fie în libertate o astfel de persoană deșănțată care nu-și poate masca încîntarea! Și nici măcar nu pare să aibă 17 ani – așa ar avea o scuză, ai putea crede că-i îndrăgostită, dar femeie în toată firea?!... E absolut inadmisibil! O fi smintită..."

Habar n-au că eu chiar am 17 ani, chiar dacă nu-i țin la vedere și chiar sunt îndrăgostită! – asta ar putea vedea oricine dacă și-ar scoate ochii de sub ochelarii de cal care-i ferește de... așa nimicuri pasămite. Imi vine în minte un poem al Valeriei Boiculesi și le strig:

*"Nu vă mirați c-am înflorit!
mi-i trupul tînăr și zmintit.
și părul meu se vrea pădure
ne-ngenunchiată de secure.
ah, ochii mei de iarbă cruzi,
stau sufletul să mi-l auzi
și să-l priceapă-n toate cele -
de-atîta vînt, de-atatea stele,
de-atîta dor nebun de lună
nu vă mirați -
oi fi nebună."*

Am intrat în parc. Oamenii sunt puțini. Doar cîteva bănci care par răsturnate de singurătate. Se-ndreaptă cînd trec. Oamenii nu.

Ai observat ce contractați sunt oamenii pe stradă? Parc-ar fi constipați! Li se citește pe chip încrîncenarea. O astfel de fericire

ambulantă, cum sunt eu în acest moment, îi ia prin surprindere, îi lovește (îi destabilizează) O, Doamne! Habar n-au cîtă frumusețe irosesc! Mie imi vine pur și simplu să-i îmbrățișez pe toți și dac-aș face-o, pun pariu că n-aș obosi!

Pe mai tîrziu, Om drag!

O să-ți spun poate, ce-am descoperit despre marele semn... sau despre urmele tale.

Acum sunt aproape de biroul tău. Iubesc caloriferul care-ți poartă încă trupul întipărit. Nu-ți trece prin minte că te mîngîi, de fapt! Mai tarziu, poate mă duc la Muzeul figurilor de ceară. Trebuie c-o fi rămas niște pași de-ai tăi eternizați în vreuna dintre încăperi!

Mă cuibăresc în umbra ta

cuminte sezînd cu capul în palme
pe marginea cerului meu.

Și-acolo, fulger înspre porțile tale

să te răsar – SOARE –

peste lumea care, în tine, doarme.

13 martie

Marele semn

Pentru marele semn, Ea are desigur decodificările ei, El pe ale lui.

Mai întîi că amîndoi au venit spre marea întîlnire, fiecare cu temerile lui. El o declarase pe a sa. Ea însă... poate că nici nu voia să o reconstituie. Cert este că spaima ei a apărut tîrziu, într-unul dintre ultimile lui mesaje. El îi scrisese:

“Acum, despre noi. Bineînțeles că voi face o cafea și o vom bea, dar mă îndoiesc că putem rămîne aici, acum sînt la birou, nenumarate ore pentru a putea discuta în, vorba lui Ilitch, “liniștea de care avem nevoie”. Deci, undeva tot trebuie să mergem. Și nu doar de asta, dar

poate îmi vine pofta să te sărut, poate ne vin alte pofte, nu am de unde să știi cum vor reacționa corpurile noastre. Și tare mă tem că vor reacționa, pentru că e limpede că ceva se întâmplă. Mă uit și la computere care, așa elctro-mecano-cibernetice cum se zice că sînt, au început să-și facă de cap. A, zici, a cam innebunit computerul, al meu are crize de emancipare! Dacă ele simultan, trec prin stările astea, ale noastre cum vor fi fiind? Mai tehnic vorbind - tu aici cînd vii, stai la hotel? Singura? Atunci e OK. Dacă nu, cînd sosești te inslatezi la hotel, singură desigur!

PS Dacă tu crezi că am fost un pic brutal mai sus, eu spun că am fost doar precis și precaut! La naiba, cred că mă îndrăgostesc! Și nici măcar nu sînt sigur de cine!"

...și aripile ei se strînsesă brusc. Un vîrtej prinsese să-i devore plexul solar. Sigur că, pe undeva prin mintea ei, existau cioburi de spaima vechi, dar ce-au a face ele cu marea întîlnire? Nu de la acelea i se trăgea ei. Nici de la amorul, care, ce-i drept este mult mai comod și mai în siguranță cît timp rămîne virtual, decît dacă ar fi adus în spațiul empiric – vorba lui.

Sigur, femeie fiind și nu una născută ieri, avusese timp să cristalizeze un soi de părelnică și amară concluzie că, cel mai adesea, în empiric, lucrurile par a se precipita mult mai vertiginos spre o nemeritată dezintegrare, decît o fac atunci cînd sunt puse cumva la păstrare în suflet. Și mai sigur era însă faptul că ei îi fuseseră îngăduite cele mai diverse și cele mai intense trăiri, prin urmare și dragostea care nu se împotmolea brusc în sex, și iubirea care nu atingea sexul și sexul care se înălța în iubire totală, dar ...

Cert era că, n-ar fi putut însă spune cum, de unde îi venea chestia asta, de cînd și de ce, Ea crezuse totdeauna că dragostea dintre un bărbat și o femeie, începînd de la sex sau sfîrșind cu el, integrîndu-l, este sacră. De fapt orice gest de apropiere, de explorare, petrecut între cei doi Protagonisți ai Creației urma să fie, cum altfel ?, sacru. Iar atunci cînd acest gest este născut sau născător, oglindit sau oglinzător, recunoscut sau recunoscător de iubire, el chiar devine ritualul care recreează lumea.

Ea crezuse totdeauna că unirea bărbatului cu femeia era gestul suprem de creație a lumii. Lumea aceasta duală, ce se naște și renaște clipă de clipă din fuziunea celor două principii universale, masculinul și

femininul, este rodul gestului de iubire dintre El și Ea, care nu poate fi, din această perspectivă, decît sacru, etern și permanent. Unică permanență de altfel. Ea știa că amintirea a ceea ce ești ca întreg poate să-ți fie dată în interiorul acestui gest, care devine astfel, cea mai firească și mai la-ndemână cale de cunoaștere de sine și de celălalt, adică de lume. Prin urmare, pentru Ea, actul de dragoste, mai mult decît sentimentul și gîndul, pentru că actul uman este mai fragil, mai precar în eternizare, trebuie să fie îngrijit ca o floare rară, trebuie crescut cu răbdare, într-un ritual sacru care să-i îngăduie deplina înflorire.

Ei i se întîmplă ades să plîngă, atunci cînd face dragoste, pentru că niciodată parcă nu simte mai intens și mai întreg, toată frumusețea lumii care se naște chiar atunci, acolo. din alintul și recompunerea celor două universuri ce se dăruie unul altuia fără preget, fără pavază, fără dosire. Cineva spusese odată că în fața dragostei, bărbatul și femeia stau întotdeauna goi de orice cunoaștere premergătoare, ei atunci descoperă, recrează, împărtășesc totul, luînd-o de fiecare dată de la capăt. Și așa și este – ea nu se poate sătura să iubească această vulnerabilitate voluntară care-i readuce pe El și pe Ea la condiția de copii universali, pe cale de a se naște încă o dată și încă o dată, în același timp născători fiind de universuri, altele și altele mereu, nenumărate.

Acest gest cosmic însă, cel puțin prima oară, spre a nu i se ciopîrți splendoarea, ar trebui să se petreacă asemeni unui ritual, într-un spațiu consacrat, într-un moment de împărtășire - caldă, umană, dumnezeiască împărtășire.

Iar El, Bărbatul pe care Ea-l iubea, nici nu merita ceva mai grăbit, mai mic, mai trunchiat. El merita marele gest, El merita întreaga ei dăruire.

Aceasta cu greu s-ar fi putut petrece într-o cameră de hotel. Mult mai lesne-ntr-o pădure... Ei nu-i plăceau foarte mult aceste camere, nu doar pentru că sunt afît de moarte, fără nimic distinctiv, ca un spațiu virtual, dar care nu-ți lasă iluzia deschiderii, ci ușor pe cea a hărțuirii... a terorii timpului care se scurge amenințător, a precipitării oricărui demers... Cum să imaginezi un ritual într-un astfel de spațiu? Cu siguranță că iubirea ar putea reuși oriunde, dar ei nici măcar nu știau încă ce-i cu ei, ce simțeau, ce doreau cu adevărat – asta urmau

să afle. Nu știau dacă se vor atrage, nu știau nici dacă vor dori un sărut, darmite un act de dragoste... Ei îi părea mult mai dificil să se dumirească în toate aceste privințe într-o cameră de hotel, decât au putut-o face chiar și în biroul lui, cum s-a petrecut mai târziu. Sigur că, într-o cameră de hotel, corpurile lor ar fi putut reacționa nestingherite, dar puteai oare avea certitudinea că o făceau doar sub impulsul dorinței de a se cutreiera unul pe celălalt și nu sub rezonanța cu folosința camerei de hotel care, după aceea, se înstrăinează brusc de tine, nelăsându-ți nici o impresie, necum vreo amintire?

Poate că temerile astea erau doar găselnițe ale minții care are prostul obicei de a-ți face zob bucuriile atunci când ți-e lumea mai dragă. Însă, toate aceste lucruri și multe altele îi zbîrnăiau ei prin gânduri, atunci când se îndrepta spre marea întâlnire.

Înapoi la marele semn...

Ce să spună el oare?

Cineva, care nu-l cunoaște pe El ce-i drept, decît din cele scrise și din cele reflectate de Ea, spunea ceva de genul că ar fi fost imposibil ca două persoane atît de "nu ca toată lumea" să se întâlnească liniar, banal, precum toată lumea, într-o cameră de hotel.

Poate că marele semn nu e atît de mare, poate că el a fost doar un accident oarecare... poate că...

Dar ea cunoaște compunerea energiilor și își poate reprezenta rezultatele gândurilor, prea puternice spre a fi pasagere și-atît. Ea știe dealtfel, că nimic nu e pasager și-atît, mai cu seamă gîndul. Poate că spaimele lor, ciocnindu-se, creaseră situația care a reușit să-i încremenească în nedefinit. Pentru cîtă vreme? Ei vor decide. Posibil însă, nu de comun acord, pentru că, așa cum bănuia Ea, El rămîne prizonierul minții sale, în care va căuta fără prea mult folos s-o afle, iar Ea, prizoniera inimii sale unde El se desfășoară fără răspuns... deocamdată.

Oricum, pentru Ea, marea întâlnire s-a produs într-o seară în care ninge pur peste lumea ce nu le e chip nici unuia dintre ei, seară ce-i adusese darul căutat. El, bărbatul pe care se chinuia să-l reconstituie dincolo de oglinzi, uitase de data aceasta oglinda acasă. Venise el însuși la întâlnire, așa cum înainte de marele semn, nu

reuşise. Atunci, acolo, simplu, fără efort, fără lauri, fără surle şi fără trîmbiţi, Ea îi văzuse în sfîrşit adevăratul chip, chipul ştiut – dragul său chip. I se tăiasă respiraţia. Era de-o frumuseţe fără margini. Nu se mai sătura privindu-l. Nesaşul acela îi amintea o frîntură de poem:

„Mărturisesc - așa cu mîna pe tîmplă –
Sau, mult mai puţin raţional, cu mîna pe inimă
Singurul simţ cu care aş vrea să te am
Este privirea.” (Dorian Obreja)

Iar El se juca pe sine cu-atîta convingere şi-atîta candoare. Era copleşitor.

„de departe bărbat,
de aproape copil
strîngînd tare la piept
un secret inutil” (Alexandru Andrieş)

Dumnezeule! Cîtă frumuseţe! Cîtă viaţă! I-ar fi plăcut să-l facă să-nţeleagă asta, dar... totul stătea în ochii ei. Toată transfigurarea le aparţinea lor. Nu putea să-i dăruiască decât tăcerea sau cuvintele de care atîrnau toate bucuriile lumii, ca nişte globuri de Crăciun.

Si ninge peste ei... sau în ei... şi tot universul se făcea alb curat, pur, candid, nemărginit... nu s-ar mai putea pierde nici dacă nu se vor mai vedea niciodată.

Aici şi acum se regăsiseră.
Mai mult?...

**Degetele mele –
iarbă rea –**
au spart lacătele
porţilor tale
revărsîndu-te –
CER –
din conturul ce te ţinea
prizonier.

În cuprinderea lui ACUM, uneori ești foarte departe, deși mă trezește în fiecare dimineață și mă culcă în fiecare seară privirea ta mingiitoare de pe ecranul monitorului. Alteori nici nu se cunoaște că maximul prezenței tale se află la sute de km distanță... Doar câteodată parcă sutele s-ar face mii...

Nu știi ce mă sperie cel mai tare, c-aș putea rămîne fără tine, sau că nu voi ști că m-ai lăsat cu desăvîrșire singură? Sau poate, cel mai tare mă sperie gîndul că s-ar putea ca-ntr-o dimineață să mă trezesc și să te caut zadarnic prin dragostea mea... E aiurea, știu, însă uneori e greu de dus această aiureală. Alteori m-amuză. Uneori mi-e rușine pentru toate zbaterile mele în care te trag vrînd-nevrînd. Mi-nchipui că m-ai prefera rezonabilă, disponibilă, fără revendicări și necomplicată. Cîteodată însă, nu sunt așa. Poate nici cînd par nu sunt. Dinspre tine, aș vrea din toată inima să fiu așa cum mă dorești... Dinspre mine însă, îmi plac exact așa cum sunt. Niciodată n-am fost mai fericită cu mine ca acum! Chiar dacă uneori îmi fac rost de suferințe neroade care mă decojesc pînă la esență, mi-s teribil de dragă. Și suferința îmi pune în față oglinzi care să mă descopere mie.

21 iulie,
Poveste

De cîteva zile mă simt oarecum ciudat. Din nou întoarsă în timp, răscolită de neputința amintirii clare. Mă aflu din nou sub imperiul percepției șoptite de dedesubtul percepției, nu știu cum s-o definesc. Amănuntele exterioare care o declanșează nu pot constitui argumente valide în exterior. Îmi dau seama că ele au noimă doar pentru mine.

Într-o dimineață m-am rupt cu greu dintr-un vis care mă durea adînc. Se făcea că mă aflam într-o adunare de personalități

simandicoase, silențioase, romanțioase, care păreau cadre ale unui film mut însăilate ciș – un ciș straniu spre hilar. Nu mi se potriveau nici locul nici oamenii aceia, sau, mai bine zis eu nu mă potriveam lor. Mă simțeam rușinos de ne-la-locul-meu, cum trebuie că s-ar simți un măr rumen în Muzeul figurilor de ceară. Îl căutam din ochi, iar când l-am găsit, am realizat brusc două lucruri: unul, că El era punctul central al adunării deși, poate într-alt fel însă în aceeași măsură, nepotrivit ei ca și mine, distingându-se atât prin atenția cu care se înconjura, cât și prin faptul că era singurul îmbrăcat în veșminte închise, în vreme ce toți ceilalți purtau nuanțe de alb-sablu ca-n fotografiile sepia; iar al doilea fapt era că mă ignora total – nici nu existam pentru el, deși El mă chemase acolo. Era dureroasă neferirea la care mă condamna. Cu atât mai dureroasă cu cât nu părea nici măcar să-și dea seama că mă ucide astfel. Era al doilea vis de acest fel.

Cu o noapte înainte îl visasem în aceleași veșminte închise la culoare, ca o uniformă, că-mi era oaspete într-o casă din copilăria mea. Însă tot timpul pe care consimțise să mi-l acorde îl petrecuse cu o altă femeie întâlnită în anturajul meu, ignorându-mă cu o ostentație care, în mintea mea, mă despuia de demnitate. După un timp, când a considerat că sunt îndeajuns de umilită – gîndeam eu - s-a întors către mine și mi-a spus: “Vino! Te vreau!” Am încercat să mă feresc îngăimînd un soi de reproș de care mi-era și silă și rușine. El a rînjit răutăcios și tandru în același timp, ceea ce-l făcea irezistibil: “Te vreau, nu e de ajuns? Oricum vei fi a mea, pentru că nu-mi rezisti!” Și m-a tras deasupra lui pe un pat. Am încercat să mă-mpotrivesc, articulînd cu greu “Nu te vreau! Nu te vreau!” Mișteam, iar el hohotea dedesubt țintuindu-mă cu privirea și mișcîndu-și corpul într-un fel anume care mă robea. În mișcarea lui aproape că nici nu m-atingea, însă, cu o siguranță zăpăcitoare, sălta în mine o dorință pe care n-o puteam stăvili cu nici un scrîșnet. Deși eram deasupra lui, el era stăpînul – voința mea se înecase într-un spasm care-mi sfîșia pîntecul scrijelindu-se-n sus spre inimă și pîrjolindu-mi în final cerul gurii. Încă mai hohotea șuierînd; “Vezi? Mă vrei. Nu-mi poți rezista!”, când m-am trezit din somn. Sfîșierea din pîntec îmi rămăsese, dar și gustul amar al înfrîngerii... nu te vreau...

Nu-l mai visasem niciodată pînă atunci...

“Cine ești dumneata, domnule?” - așa începuse totul.

Uneori se petrecea un transfer spontan de identitate între noi și aveam impresia că mă apropii de adevăr. Alteori, totul se îngreuna brusc ca și cum ar fi urmat o piatră spre fundul lacului – un lac de munte, adânc, fără fund.

În dimineața aceea mă îneca o amărăciune profundă și-un sentiment de eșec – același care mă biciuise la început când nu reușeam să-i compun chipul din cioburile oglinzii în care îl întâlneam prima oară.

Ochii mi-au căzut pe fotografiile lui împrăștiate pe masă. "Omul acesta te-a rănit profund" - mi-am auzit un gând. "Da" - am îgăimat, dar uitându-mă în mine nu găseam nici rana de care să-l fac răspunzător și nici mînia. Trebuia însă să mă mîngii cumva pe creștet, așa că am lăcrimat spunîndu-mi : "Da, Omul acesta m-a rănit. M-a mințit și m-a aruncat. Azi îl voi arunca și eu din sufletul meu ! " și am purces încet, parcă în transă, la a rupe fișii-fișiuțe toate fotografiile lui. Gata! Rezolasem. Pusesem capăt suferinței. Acum mă puteam reîntoarce nestingherită la împăcare, la pacea mea cea de toate zilele. Și chiar m-am apucat de treabă. Mi-am revizuit proiectele pe care le plănuisem, mi-am udat florile, mi-am șters praful, mi-am spălat vasele. Mi-am amintit cît sunt de norocoasă că pot face toate astea.

Însă la un moment dat, spre seară, jucăușă și de peste tot parcă, așa ca întotdeauna, m-a luat brusc în stăpînire Întrebarea : "Chiar ? ... Și-acum ce ?... Ce-ar face dragostea acum ? "... aveam o carte în mînă și nu știu cum am scăpat-o. Din ea, s-au împrăștiat pe covor, fotografiile lui. M-a bufnit rîsul. Ea/El se juca iar cu mine. Îi simțeam prezența caldă, amuzată...

Buuuuun. Deci nu se terminase. Am ridicat fotografiile, amintindu-mi că încercasem mai multe printări pînă să nimeresc niște fotografii acceptabile. Ok – astea erau cele proaste, dar... erau.

Prin urmare : "**Cine ești dumneata, domnule?**"

Cercul pare că s-a-nchis, iar eu nu m-am deșteptat decît cel mult cale de o obsesie.

Am privit fotografiile și într-una dintre ele s-a petrecut din nou. Fenomenul părea chiar înlesnit parcă de faptul că imaginea era neclară - purta un fel de vâl fumuriu care m-a tras în oglindă. "Oriîncotro te îndrepti, te-ntîlnești cu tine ! ". Eram eu – cealaltă față a mea. Una dintre celelalte. Îi simțeam chiar și respirația celulelor, celule reale,

perceptibile, care erau eu. Puteam să mă uit în el cu o claritate uluitoare, cum m-aș fi uitat în mine. Simțeam el-eu. Înțelegeam el-eu. Îl pipăiam pe el-eu. Știam cum e el-eu. Nu mă mai puteam alinta că e vinovat de ceva pentru că știam că e așa cum trebuie să fie și că în intenție nu are nici o pată. De aceea niciodată nu l-am putut acuza serios de ceva. Copilul acela rebel în pantaloni scurți din el cu care mă-ntîlnisem prima dată, în urmă cu cîtva timp, în această stare sranie de oglindă răsturnată, rămînea cu încăpățînare total nevinovat.

De fapt, mă rugasem de mine tot timpul să nu cad în capcana de a-l învinui, de a-l judeca – asta ar fi însemnat să-l aduc din inimă în minte, iar mintea desfigurează ușor. Odată desfigurat ceva, nu mai poți spera că vei vedea adevărul, sau frîntura de adevăr pe care acel ceva ți-o arată. Din acest motiv probabil, nu reușisem să-i pun în cîrcă nimic în mod serios în tot acest timp. Nici măcar în dimineața asta în care-am acceptat să cînt în strună eu-lui plîngăcios care avea nevoie de ceva apă la șoareci – deh, metehne feminine pe care, imi plac nu-mi plac, trebuie să le suport din parte-mi, din cînd în cînd măcar. Noroc că în cele din urmă sfârșesc prin a fi o femeie decentă. De-aia mă suport, pentru că, în general, nu mă omor după femei.

...Sau să fi reușit, în sfîrșit să-nțeleg simțînd și nu doar știind, că nu sunt decît eu aici și de aceea "cu măsura cu care judec, cu aceea voi fi judecată" ?

Oare acesta să fie sensul straniilor cufundari în universul acestui om care n-a venit în viața mea prin liberă alegere și nici nu poate fi îndepărtat în acest fel și care, într-un mod fascinant de de la sine înțeles și mîngăietor în același timp nu poate fi făcut prizonier?

Mă rănise? De ce mă rănise? Cum?

"Ochii lui nu te-au văzut așa cum ești – adică femeie ! - îmi replică gîndul acela bosumflat - Ochii lui sunt orbi pentru tine ! "

... Poate nu pentru mine sunt orbi, ci pentru modul în care vreau eu să mă vadă ochii lui nu sunt abilitați... și brusc am avut simțămîntul acela care te trage adînc și greu înlăuntru cu o viteză amețitoare și **am știut** că nu e prima oară cînd se-ntîmplă asta. Nu e prima oară cînd el nu mă recunoaște așa cum aș dori eu să mă recunoască. Dintr-odată m-a cuprins o oboseală amară și veche, ca după o luptă istovitoare fără învingător, fără înțelegeri, fără reparații. Și, nu știu cum, așa cum se deschid ușile stranii ale memoriei tale, sau ale

cui?, peste chipul lui nemăginit s-a suprapus un altul, la fel de nemăginit și s-a recompus viziunea inițială, cea cu care începuse, acum trei ani, totul. Pe un platou montan, o mulțime de călăreți purtând pe chip amprenta luptei și a spaimei, goneau urmăriți de un nor întunecat. Pe acest fundal se distingeau doar două figuri : una clară, a unui războinic îngrijorat de soarta însoțitorilor lui - pe chipul căruia putusem distinge trăsăturile mele; în vreme ce, în pîcla care-i urmărea se compunea cea de-a doua figură, ușor neclară, figura lui, purtând veșmintele închise – uniforma – din visul din noaptea trecută.

"Oriîncotro te îndrepti te întâlnești cu tine !" îmi spusese Mama divină, Viața, în visul care precedase această incursiune spontană în memoria universală a existenței mele, ca răspuns la ruga mea de a-mi aminti adevărul pe care-l presimțeam undeva înlăuntrul meu dar nu-l puteam scoate la iveală de una singură.

"Nu ești decît tu aici, una cu totul, una cu Mine" îmi spusese Marele Spirit, El/Ea–Dumnezeu/Dumnezeița - prezență vie, permanentă, aducătoare de daruri-limpeziri și de daruri de toate felurile și în toate chipurile - într-o carte care a schimbat înțelesul tuturor lucrurilor în mine, trecîndu-mă prin toate stările omenești, ca să le cunosc și să le recunosc bine.

Și-acum această trecere în oglindă în care, nu la voință, ci spontan și neașteptat, eu devin una cu el, fără să pot spune cum, fără să-mi pară măcar necunoscut, nepotrivit sau miraculos.

Sigur că au mai fost nenumărate momente în care m-am simțit indisolubil legată de oameni care-mi sunt apropiați și dragi, intuind că legătura aceasta trebuie să fie ceva cuprins între cele două afirmații revelate ca fiind răspunsul la întrebările mele cele mari, însă nu simțisem atît de concret această legătură niciodată. Nu în acest mod. Decît în întîlnirea aceea de acum trei ani cu războinicul indian, care-mi contaminase identitatea cu trăsăturile și simțirile lui. Dar acolo presupuneam că mă întîlnisem cu mine în forma anterioară acesteia în care mă aflu... Acum însă, transferul se produce între mine și un om care se presupune că e altcineva aici, acum...

Și peste toate acestea... tabloul din munte. Victimă și executor, urmărit și urmăritor, perechea de contrarii prin urmare, împreună în același ansamblu, în aceeași entitate probabil...

Citiseram cîndva, ceva de genul acesta într-o carte a lui Osho - există de fapt doar două stări psihologice fundamentale în care se poate afla un om, victimă sau călău - în momentele în care nu e victimă e călău și invers. Aceasta ducînd la, sau decurgînd din cele două polarități fundamentale ale universului, dragostea și frica. Tot ce este omenesc, dacă privești în profunzime, se situează pe axa dintre cele două. Diversitatea vine din proporții.

Cum separi
floarea
de miezul pămîntului sărutînd
cerul pe albul petalelor?
Cum rupi
ploaia de setea
rădăcinilor împărtășite-n rod?
Cum desfaci
chipul meu de chipul tău,
cînd oglinda se tulbură
și devine poartă?!

Într-o altă secvență a lui ACUM, memoria mea se deschisese similar, oarecumva provocînd înțelegeri și învolburări care trebuie că l-au atras în viața mea, pe El – o altă față a lui Eu.

23 iunie
O altă față a lucrurilor

De cîtăva vreme mă întrebam: De ce am venit în lume, de data aceasta? Ce am eu de făcut în această existență?

*Modelul prezentat de James Redfield în **Profețiile de la Celestine** mi s-a părut pertinent. Mi-a devenit foarte clar că trebuie să*

aflu răspunsul. Conform acestui model, venisem aici, acum, cu sarcina de a media, de a realiza o sinteză a viziunilor părinților mei asupra vieții și de-a o transmite apoi, mai departe. Într-o primă analiză a vieții lor, am ajuns la concluzia că ei nu au putut media iubirea în cuplu. Au trăit împreună 7 ani, timp în care mama a pierdut o sumedenie de sarcini. Cu foarte mare greutate, după un șir de tratamente, m-a adus pe lume pe mine, nimeni crezînd că voi supraviețui – eram, se zice, o arătare înșirată, cîntărind 1,7kg, care, din primele ore de viață a și contractat tot felul de boli. În primele luni, mama mă învelea în vată ca să mă treacă dintr-o cameră în alta, atît de scăzută mi-era rezistența. Singurul lucru cert pe care îl aveam era o sete teribilă de viață, manifestată printr-o receptivitate devoratoare față tot ce semăna a hrană și față de senzații. Am uneori impresia că-mi amintesc senzitiv acea perioadă.

După trei ani, s-a născut fratele meu, iar la cîteva luni, părinții s-au despărțit pentru că tata s-a îndrăgostit de o altă femeie. Așa arătau faptele nude.

Prin urmare, cea mai la vedere soluție era aceasta: eu trebuia să mediez iubirea în cuplu.

Că iubirea era testul meu principal, asta mi se arătase de multe ori, dar cuplul... în asta eșuasem și eu cu brio datorită obsesiei pe care o avusesem încă din adolescență că va trebui să repet experiența de însingurare a mamei drept pedeapsă că m-am încăpățînat să trăiesc încurcînd viața altora. Și-apoi, niciodată nu mă simțisem cu adevărat atrasă de viața în cuplu. Probabil că mă speria deoarece nu avusesem un model. Eu visasem totdeauna iubirea ideatică, fapt care a făcut să fiu mai tot timpul îndrăgostită de bărbați inaccesibili. Obişnuiam să mă simt nefericită uneori din acest motiv doar dacă mă uitam în gura lumii care spunea că să ai familie, respectiv bărbat și copii, casă, mașină și, eventual, bani la CEC/bancă înseamnă să-ți faci un rost în viață. Mai apoi însă, fără să fiu defectă din punct de vedere potențial, am remarcat că mă simt bine de una singură și că sunt prea independentă ca să doresc cu adevărat o legătură atît de strînsă cum este conviețuirea în doi. Nu știam, nu știu nici acum, cît din viziunea asta e păcăleală și cît e reală năzuință spre libertate.

Bun, dar cum rămîne cu misiunea? Cum o duc eu la capăt? E drept că de ceva vreme mă cam bătea gîndul că trăiesc prea ușor, că ar trebui să-mi asum niscaiva responsabilități. Și, inevitabil, privind în

jur – iar la gura căscată a lumii - mi-am spus în sinea mea: “Dacă majoritatea oamenilor trăiesc așa și consideră că ăsta e rostul, o fi și asta o treabă!” Zicîndu-mi eu așa, am purces la a-mi dori din toată inima (cînd nu uitam!) să întîlnesc bărbatul potrivit. “Facă-se Voia Ta, Doamne, dar te rog, dacă merit (și cum n-aș merita tocmai eu, nu?), să fie un cuplu perfect! (nu de alta, dar să n-am prea multă bataie de cap).”

Și, uite-așa m-am trezit într-o iubire, din păcate tot ideatică, care, deși a fost o experiență interesantă, deși mi-a revelat multe lucruri despre mine și despre iubire în sine, furnizîndu-mi, ca orice experiență la care sunt atentă, învățătură prețioasă, nu putea conduce nicidecum la un cuplu.

Drept pentru care m-am întors de unde am plecat: **care este rostul meu?**

Cu întrebarea asta și cu cartea susmenționată am plecat la munte.

Prietenii mei, Rodica și Gabi, au o căsuță la Lepșa și, plini de amabilitate, m-au lăsat să stau de una singură acolo - inițial pentru o săptămînă, care ulterior s-au făcut trei.

În prima după amiază a plouat cu soare și am văzut pentru prima dată, curcubeul. Urma să am parte de o experiență specială, prin urmare.

Noaptea a început furtuna. Un vînt puternic zguduia casa din rărunchi. Mie îmi place furtuna, dar de data aceasta n-am dat geană de geană toată noaptea. Mi-a fost frică. Și eu care credeam că nu-mi mai este frică decît de cîini!

Prin urmare, așa a debutat căutarea mea: cu frică. Ca și atunci cînd am purces prima oară să mă caut pe mine înșămi.

Am început să mă întreb ce anume îmi inspira încă frică și de ce? Aceste întrebări au guvernat toată perioada, deoarece, dorind să înțeleg, m-am rugat neconținut Vieții să capăt răspunsuri, iar acestea nu întîrziu să apară, ca-ntotdeauna, prin situații în care mă trezeam aproape ca musca în lapte. Le pricepi, treci mai departe. Nu le pricepi, mai calci o dată în aceleași gropi, pînă te prinzi. Mai ai și problema de a le recunoaște! Deși, dacă ai un minim exercițiu de autoobservare, realizezi imediat că situațiile, chiar dacă par diferite, au aceleași coordonate interne, aceeași esențialitate formativă.

O altă stare sub imperiul căreia s-a situat întreaga mea ședere la Lepșa a fost comuniunea cu Natura, cu însăși Viața, un extaz perpetuu, ca un deja vû, care îmi permitea să fiu foarte receptivă și foarte atentă. Cred că mi s-a îngăduit, în acea perioadă, să fiu lucidă.

Prin urmare: extaz și frică. Stranie combinație! Dar și mai straniu era faptul că această combinație a fost extrem de creativă.

Extazul mi-a dat luciditatea și forța de a-mi explora frica.

Cu ceva vreme în urmă, la Bușteni, într-o plimbare pe munte, descoperisem, cu uimire, pentru că era una dintre puținele mele descinderi în acest spațiu - cel montan vreau să zic - că pot să comunic, în mod viu, cu muntele, cu pădurea. Mi-era bine ca acasă acolo și, brusc, sub tălpi am simțit piatra ca pe o ființă vie care respira și vibra. Era foarte veselă și ghidușă. Mi-aduc aminte că, la un moment dat, poteca devenise impracticabilă din cauza noroiului și nu aveam pe unde să ocolesc, așa că m-am uitat în jur la Ființa aceea de pretutindeni, și am întrebat-o dacă mă lasă să trec. Brusc, mi-au sărit în ochi niște pietre care mă puteam trece peste noroi, pietre pe care, oricât mă străduisem înainte, nu reușisem să le văd. M-am afundat în pădure. La întoarcere însă, n-am mai găsit pietrele. Aproape se înserase și eu eram singură, dar în mod ciudat, nu mă simțeam așa și nu-mi era frică. “Nu vrei să mă lași să trec?”- am întrebat. “Nu” și un zîmbet – fu răspunsul. Nu știu să spun cum a venit, ca un gând parcă, dar în alt fel decît îți vine un gând oarecare. Am rîs și eu: “Atunci am să stau cu tine!”. Și am stat. Totul era feeric. Parcă plantele, copacii, piatra aveau altă constituentă – erau vii în alt sens decît spunem de obicei despre ele că sunt, vibrau aproape mișcătoare prin percepția mea dilatată să cuprindă toate simțurile, erau pline de blîndețe și de seninătate. “Dacă-mi dai drumul, voi veni și miine!”- am promis. “Vei veni mereu!”- mi-a spus și, la fel de brusc ca și prima oară, mi-a arătat pietrele.

M-am gîndit atunci că dorul nespus de munte, de pădure, cu care am trăit, cu care trăiesc totdeauna, venea probabil și din chemarea ei, printr-un soi de fascinație la distanță, sau din interior, pe care o exercitase mereu asupra mea. Însă ceva mă țintuise în oraș în prima parte a vieții mele și nu știam ce, multă vreme nici nu-mi dădusem seama. Acum bănuiesc că altădată am făcut o greșală pe care nu mi-o amintesc încă, însă știu sigur că într-o zi, cînd voi fi pregătită, Ea îmi va povesti totul.

De aceea acolo, la Lepșa și mai cu seamă atunci când mergeam în drumeție, mă simțeam acasă într-un mod straniu, ca într-o aducere aminte. Toată vremea simțeam crescînd în mine un soi de rugă care striga: “Îngăduie să-mi amintesc ritmurile Vieții, ritmurile Tale! Sunt acolo, undeva în mine, simt că le știu! Te rog, ajută-mă să-mi amintesc!”

Revin la începutul vacanței mele.

Întîi am remarcat că îmi era teamă de acea furtună, dincolo de fascinația pe care, în mod obișnuit, o produc asupra mea furtuna și ploaia, deoarece casa parcă amenința să se năruie din clipă în clipă.

Apoi, în timp, am observat că, deși în oraș îmi place să mă plimb noaptea - uneori plec de la serviciu după miezul nopții și-mi place să străbat orașul de una singură - acolo, la Lepșa, cum venea noaptea intram în casă și ferecam ușile. Casa este situată în sat, între alte case, chiar dacă spațiile sunt mai mari decît cele cu care sunt obișnuită, iar mie nu mi-e frică să stau singură în casă. Bașca, de cînd mă știu am fost îndrăgostită de noapte: m-am născut noaptea, la școală învățam cel mai bine noaptea și tot noaptea obișnuiam să-mi fac și introspecțiile. Acum noaptea dorm de cele mai multe ori și-mi place grozav să dorm.

Așa că mi-a rămas întrebarea: de ce? Exista, pe undeva prin cotloanele minții un soi de idee cum că animalele pădurii descind noaptea în locurile locuite de oameni. Și nu doar animalele, ci și spiritele. Cred că acesta era motivul nelămurit care, oricît de tare mă scotea din sărite, tot m-a ținut prizonieră în casă pe timpul nopții. Orice încercare de negociere a acestei frici cu mine însămi, eșua într-un hîd simulacru.

Apoi, într-o dimineață, cînd mă așezasem într-un șezlong în curte pentru obișnuita “cafea la o vorbă cu El, Cel Înscăunat în mine”, la piciorul meu a apărut un mîț. Părea tare drăgălaș de departe, dar apropiindu-se, mi-am adus aminte că nu-mi plac pisicile (!) și, punîndu-mi semnele de punctuație și în minte, am realizat că de fapt mi-e frică de pisici, ca și de cîini. Apoi, mi-am amintit că în copilărie mama rîdea de mine adesea fiindcă mi-era frică de pui.

Spre prînz, am pornit în drumeție să aflu și să culeg plante medicinale. Mi-au fost dăruite exact plantele cele mai dorite și, nu pentru prima oară, am putut percepe legătura pe care o am cu lumea

lor, simțind încă o dată marea lor iubire. Mergeam pe cărare minunându-mă de infinita diversitate a formelor, simțind din când în când nevoia de-a mă opri să vorbesc cu ființele acelea verzi și dăruitoare. Ele îmi răspundeau în felul lor. Odată, m-am oprit să vorbesc cu o plantă ușor pufoasă, care avea o floare tare simpatică, mov închis cu o formă de punguță caraghioasă, ce te înveselea. Nu o mai întâlнисem niciodată pînă atunci, sau cel puțin așa mi se părea. Am aplecat-o spre nas, cum faci îndeobște cu florile și-am constatat c-avea un miros urît. I-am spus rîzînd: "Ești atît de simpatică, păcat că ai un miros așa de urît!" "E urît pentru nasul tău!" – fu răspunsul ei prompt. M-a bufnit rîsul: "Ei, nas de oraș, ce vrei?!" "Nas de om!" – era și amuzată și puțin îmbufnată.

Am remarcat faptul că nu-mi mai doream, ca alte dăți, să culeg flori de cîmp, ci mă simțeam fericită că pot să le admir, să mă cufund în frumusețea și în puritatea lor.

Singurul lucru care mă tulbura, în mod nesuferit, atunci cînd eram în pădure, erau zgomotele și spaima că ele ar putea fi provocate de apropierea unor animale. La un moment dat am dat de o poiană. Era acoperită de un covor împestrîtat de garofițe roșu-violet amestecate cu flori galbene de piciorul cocoșului. Un tablou feeric. Poiana era înconjurată de un gard de lețuri și, cînd să sar peste el, am auzit din partea dreaptă talanga unei vaci. M-am oprit cu spaimă - vaca mă văzuse și se apropia seriosă. Am rămas de partea ceastălaltă a gardului așteptînd. Vaca a venit la gard și, privindu-mă drept în ochi, a început să mugească. Eu am înlemnit. Nu puteam să nu remarc că era un animal foarte frumos, însă faptul că avea ochii mari, blînzi, n-a reușit să-mi înfrîngă teama. Așa că am stat o vreme, eu de o parte a gardului privind la vacă și încercînd s-o admir și să mă conving că e un animal domestic, prietenos, vaca de cealaltă parte a gardului, privindu-mă la rîndu-i și încercînd să mă înțeleagă. Într-un final, a priceput că mie mi-e frică de ea și a plecat în cealaltă parte a poienii, spre a mă lăsa să trec nestingherită peste gard. I-am mulțumit. Fusese mai înțeleaptă decît mine, trebuia să recunosc.

"Mamă, îngăduie să-mi amintesc ritmurile Tale! Le presimt pe undeva prin mine. Trebuie să mi le amintesc!" – era ruga care însoțea starea mea de perpetuu miraj.

Într-una din zile, m-am trezit cu dorința de a pleca în pădure și de a ajunge la brazi. Era una din acele dorințe impetuoase și de

neînțeles. Mi-am pregătit rucsăcelul și am plecat. Vecinii, nedumeriți, m-au căinat și de data asta: “Nu vă plictisiți singură? Să mai fi fost cu cineva... nu aveți cu cine vorbi...”. Eu însă, mă simțeam tocmai de aceea fericită. Ei nu știau că eu nu sunt niciodată singură și că întotdeauna am cu cine “vorbi”. Și nu știau nici că, dacă am cu cine vorbi, nu-mi place defel să pălăvrăgesc.

De data asta am pornit într-o direcție nouă, în care credeam eu că s-ar putea să dau de brazi. După un timp, traversînd un rîu, m-am apropiat de o coastă abruptă care era acoperită de foioase (mesteceni cred) și am început să urc voinicește. Pînă la un punct, deși urcușul era destul de greu din cauza pantei și a frunzișului stratificat, m-am descurcat relativ ușor. Mă tot întrebam de unde oi fi știind să pun piciorul ca să nu alunec, pentru că eu nu mai escaladasem munți pînă atunci. Brusc, am simțit iar acea Prezență învăluitoare, vie, pe care parcă o respiram și am început să-i vorbesc. I-am spus că, dintr-un motiv neajuns încă în conștiința mea, trebuia să urc pînă la brazi în acea zi, dar că în momentul acela doream să mă odihnesc. Ea a zîmbit.

Și, stînd eu pe o buturugă privind panta împădurită din fața mea, m-a trecut iarăși fiorul rece al fricii. Nu se vedea cerul, copacii erau deși, panta abruptă, pădurea prea foșnitoare... Ea zîmbea. Iar eu m-am decis: cine știe cît de sus erau brazii, trecuse deja de amiază, așa că voi mai merge un timp paralel cu albia rîului, în latul pantei, după care voi coborî. Am pornit. Din nou știam să pun pasul în modul cel mai sigur. “Îngăduie să-mi amintesc legile Tale – ritmurile Vieții, că le știu! Știu sigur că le știu!”

Mergînd însă așa, lateral, drumul a devenit plictisitor și, la un moment dat, pădurea părea că se dizolvă într-un soi de arbustiș des și încilcît, așa că trebuia musai, ori să urc, ori să cobor. Cum mă agățasem de timp ca să nu văd că mi-era frică de necunoscutul ce se lăbărța în sus, am rămas la hotărîrea de a coborî – de a mă întoarce acasă, la cunoscut. Panta era însă abruptă și nu prea vedeam o cale sigură de a porni în jos. Cînd părea că intuisem una, privirea mi-a fost atrasă de un grup de trei arbori îmbrățișați: doi brazi și un mestecăn. În sfîrșit, brazii mei! Așa că m-am dus într-acolo. Ea continua să zîmbească, urmărindu-mi deciziile. I-am mulțumit frumos că mi-i arătase. M-am oprit pentru un timp, coborîndu-mi rucsacul din spate. Cînd mi-am scos sticla cu apă din rucsac, unul dintre papuci s-a

rostogolit dedesubtul celor trei arbori, oprindu-se într-o creangă stingheră. "Te joci cu mine" – am zis și m-am repezit să-mi iau papucul, acțiune care mi se părea floare la ureche, deoarece sub arborii mei nu se mai găsea frunziș pe care să alunec, ci pământ gol. Cum am pus piciorul dedesubt, acesta a luat-o vertiginos la vale, silindu-mă la un șpagat forțat și la atenție. Am realizat că nu mă găseam nicidecum pe pământ gol ci pe strat de ace de brad care era mult mai alunecos decât frunzișul de foioase. M-am uitat în jur "Prea bine! M-am prins! Ajută-mă acum, doar n-ai să mă lași așa!" "Te-ai prins?" "Da. Nimic nu este ceea ce pare a fi." A zîmbit. Și deodată, am descoperit un ciot în care mi-am proptit piciorul, mi-am luat papucul și am urcat în locul sigur dintre brazi.

După un timp, soarele părea că trecuse de creasta pantei și umbrele copacilor deveneau tot mai lungi. M-am ridicat să scrutez locul, doar oi găsi mai la îndemână o cale sigură de-a coborî. Cea pe care o remarcasem la prima intenție, era mai în urmă, ar fi trebuit să mă întorc. Acum lumina cădea altfel și tot întrebându-mă pe unde s-o iau, am descoperit că undeva în dreapta mea, la oarecare distanță de brazii sub care adăstasem, mi se dezvăluie un soi de potecă formată din trepte parcă tăiate în pământ gol, ce se iveau din frunziș. Plină de elan, am abandonat prima inspirație și am purces pe cea de-a doua cale, care nu mai presupunea și efortul de a mă întoarce o bucată de drum. Dar siguranța mea a durat cît o răsuflare și nici aia completă, că m-am trezit, cît ai zice pește, într-o situație și mai dramatică decât cea relatată mai sus, alunecînd cu viteză și negăsind puncte de susținere, situație înrăutățită de faptul că, de această dată, aveam și rucsacul în spinare. La un moment dat, am reușit să păstrez pentru un moment, o stare de echilibru precar și să evaluez situația: mintea mea încerca să-mi spună că nu mai exista nici o șansă să mă redrez și că unica soluție era să-mi dau drumul, la întâmplare, chiar dacă, probabil mă voi face praf pînă jos: pînă aici îmi fusese! Ea nu voia să mă lase să plec, sau voia să mă pedepsească pentru ceva! Sau toată poveste asta cu rezonanța, cu Vietatea omniprezentă, fusese un vax al imaginației mele. Trebuia să renunț deoarece nu mai puteam păstra echilibrul acela care ținea de mobilizarea maximă a mușchilor mei de la mîini și de la picioare pe care mi-i știam atît de nevolnici. Toate astea mi s-au perindat prin minte într-o fracțiune de secundă. Am scuturat brusc din cap și am zis: "Nu! Nu e nimic real din toate astea! E doar un joc! Eu trebuie să învăț ceva

din asta. Tu te străduiești să-mi arăți ceva. Doar m-ai prevenit cu papucul. Sigur că mă vei ajuta să reușesc!" Și mi-a devenit dintr-odată clar că primul lucru pe care trebuie să-l fac, era să mă eliberez de povara din spate. Am dat drumul rucsacului care a prins o viteză uimitoare, izbindu-se de toți copacii și făcînd pîrtie în frunziș pînă jos. Am înțeles că singura soluție era să urc nu să cobor, necum să mă las în voia gravitației care părea aici singura evidență. În acel moment, m-am simțit în siguranță. Totul a devenit extrem de precis și de ușor. Eram perfect lucidă, fără să-mi las mintea să intervină. Nu făceam evaluări, nu raționam. Acționam știind exact cum să fac. Eram perfect conștientă. Totul era acolo, perfect dezvăluit. Nu mi se dezvăluia mie, nu-L/O descopeream, era perfect dezvăluit(ă), pentru oricine dorea să-L/O vadă. Depindea doar de mine să văd. Să-mi las ochii să vadă adică. Au fost cîteva momente de mare înălțare - pentru prima oară eram conștientă, luciditate, care dintr-odată căpătase alt înțeles: ERAM pur și simplu, percepeam ca fiind eu fiecare tresărire a Vieții, a Totului, care era acolo, ca pretutindeni, dezvăluit...

Mai tîrziu, am coborît în siguranță pe calea pe care mi-o indicase inițial intuiția mea. M-am oprit să mă odihnesc la poalele pantei, căutînd instinctiv ultimile raze de soare. După un scurt răgaz, parcă de niciunde venind, a năvălit în poiană, ca o încununare, o ceată de copii.

Fascinantă compunere de simboluri! În timp, am învățat că nu există nimic fără rost, că El/Ea comunică în permanență cu tine, amintindu-ți cine ești, cine poți deveni prin liberă alegere, cum să creezi lucrurile și cum să le deslușești, în caz că le-ai creat fără noimă. Astfel, și-a lăsat la îndemîină, în joc, mijloace de comunicare neconținută - tot ceea ce compune realitatea ta proprie poartă un simbol, o amprentă, care-ți trezește în amintire cunoașterea de tine-lume.

Va să zică, totul vine în viața ta, în calea ta, aducîndu-ți o cheie, un mesaj menit să te învațe ceva despre tine, atotcuprinzătorul, creatorul a toate ce ți se dezvăluie în tine exact atunci cînd ai nevoie și cînd ești pregătit să înțelegi. Fiecare clipă îți aduce în dar recunoașterea unuia dintre fațetele celui care ești, deoarece aceste deslușiri pe care Cel Prea Înalt din tine ți le dă prin oameni, relații, lucruri, situații, emoții, stări, dau la o parte cîte un colț din vălul uitării de sine pe care ți l-ai asumat, intrînd în marele joc. Prin urmare, totul în

jurul tău acționează ca un sistem de oglinzi, care, de fapt, îți dau șansa de a te re-cunoaște, în întregime.

Nu e de mirare că-mi doream foarte mult să aflu ce-mi spusese Maestrul Jocului, de data aceasta.

*În primul rînd era clar că trebuie întotdeauna să ții cont de intuiție – acea stare de conștiință lărgită, cuprinzătoare, care te fulgeră spontan în debutul unei situații și te îndeamnă să iei o anumită decizie. Intuiție este primul gând care îți vine în minte cînd încă mintea nu a avut timp să evalueze situația și să te bage în ceață cu tot felul de raționamente, comparații, discriminări și asocieri. Cînd nu ții cont de intuiție și te iei după minte, s-ar putea să o încurci, pentru că ea, ulterior, prelucrează datele în tiparele stocate deja și nu-ți mai dă voie să iei experiența ca pe ceva nou, unic. Uiți că **lucurile nu sunt niciodată ceea ce par a fi**. Ele sunt mult mai cuprinzătoare. Mintea însă nu poate procesa decît după modele cunoscute ceea ce percep organele de simț în mod spontan și trimit apoi ca stimuli strict specifici.*

Iar Viața este infinită ca posibilități de diversificare, prin urmare de expresie.

În al doilea rînd, era cazul să bag la cap că nu tot ce strălucește e aur. Te uiți uneori la lucruri și, deși ai ochii larg deschiși, vezi ce-ți bîngueie ție prin minte și nu ceea ce stă clar desfășurat sub ochii tăi.

*În al treilea rînd, trebuia să aflu că nu e nevoie să mă strofoc să descopăr adevărul, pentru a crede că eu sunt buricul pămîntului căruia, datorită meritelor firește, iată, i se îngăduie să pătrundă marele mister al Vieții. Nu. Totul este la vedere! Viața este perfect dezvăluită. Misterul vine din adormirea noastră, din faptul că privim și nu vedem, ascultăm și nu auzim. Adevărul este aici și acum și, părelnic nemaipomenit, suntem una cu El. Cum? Nu știu să spun. Dar **știu** că așa e. N-am aflat cum să casc ochii ca să văd și a doua oară, dar sunt sigură că nu mi s-a părut. **Știu** că e așa și mai știu că faptul de-a **ști** e ceva ce mi-am amintit, nu am cunoscut ca fiind nou.*

În al patrulea rînd, am avut pentru prima dată, pe viu ca să zic așa, experiența a ceea ce înseamnă luciditatea. Este o stare care nu are prea mult de-a face cu rațiunea, cît cu încrederea și relaxarea,

care-ți dau o cuprindere cu totul nouă. Ieși din lucruri și te uiți. Când, într-o situație, așa-zis critică, reușești să oprești discursul abrupt al minții, te reculegi, adică taci profund și te relaxezi (vreau să zic chiar relaxezi și mușchii, nu numai mintea), apoi îți amintești că nu ești singur, că ai de partea ta o forță uriașă care este Viața (în caz că ți-e greu să crezi că Dumnezeu e atât de la îndemână), mintea ta, întreaga ta ființă capătă o asemenea amploare, încît te ridici deasupra situației și vezi totul dintr-o altă perspectivă care conține și soluția, sau soluțiile. De aceea cred că s-a spus că orice problemă conține și soluția în ea.

Și în al cincilea rînd, trebuia să-mi amintesc faptul că luciditatea o poți dobîndi într-o stare de candoare, de copil care se abandonează încrezător aventurii cunoașterii. Adultul e fatalist, el se teme de repetarea unor experiențe dureroase, el categorizează, clasifică, califică. Când rațiunea îți dă argumentele fatalității ești pierdut. Fatalitatea devine evidentă și imposibil de evitat. Dacă însă, ești ca un copil care explorează lumea, situația în sine, încrezător că va afla ceva nou, uluitor, care merită riscul de a se abandona căutării, intri automat în starea de dilatare ce-ți permite re-cunoașterea drumului care te aduce mereu și mereu în starea de siguranță, de echilibru, în cadrul Totului care ești.

M-am întors obosită, dar neasemuit de fericită, mulțumind Vieții care-mi amintise o străfulgerare de adevăr. Nu era însă, în mintea mea, în acel moment, totul chiar atât de clar, precum se găsește aici conturat. Totuși, aveam conștiința unei mari lecții și eram recunoscătoare.

Încă nu scăpasem de frică (doară frica îmi curmase în pădure urcușul!), așa că am adormit cu aceeași rugă fierbinte: “Îngăduie, Mamă Divină să-mi amintesc Legile Tale! De ce mi-e frică?”

Apoi, am visat că Prezența aceea vie de care deveneam brusc conștientă, atunci cînd mergeam în pădure mai ales, adică acolo unde erau copaci și plante, mă mîngîie blînd și-mi spune: “Oriîncotro te îndrepti, te întîlnești cu tine!” “Și unde mi-e frică?” “**Oriîncotro te îndrepti, te întîlnești cu tine!**” “Cum?” “Așa.” și m-a luat de ... ceva din mine care nu avea consistență fizică și m-a dus în pămînt, în stratul acela de la suprafață în care se găsesc rădăcinile ierburilor și gîzele mici care mie îmi erau teribil de nesuferite pînă atunci. Și eu eram și stratul acela de pămînt și rădăcinile și firele de iarbă și gîzele și eram uluitor de fericită și de cuprinzătoare. Speram, în vis, că așa urma să

mă poarte prin tot ce există. Știam că visez, deși nu eram trează. Dar mițul care încercase vreo câteva zile să se împrietenească cu mine, văzându-mi fereastra deschisă, a sărit cu zgomot pe pervaz. M-am speriat și m-am trezit. În zadar m-am chinuit apoi, mi-a fost imposibil să mai continui visul așa cum mi se întâmplă deseori.

Deși suna implacabil: **“Oriîncotro te îndrepti te întâlnești cu tine!”**, era ceva ce eu citisem în cărți și adoptasem mental ideea că eu sunt una cu totul, fiindcă-mi plăcuse, însă nu simțisem cum vine asta până acum. Una e să fii de acord, chiar să înțelegi intelectual și alta e să simți. Cunoașterea este existențială, oricât s-ar înfumura mintea că poți cunoaște doar cu rațiunea, adevărata înțelegere vine atunci când trăiești plener aspectul cu pricina. Și de data asta se petrecuse. Însă... o străfulgerare cu o zi înainte, câte una alte dați, o străfulgerare în vis și... gata. Era aproape dureros. Dar probabil că nu venise încă momentul pentru mai mult.

Tot frica mă alungase și din această experiență.

...În **“Profeții...”** se spune că frica este singurul adversar care te înstrăinează de adevăr...

Oare de ce dorisem eu în ziua precedentă s-ajung la brazi? Pe de o parte, bradul este considerat a fi simbolul fericirii, prin forma lui triunghiulară - triunghiul este simbolul Treimii și, pe cale de consecință, al împlinirii în trup, suflet și spirit, adică al Unirii cu Tot Ce Există - pe de alta, el crește pe vârful muntelui, adică acolo unde este Cel mai Înalt și, deloc întâmplător, oamenii își fac casele din lemnul și în forma lui. Prin urmare, puteam să traduc acea dorință a mea, care venea din inconștient, ca pe un dor de a mă întoarce Acasă, acolo unde eram Una cu Totul, Una cu Cel Prea Înalt în mine. Acesta era Rostul pe care îl știam și pe care îl căutam concretizat în planul existenței acesteia în care mă aflu acum.

Am avut atunci impresia că nu dragostea dintre bărbat și femeie conviețuind și armonizându-se împreună este rostul meu. Această experiență o realizează din plin fratele meu. El are cea mai frumoasă căsnicie, din câte mi-a fost dat să văd. În condițiile lumii create, fratele meu și cumnata mea sunt legați printr-o dragoste care nu a suportat decât vagi modificări de formă de-a lungul vremii, încredințați cu totul fiind unul celuilalt, iar cuplul lor are o protecție aproape miraculoasă.

Prin urmare treaba mea aici, acum, trebuie că e alta, cel puțin deocamdată. Mai sapă – mi-am zis.

Apoi, dintr-odată, privind altfel, lucrurile mi s-au dezvăluit dintr-o perspectivă nouă.

Părinții mei erau total diferiți în ce privește concepția de viață, unul (mama) avea ca reprezentare a rostului sacrificiul, iar celălalt (tata), libertatea. Desigur, aparent ruși de sensurile spirituale, pentru mama, sacrificiul era impus de legile moralei, de “ce-o să zică lumea”, fiind deci o penitență asumată, iar pentru tata, libertatea ținea de “a-ți trăi viața”, adică de a te bucura de plăcere. Cele două rosturi deveneau astfel total antagonice și făceau din ei două persoane aparent incompatibile.

Prin urmare, era posibil ca asta să am eu de mediat: Sacrificiul și Libertatea. Aparent două contrarii, la fel de ample. Sacrificiul pare că înlănțuie, Libertatea pare că dezlănțuie.

De aceea, probabil, venisem sub semnul Gemenilor, zodie de aer, solară, însă duală, navigînd permanent între două extreme. Ca mai apoi, sub ascendent de foc - Berbec – și cu guvernarea lui Marte, să mă sfișii în lupte interioare și exterioare nesfîrșite și istovitoare.

Dacă mă gîndesc bine, toată viața mea a pendulat între jertfă de sine și dor de libertate. Mi-amintesc că, în adolescență, mă reprezentam ca fiind un copac albastru cu rădăcini adînc ramificate în pămînt, cu trunchiul în forma unui trup de femeie și cu coroana transformată în aripi. Astfel, o parte din mine ar fi fost jertfită rădăcinilor, întorcîndu-mă acasă, în vreme ce cealaltă, ar fi putut cutreiera cerul în căutarea... nemărginirii, poate. Nu știam prea bine a ce, pe atunci. Nu știu prea bine nici acum.

*Concentrîndu-mă un timp pe cele două noțiuni, fără a naviga printre idei, ci ca și cum aș fi rămas suspendată în golul minții, am realizat dintr-odată că, de fapt, cele două **sacrificiul și libertatea**, curg una din alta. De fapt, nu poți sacrifica decît propria persoană/personalitate (instrumentele terestre: corp, minte, psihic, adică ego-ului tău pasager - dacă înțelegi prin ego, haotica adunătură de impresii/percepții/trăiri, statuate în caracteristici, care-ți compun un fel de mască pentru jocul acesta, mască menită să-ți obtureze canalele către cunoașterea reală aflată dedesubtul cunoașterii prin aparențe; învățăturile spirituale numesc “ego” orgoliul, cel care individualizează,*

cel care separă, care dizlocă, iar sacrificarea lui se referă la totala subordonare a acestuia conștiinței, spiritului, cel care unifică, cel care integrează, cel care extinde). Sacrificiul nu are, prin urmare, reprezentare decît în raport cu coaja ta terestră, care se căznește de fapt să-ndese infinitul în colivie. Tu, ca ființă-spirit, te afli dincolo de sacrificiu, pentru că nu ai limite de sacrificat. Și orice ai sacrifica din pămîntescul din tine, nu te poate împruțina, ci din contră, îți oferă libertatea, te deschide către imensitatea care ești. Libertatea este starea existențială a ființei tale – condiția primordială, starea firească, pe care o re-cunoști abia după ce a fost „sacrificat” ego-ul, după ce ai fost decojit și-ai rămas esență, aceasta petrecîndu-se, în afară de moarte, atunci când mintea tace și devine luciditate, cînd personalitatea este determinată de conștiința ta – adică stă sub semnul liberei tale alegeri conștiente - cînd tu ești El/Ea, adică Spirit, adică Viață.

Prin urmare, am ajuns acolo de unde am plecat. Eu trebuie să mă întorc Acasă.

Dar cum? Cum să găsesc libertatea prin sacrificiu și care este legătura celor două cu obsesiva mea nevoie de a-i iubi, de a-i înțelege, de a-i ajuta pe oameni? Care-i calea? Ce mai trebuie să aflu? În acest punct, parcă trebuia să o iau de la capăt, parcă nu mai știam nimic, ci totul era de aflat.

Într-o zi, spre mijlocul perioadei, ploaua.

Ploaia, ca și ninsoarea dealtfel, vine întotdeauna pentru mine, atunci cînd am cea mai mare nevoie de curățire. Iubesc ploaia ca pe cea mai credincioasă prietenă. Legătura pe care o am cu ea este atît de profundă, încît nici nu mai e nevoie s-o chem. Pur și simplu, atunci cînd tensiunile dinlăuntru meu sunt prea mari și devin insuportabile, vorbesc de anumite tensiuni care produc un soi de înstrăinare de mine, ca și cum aș pleca de-acasă în lume și-aș uita drumul de-ntoarcere, atunci vine ploaia, sau ninsoarea și mă spală de uitare. Mă trezesc inevitabil în fața ușii și simt c-am ajuns cînd trag aer în piept, iar acesta are alt gust și alt parfum și altă lumină. De aceea mă plec cu adîncă recunoștință în fața ploaii și-a ninsorii.

Deci, pentru că ploaua, am rămas acasă. După prînz, mi-am așezat o salteluță și niște pături pe terasă, ca să trag un pui de somn.

Atunci s-a petrecut ceva uimitor...

Dădeam s-adorm, însă prelungeam cu efort pendularea între somn și veghe, fiindcă nu mă înduram să mă lipsesc de spectacolul acela grandios, pe care ea, ploaia - m-alintam eu - îl desfășura pentru mine. Ploaia la munte are un parfum tare, înviețitor și o muzică stranie, de parcă poartă cu sine sunetele întregului timp ce stă adunat înlăuntrul munților. Are un iz de eternitate, de întindere de necuprins, de nezăgăzuit... pe măsură. Cum să adapi măreția cu un pumn liniștit de apă? E nevoie de revărsarea întregului cer pentru asta.

De cealaltă parte însă, cea a somnului, mă aflam rîzînd în hohote într-un fel de hîrjoană cu fratele meu, rîs care parcă nu poate interveni decît între noi doi. Există o legătură stranie între mine și fratele meu, care are toate culorile luminii și nu doar pe cea a sîngelui - o legătură dincolo de evidențe, dincolo de cuvinte și, mai apoi, dincolo de împărtășiri și de tăcere. Suntem ca două ipostaze ale aceleiași ființări, deseori. Nemăsurată iubire mi s-a dat! Nemăsurată frumusețe! Doamne, ce bine că ochii mei s-au vindecat de o parte din ceață și văd!

N-am deschis ochii, drag fiindu-mi rîsul acela care-mi pătrundea întreaga ființă, în încercarea de-a nu ceda fratelui meu o sticlă de suc, pe care eu o tot ascundeam la spate, iar el, în vreme ce se prefăcea că se luptă cu mine să mi-o ia, o bea liniștit cu ajutorul unui furtun. Ploaia se auzea încă ropotînd.

Și-atunci, brusc, ceva din mine, imaterial, ca și în visul de mai-nainte, a fost luat și dus în lungul unor trepte mărunte și adunate, tăiate în stîncă, trepte care formau un soi de potecă ce înconjura un munte. Era un loc pe care l-am simțit foarte cunoscut, deși știam clar că nu-l mai văzusem niciodată în viața reală. O lumină stranie, de asfințit - lumina care-mi dă, de fiecare dată o emoție intensă și dulce și-amară, și-naltă și-adîncă, de revenire și de revărsare-n același timp - lovea pieziș muntele acela cu gust de acasă. Capătul potecii se cățara pe marginea masivului și deschidea un podiș larg, fără vegetație, neted ca-n palmă. Acolo am văzut o mulțime de oameni călări într-o cavalcadă ce ridica praful roșietic. În mijlocul lor era un bărbat cu o diademă de pene pe cap, făcînd eforturi de a-i cuprinde cu privirea și cu grija pe toți ceilalți. Purta haine de amerindian și călărea un cal negru. Eram eu -

nu știu să spun cum s-a produs recunoașterea. O pâcla rea, cenușie, se întinzîndea îi urmărea strîns. Fugeau de ceva care întipărise groaza pe fața tuturor. În mijlocul pîclei se căznea să se încuntureze un bărbat îmbrăcat în straie închise.

Totul a durat foarte puțin, deoarece în mintea mea mi-am zis că trăiesc probabil o regresie în timp și-atunci emoția care m-a cuprins, mi-a curmat viziunea. Era prima dată cînd mi se-ntîmpla.

M-am chinuit zadarnic să mai recunosc ceva, fiindcă muntele și chipul acela în care mă recunoșteam se ștergeau încet pe ecranul memoriei, precum curcubeul pe cer, după ce-și dăruie culorile. Îmi rămăsese, în schimb, starea - senzația de goană și o durere adîncă în piept.

Niciodată nu pusesem la îndoială reîncarnarea. Cînd aflasem despre această teorie/idee/ipoteză – nu știu cum s-o numesc – în mine se produsese acea recunoaștere firească, egală, ca și cum ceva era perfect cunoscut, dar nu mă gîndisem la acel ceva pînă-n momentul acela. Multe astfel de recunoașteri se produsese în mintea mea - sau dincolo de ea, nu-mi dau bine seama - în decursul ultimilor ani. Mai mult, mi se părea că nici nu putea fi acceptată o altă explicație pentru viață, fiindcă mie mi-era clar că Dumnezeu – Perfecțiunea deci - nu putea irosi substanța sa divină pentru a crea ceva atît de mic, de chircit, de neîmplinit, precum o vietate destinată unei ființări fragile și neputincioase uneori, durînd cît ai pocni din degete în timpul universal. Ar fi fost un gest inutil și de ce l-ar fi făcut? Din joacă? Un atare joc nu doar că n-ar fi avut nici o noimă, ar fi fost însă și total lipsit de farmec. Eu nu-L pot bănuî pe El – Maestrul de Ceremonii, Creativitatea însăși – de o atare lipsă de inspirație. Pentru mine este deci evident că existența Omului are un rost bine conceput și că ea se petrece în sensul evoluției, spre autodezvăluirea propriei naturi divine. Altfel la ce bun datus-ul devenirii existent în Om, la ce bun matricea valorilor fundamentale care-l ghidează spre întreg? La ce bun potențialul? În armonia universală, nimic nu este lăsat la-ntîmplare, chiar dacă strîmtimea înțelegerii noastre ne-ar putea orienta, din frustrare, spre o astfel de perspectivă.

Însă, deși am găsit ideea reîncarnării perfect valabilă și justificată, niciodată nu m-a atins întrebarea „ce și cine am fost altădată?”. Mi-amintesc că mă amuzau teribil cele chestionare publicate

prin reviste, care ți-ar fi putut furniza informații referitoare la identitățile tale anterioare. Primisem chiar o carte despre tehnica regresiei, însă o puseseam în bibliotecă fără s-o deschid. Știam că există, de asemenea, tehnici yoga care te puteau proiecta mental în „trecut”, dar nu mă interesaseră nici acelea. Pentru mine timpul este o chestiune, nu știu în ce fel, clasată. Eu nu am timp, coordonate temporale, vreau să spun. Nu le percep. Sau poate nu le percep ca toți ceilalți. Nu știu de când am început să simt așa, însă cert este că în acest moment, timpul este pentru mine doar un cadru exterior de organizare a evenimentelor – nici măcar coordonatele biologice nu le simt încadrate temporal. Poate fi un handicap, nu știu... dar asta e! Sunt, sau îmi par, independentă de timp. Șederea mea aici (și nu e figură de stil!) n-o percep ca temporală, ci ca existențială, măsura fiindu-i trăirea/simțirea/cunoașterea/aducerea aminte, dar nu cea de deasupra, adică de la vedere, ci cea de dedesubtul lucrurilor.

Pentru mine memoria a fost dintru-nceput o chestiune puțin cam stranie. Mă refer la memoria existențială. Dată fiind copilăria mea diferită, standardual vorbind, m-am străduit cred să blochez memoria, să reinventez poate realitatea imediată pentru a-mi ostoi un dor devastator care, credeam eu, se datora absenței tatălui meu. În realitate, acela era doar pretextul. Tatăl meu n-a lipsit niciodată din viața mea, a fost acolo prin iubire, pentru că acum știu - târziu, dar știu! – că tatăl meu m-a iubit totdeauna cu iubire egală și necondiționată.

Însă de foarte devreme, memoria mea s-a manifestat în mod chinuitor ca o memorie a percepțiilor, a stărilor, memoria unei sensibilități excesive. Astfel, nu-mi amintesc ușor detalii, nume, locuri, chipuri, situații, decît în măsura în care ele produc în sensibilitatea mea încrustații, sau cum să le spun?, dacă se scrijelesc înlăuntrul meu prin emoții. Pot retrăi de oricîte ori, cu-aceeași intensitate, amintirea unui gest, a unui cuvînt, a unei întîlniri, dar emoția este cea care o readuce și nu o (re)viziune, necum un raționament.

Astfel, una dintre puținele mele amintiri din copilărie, de pildă, este aceea în care stăteam cocoțată pe poartă, era spre seară, mama nu se-ntorsese de la serviciu, iar gutuiul din curte, sub imperiul umbrelor, luase forma unui balaur înspăimîntător. Nu-mi apare însă niciodată această amintire pur și simplu, ci ea revine, cînd, dintr-un motiv sau altul, resimt aceeași stare de părăsire, de nonacceptare, de

vulnerabilitate, de-nsingurare, pe care o trăisem atunci eu, un copil prost, ținut de frică pe stîlpul unei porți (nici intrînd, nici ieșind, deci!). Așa m-a și găsit mama, tîrziu, cînd s-a-ntors acasă. Așa m-am aflat mai tîrziu pentru îndelungă vreme în fața vieții – ținută pe poartă, nici intrînd, nici ieșind.

Revin la după amiaza în care s-a produs straniul remember.

Firește că mai avusesem o mulțime de așa-numite senzații de deja vû, multe dintre ele în legătură cu persoane întîlnite de-a lungul vieții, ceea ce m-a condus, în final, la convingerea că sunt cel mai norocos dintre oameni, deoarece mi-au fost îngăduite mari întîlniri. Dar și cu locuri. Cea mai recentă întîmplare de acest gen fusese călătoria mea în Anglia. Nu doar că am avut senzația că avionul aterizase acasă, fiecare copac, fiecare casă, lumina, aerul, precum și limba, accentul, stilul de viață fiindu-mi, în mod straniu, familiare, dar am trăit și suprapunerea neverosimilă – un soi de imagine în oglindă – cu femeia care urma să-mi fie gazdă. Am perceput amîndouă această suprapunere în toate dimensiunile la o intensitate uluitoare, dar au observat-o și cei din jur, care recunoșteau cu uimire pe una în cealaltă. Astfel, prindea pentru mine și-un altfel de contur conceptul de suflet pereche, răsturnîndu-mi cumva viziunea, sau doar lărgind-o.

Niciodată nu se conturase însă o amintire clară în care eu să am o altă identitate. Uneori mi se-ntîmplă să visez același loc, foarte cunoscut, dar pe care și-n vis sunt conștientă că nu l-am mai văzut niciodată aievea. Dar amintiri...

În următoarele zile, m-am rugat, cu cerul și cu pămîntul, să-mi revină viziunea aceea. Zadarnic.

N-a rămas decît cea percepție masculină a tot ceea ce compunea lumea dinlăuntru ca și pe cea dinafară. Uneori, datorită ploii care se instalase pentru cîteva zile, pătrundeam spontan în identitatea celui bărbat care fusesem - sau care eram altundeva, mai degrabă decît altcîndva – aflat tot timpul într-o firească rezonanță cu ritmurile naturii. Mirosul ploii mai ales îmi făcea acest dar... Întotdeauna mă fascinasese mirosul ploii care-mi aducea în cerul gurii un gust cald și bun de pămînt reavăn, pregătit pentru sămînță....un gust cunoscut...

Mi-am amintit în acele zile, întreaga mea pasiune din copilărie pentru poveștile cu indieni, pentru straiile care aveau apropiere de

portul lor, despre firea mea războinică (descoperită târziu, înspre anii maturității!), pusă la adăpost de măsura pe care trebuia să o dau lumii – măsura de copil cuminte, cuviincios și sînguincios întru cele convenite, pe care o datoram mamei, pentru sacrificiul său.

Mi-am amintit de fascinația pentru cai... apoi de obida de-a fi altfel decît ceilalți, altfel condiționată... emblema era similară dealtfel – în realitatea aceasta proveneam dintr-o familie dezorganizată, trebuia deci să fiu un copil exemplar pentru ca lumea să-mi ierte acest delict! În cealaltă fusesem rod al unui pămînt rîvnit, cu o fire străină de cea a rîvnitorilor, diferență pe care a trebuit s-o plătesc cu dispariția.

Mi-am amintit de vremea cînd, studentă fiind, purtasem cîteva veri la rînd o rochie făcută de mine din pînză groasă de in, vopsită în degradeuri, încheiată și tivită cu șnururi și franjuri - un soi de model indian nu știu cum inventat – și o panglică subțire, aurie, care-mi încingea fruntea, precum însemnul de pene. Mama era îngrozită: "Ce-o zice vecinii? Că n-ai decît o singură rochie", se căina.

Dar dincolo de aceste elemente exterioare, era de remarcat forța interioară care, nu de puține ori mă înspăimîntase. Era o forță masculină și, desigur decretasem, fără să cercetez precum am spus, că acea forță uneori agresivă, de torent, forță transformatoare, de nezăgăzuit, care putea să-mplinească orice, dar și să dezintegreze palpabil în sine și-n afară, nu putea fi decît moștenire de la bărbatul care trebuie să fi fost altcîndva.

Și-apoi, cultul pentru bărbat pe care-l am... Toate evidențele ar fi putut să mă conducă la concluzia, facil declarată de către femei că, în general, bărbații sunt niște ticăloși egoiști care te folosesc după bunul lor plac și-apoi te-aruncă, fără scrupule. Eu însă, întotdeauna în sinea mea, am apărat bărbații. Dacă iau cunoștință de vreo situație conflictuală în care sunt implicați un bărbat și o femeie, primul impuls este să mă situez de partea bărbatului. Credeam că mi se trage din vremea cînd, copil fiind, cea mai mare durere a mea era că, lipsită de curajul răzvrătirii fățișe, nu-l putusem apăra pe tata în momentele în care lumea întîlnindu-ne pe stradă ne căina cu invariabilul: „Vai, ce păcat! Ce copii frumoși și buni și el ce ticălos. Să-ți lași copiii și să pleci!”. Faptul care m-a salvat pic cu pic, creîndu-mi fundamentul pe care s-a putut clădi mai târziu împăcarea înlăuntru meu era acela că "lumea" asta, din fericire, nu o cuprindea și pe mama. Mama, deși cel

mai greu și cel mai neinteligibil lovită de abandon, a avut, în stilul ei specific vulnerabil-autoritar, grijă ca sufletul meu de femeie să aibă rădăcini curate și clare. Mi-amintesc că odată, copiii mici fiind, discutam despre ce ne spusese cineva pe stradă și, fiindcă eu plîngeam, fratele meu încerca să mă consoleze repetînd tocmai acele învinuiri spuse aiurea de o persoană căreia, probabil, nici nu-i păsa ci doar se aflase în treabă vorbind. Mama, auzind doar ultimile replici, s-a supărat foarte tare că vorbim astfel despre tatăl nostru, administrîndu-ne și cite o scatoalcă. Lucrurile se consumau între ei doi, nicidecum între el și noi. Asta mi-a fost mie însă cel mai greu să pricep, deși știam că tatăl meu nu avea cum să fie ticălos - măcar că eu îl iubeam și asta îl spăla de orice stigmat. Cred că în acea vreme m-am încărcat cu atîta culpabilitate, încît acum, matură fiind, cînd iubesc, pot dărîma lumea în apărarea bărbatului iubit.

Firește că am întîlnit și așa-ziși ticăloși, eu i-aș numi doar bărbați feminizați, slabi prin urmare – cu unul chiar am fost căsătorită pentru foarte scurt timp. Dar aceștia au avut un impact neglijabil față de marii bărbați care au fost îngăduiți a-mi susține acoperișul sufletului. Da, sigur că se poate spune și că sunt mult prea îngăduitoare cu ei, îngăduință care-mi vine dintr-un soi de aplecare spre a-i înțelege. Mult mai puțin tolerantă sunt față de femei și nu mă bucur. Cînd sunt atentă, reușesc să fiu oarecum imparțială, dar cînd nu...

În timpul acela din munte, vreo cîteva zile bune nu-mi puteam reconstitui feminitatea, aveam impresia că oricine intrase vreodată în contact cu persoana mea, percepușe bărbatul și nu femeia din mine, de aceea probabil mai toți rămîneau cu un iz de neînțeles, numit elegant "o femeie deosebită". Mi-a revenit atunci în minte, ca un soi de contrapunct, o întîmplare care, la vremea petrecerii ei mă uimise. Într-una din primele ierni în care lucram ca referent într-o instituție de cultură, am reușit să adun scriitorii din zonă într-un cenaclu literar. E-adevărat că, înclinată spre poezie, nefiind chiar o poetă, nu doar că îmi place să citesc și să interpretez poezia bună, dar uneori mai și scriu. Așa că întîlnirile aveau un aer poate ușor mai fastuos, pentru că poeților – unora dintre ei - le ofeream cîte un recital din versurile lor, atunci cînd le venea rîndul la citit și, așisderea, mă îngrijeam și să inserez cîte un mic eveniment artistic, serilor de cenaclu. După un timp, mai precis de 8 Martie, m-am trezit că primesc un soi de compliment

care avea să mă zăpăcească, dimpreună cu o floare rară, o orhidee, prima și singura orhidee primită, care m-a impresionat profund nu doar pentru că ador florile și foarte rar se întâmplă să nu mi le cumpăr singură, ci și pentru că venea din partea unei femei. Doamna cu pricina mi-a dăruit floarea mulțumindu-mi pentru „gingășia, feminitatea, sensibilitatea” mea, rostind ceva de genul: „În preajma dvs. am impresia că ar trebuie să se vorbească în șoaptă, ca să nu vă fie rănită fragilitatea”. Eu, fragilă!. Incredibil! A, sigur că de sensibilitate știm și eram sătulă! Dar fragilă?! Când uneori aveam impresia că-s elefant?!

Mi-aminteam deopotrivă, o senzație surdă de hăituire, de îngheț, de fugă amestecate neverosimil cu o asumare fără noimă a tot și a toate... Sentimentul că sunt datoare, că nu-mi pot plăti datoriile... Și frigul, un frig năpraznic, devorator, care punea din timp în timp stăpânire pe celule mele, un frig interior, pe care nu-l puteam astîmpăra acoperindu-mă... Și fuga pe post de refugiu... Fuga în mine, dacă nu din mine...

Cît de des m-am lăsat tentată, o, Dumnezeule, să te cred pe tine vinovat!

Probabil fusesem vînător, de aceea mi-era acum teamă de animale, o teamă bolnavă aproape.

Am implorat să-mi amintesc...

Tot căutînd, am găsit printre casetele video ale prietenilor mei, „**Ultimul Mohican**”. Nu știu cum de nu-l dibuisem înainte de remember, cînd căutam modalități să-mi trec serile în care frica mă țintuia în casă, cu ușile ferecate. Cred că l-am revăzut de vreo 5-6 ori, doar-doar ceva îmi va înghionti memoria în vreun fel și ea se va deschide.

După cîteva zile de efort zadarnic, am decis să mă întorc acasă.

Însă ziua pe care o hotărîsem pentru plecare a debutat, stranie ciclicitate, cu furtună. Muntele parcă pierduse orice contur în cețuri mișcătoare și ploaia era biciuită de un vînt aprig. Se făcuse frig. M-am gîndit că, dacă o să se oprească puțin ploaia la ora la care ar trece autobuzul, aș putea totuși să plec. M-am așezat într-un fotoliu să-mi iau rămas bun de la casa aceea interesantă cu care eu avusesem o legătură aproape idilică. Închizînd ochii, m-am simțit deodată proiectată în identitatea aceluia bărbat și, preț de vreo două ore, am reconstituit, trăind la intensitate reală, sfîșietoare, tot complexul de stări emoționale

care-i compunea realitatea sufletească. Nu mi-am amintit fapte, chipuri, ci doar trăiri și înțelegeri. Acolo, atunci, nu pot explica în ce mod, am simțit cum existența aceea curgea în existența aceasta, cum toate trăsăturile aceluși bărbat aveau relevanță în trăsăturile femeii care sunt și toate întâmplările, toate asumările sau eludările de-atunci, aveau implicații în alegerile de acum. Nu exista separație reală, era doar alt act al aceleiași piese – acțiunea continua, căzuse doar între acte, cortina. Ce nu-mplinisem în actul anterior trebuia rezolvat într-unul din actele ulterioare.

Fascinant. Și dureros. Nu puteam dezlega nimic. Trebuia să recunosc, iar și iar, că nu știu nimic, că sunt tot la capăt de drum.

Am plecat acasă. Mult timp după aceea, când mergeam pe un drum de țară străjuit de copaci, sau, uneori, la mama în grădină, avea să mai apară, ca o filifire, imaginea bărbatului aceluia, când în galopul calului, când conducându-l duios, de dîrlogi.

Ajunsă acasă, am citit pe nerăsuflăte cartea despre regresia în timp. Nu era, slavă Domnului!, o carte despre hipnoză, fiindcă eu cred că hipnoza e o tehnică imorală. Autorul propunea o explorare conștientă a subconștientului, dezvăluind pași de lucru, astfel încît, totul mi s-a părut foarte simplu. Sigur că, încărcată fiind cu energia muntelui, aveam cu ce susține orice demers, oricît de îndrăzneț.

Am căutat o prietenă care avea suficientă deschidere spre acest soi ascuns de lucruri – lucruri denumite de unii esoterice. Deși, cum am spus, eu tocmai descoperisem că nu lucrurile sunt ascunse, ci ochii noștri acoperiți. I-am vorbit despre metoda propusă de carte, întrebînd-o dacă ar n-ar vrea să facem o încercare. Ea a acceptat imediat. Abia după ce a început să-și amintească, și-a dat seama că ea era cea lucrată. Nu mi-am imaginat că înțelesese pe dos. Surpriza ei a fost una de proporții, dar a făcut față cu succes. Cu mine însă, metoda n-a ținut. Nu prindeam decît flash-uri, ceea ce mi se întâmpla oricum.

După încă o săptămînă, încercarea prietenei mele de a-mi aplica metoda regreiei a reușit, însă proiecția avea să se producă în alte repere, astfel descoperind alte părți din joc, necum cea cu indianul. Întotdeauna începea cu el, dar, fiindcă dorința mea producea probabil un fel de spasm, o încleștare, reconstituirile rămîneau la stadiul de frînturi.

Am hotărît să mă opresc, deocamdată, deoarece realizăm că începusem să eludez mari porțiuni din viața mea actuală. Sigur, rămînea un gust ciudat de eșec, deoarece ceva-mi spunea că acolo era răspunsul meu la întrebarea: „ce am eu de făcut de data asta?” Era ceva legat de iubire, cu siguranță – simțisem că bărbatul din mine la examenul ăsta căzuse. Dar oare nu căzuse și femeia de-acum? Firește că mai aveam de săpat, dar oare între timp, aflasem măcar ceva, clintisem măcar o centimă piatra care-mi închidea poteca?

Că nu puteam afla însă nici un răspuns, dacă aș fi rămas suspendată în încrîncenarea cu care căutam o himeră, mi-era clar.

Și tocmai cînd am revenit aici și acum, decontractîndu-mă și lăsînd în urmă toate întîmplările verii, alte dezlegări au început să curgă, în felul firesc și magic în care viața îți dă tot ce ai nevoie ca să înțelegi și să crești.

Ce multe descoperiri au urmat. Descoperiri cu ambele înțelesuri: și dezvoltări și vulnerabilități. Căci niciodată roata, odată pornită, nu se poate opri, decît aparent, cît să-ți tragi sufletul.

Poate voi mai scrie despre roată, poate nu...

*Oricum, viața este fascinantă! De nenumărate ori, am simțit că secunda ar trebui să se cheme **miracol**.*

Într-un colț al acestui ACUM, voit zugrăvit cumva haotic, tocmai spre a nu-i strivi întregimea sub secvențialitatea aparentă, îți povestesc despre straniile mele percepții privitoare la timp. Cred că de-acolo mi se trage. În ultima vreme trăiesc niște atingeri interesante, un fel de intersectări de realități. Ele se produceau și înainte, însă probabil nu pricepeam eu ce și cum se petrece. Posibil să nu pricep nici acum.

De exemplu, rememorînd episodul din Gara de Nord, despre care scriu pe la începutul cărții, cu ființa aceea hidoasă care m-a lovit cu precizie tocmai acolo unde stătea ghemul de furie în gîtul meu, îmi dau seama că nimeni n-a reacționat, cred că nimeni n-a văzut, deși s-a petrecut aieveja, nicidecum imaginar, însă poate că într-un plan temporal diferit. Ceva în genul **Twin Peaks**. Toate evenimentele oarecum dramatice s-ar putea să se producă astfel.

Acum, totul a re-început cu Kama Sutra...

Ciudat e că trec prin experiențe de lărgire a conștienței și-abia după aceea citesc despre posibilitatea producerii lor. Așa și acum, abia după aceea am citit despre deschiderea unor portaluri care înlesnesc pătrunderea în alte dimensiuni deși primisem informațiile de mai multă vreme, însă nu reușisem să mă opresc asupra lor. Ca să nu pot probabil să spun că lucrurile se petrec ca urmare a sugestionării.

Alteori... intersecțiile sunt de identitate...

Cu tine, de pildă...

Există un moment pe care nu-l pot încadra temporal, însă mi-l amintesc cu claritate, în care legătura noastră a trecut într-o altă dimensiune a înțelegerii, s-a-nălțat la propriu aproape. Apoi, drama unui ins alăturat frînt între două femei, pe care suferința de a nu-și putea multiplica existența, trebuind prin urmare să sacrifice într-o parte iubirea, îl desfigurează vizibil, m-a făcut să înțeleg că cel mai important lucru în acest moment pentru mine este liniștea ta. Era ca și cum pacea ta mi-ar fi putut întreține mie echilibrul. Nu înțelegeam prea bine cum, de ce, credeam că din unghiul vinovăției.

Știu doar că tot în vremea acestor înțelegeri, am re-început să mă simt tu, din cînd în cînd. Nu mi se mai întîmplase de multă vreme. Și-acum... se petrece din nou. Spontan. Stînd întinsă în pat și citind, am flash-uri în care sunt în întregime tu, de la trup, de la mîna care ține cartea și pe care o privesc uimită, la deliciul pe care mi-l produce lectura și la mintea care o receptează... alteori, dimineața, cînd beau cafeaua și-ncerc acea amorțeală care la tine, deliberat se întinde peste un timp prelungit, fiindcă trăiești voluptuos acea pendulare dintre două stări care te face să-ți percepi infinitatea...

Ieri, de exemplu, bîndu-mi cafeaua de dimineață, mi-am simțit brațele angrenate într-o îmbrățișare aproape palpabilă. Era o îmbrățișare masculină a unui trup feminin care aproape că avea consistență înregistrată de țesuturile mele... Și, uitîndu-mă pe dinăuntru la brațele mele, am alunecat vertiginos în identitatea ta. Eram tu care o îmbrățișai pe ea, cu dragoste, iar eu simțeam bucuria acestui gest cu intensitatea pe care trebuie că o simțeai tu. Nu știi cum să-ți explic, dar îți percepeam pînă și mișcările sufletului și duiosia care te făcea una cu ea, ca o extindere de nedescris, mai cu seamă că mă puteam urmări

cum, în această percepție, eu-ceastălaltă rămîneam martor, aflat undeva în afară.

Toată dimineața, indiferent ce începeam să fac, mă întorceam, fără veste în starea de tu, care iubeai femeia și te lăsaai iubit de ea, însă nu făceam asta cu mintea, ca altă dată - adică nu încercam să mă consolez trăindu-te. Ci altfel. De altundeva... de unde bucuria se dubla chiar real și firesc, nu eșua în tristețea de a mă regăsi, aici, singură, expulzată. Nu pot să-ți explic mai bine de-atît.

Azi dimineată m-am trezit rîzînd. Chiar înainte de trezire am spus cuiva să-mi dea un bip să mă trezesc și, în același moment, o cioară, afară, a scos un sunet răgușit care semăna exact cu *bip*, iar eu m-am trezit. Am rîs cu ochii încă închiși și-am mulțumit. În fond, cel căruia îi încredințasem misiunea - nu știu cui, dealtfel n-avea chip - și-o îndeplinesc cu mijloacele pe care le-avea la-ndemînă.

Mi-am făcut cafeaua și... s-a petrecut din nou. Dintr-odată sunt tu, încă pendulînd între trezie și somn, aprinzînd țigara aproape mașinal, sorbind prima înghițitură de cafea, fericit! Fericit și pacificat de a te fi trezit în brațele femeii, cu carnea plină de ea... îi simt și mîngîierea care ți-a rămas rătăcită în păr... Nu e nici umbră de melancolie, e o coroană rotitoare de lumină pe creștet în care simt bucuria – o bucurie, nu dublă, imensă.

Înțelegi tu oare, marele meu prieten, că e posibil, că e real, că exact așa poate fi?! ***Că, dacă te poți depăși pe tine, poți trăi bucuria celuiilalt, indiferent care-i este sursa?!*** Am încercat și altă dată, însă gîndind că aș dori asta, mergea doar pînă la un punct. Efortul era mare, era scremut - după un timp oboseam și eșuam tot în melancolie. Însă acum e de la sine, ca și cum așa ar fi firesc, ca și cum asta ne-ar fi de fapt natura. Nu știu să-ți spun ce a deschis ușa asta, cum a început. Știu doar că e posibil. Nu știu nici dacă voi mai simți vreodată așa. Cred că îngerii mei fac asta. Ei spun că eu.

Poate c-o iau razna... dar mi-e bine s-o iau razna așa. Și de ce nu?

Sa stii că nici măcar nu mă sacrific, din contră. Mă fac așa de mare... că mă sperii, în glumă, de imensitatea rotitoare care sunt. Mă simt ca un zîmbet care s-a umplut și-acum se revarsă.

Sigur că mi-e dor de carnea ta, dar spiritul tău care se-ntinde pe sub identitatea mea, mi-aduce chiar și forma ta în percepție.

Ciudat e că, doar cu puțin timp înainte, aveam senzația stranie că nu te mai știu deloc, că te-ai extras definitiv din matricile mele și că ar fi urgent să te-nfîlesc ca să refac imprinturile.

Ce ești tu? Mag? Ori vrăjitor? Ce sunt eu?

Și azi...

Straniu. Încă se petrece. Încă sunt un zîmbet care se revarsă pe străzi.

Dacă nu-s atentă, pot să mă tulbur și-atunci începe să-mi fie foarte dor. Pot chiar să flfii un ciob de gând că n-ar fi drept să mă las pe mine singură pentru altcineva. Care altcineva? Și, oare sunt eu singură dacă sunt și tu și ea și...? Și, oare tu să nu simți nimic din toate astea, nici măcar fulgerător?

Pot să văd zbaterea micii fărîme de mine întemnițate în ego-ul vorbitor și pot s-o mîngîi duios și să-mi văd mai departe de marea cuprindere, vibrantă, din ce în ce mai extinsă, care am devenit, nici eu nu știu cum.

...Și totuși... există un moment dulce, infinit dulce, în care carnea mea translatînd identitățile noastre se-nfioară știut. Un moment în care ea dispăre. Dispărem și noi într-un fel. Rămîne numai gestul uluitor prin care fiecare particulă-tu dă roată mîngîietor și cotropitor totodată, fiecărei particule-eu. Dă roată să caute poarta, ca și cum n-ar observa jindul care deschide totul vraiste în calea umbletului tău. Și asta se petrece pretutindeni, nu doar în locul-sursă care-ar putea naște lumea din noi... și pretutindeni-ul-noi vibrează din ce în ce mai înalt, se extinde vertiginos, amenințînd universul cu explozia de lumină care se presimte în fiecare umbră dosită și la mare preț... *when the magic is gone...* zice Joe Cocker într-o melodie care plînge. Hmm! Habar n-are! Nu te știe! Cu tine, magicul n-are nici o șansă să piară. Și-așa și trebuie.

Ha! Abia după ce am scris toate aceste lucruri... abia după ce ele se petrec... ca întotdeauna, am ajuns să citesc, în sfârșit – fiindcă l-am primit de vreo lună – articolul despre descoperirile pe care le-au făcut rușii cu privire la ADN. Ele vorbesc despre hiper-comunicare.

Golul din noi,
scurtcircuitînd **golul despărțitor,**
cutureieră **vidul universal** mîină-n mîină.
Iar plinul le-ngăduie **iluzia.**

17 august
Dragul meu prieten,

Vezi? Tocmai de asta m-am temut – că nu mă vei înțelege. Și mă întreb ce e de preferat, să mă înțelegi greșit, sau să crezi că-s cam într-o ureche.

Sigur că tu nu ești ticălos, tu ești sublim, cum am mai spus de multe ori și trebuie să înțelegi că nu e nici speculație, nici ironie. Cu riscul de-a te face iar arici, îți mai spun o dată: eu chiar știu că ești sublim, orice-ar încerca mintea sau obișnuințele mele, ale tale sau ale altora să te silească să devii, de fapt să pari. Tu ești sublimul firesc care se-nconturează spontan, nepremeditat, pur și simplu. Toate măștile pe care le porți prin lume sunt doar accesorii creatoare de joc.

Și-apoi ce-nseamnă ticăloșia? Crezi cu-adevărat că ea există?

Să luăm cazul discutat:

În povestea mea este vorba despre un război de supraviețuire între două părți implicate în mod egal, însă diferit. Fiecare dintre părți își urma nevoia, datoria și credința.

Unii – indienii - erau disperați pentru că teritoriile li se restrîngeau pe zi ce trecea și supraviețuirea le era amenințată, sau poate nu atît supraviețuirea, cît demnitatea, recunoașterea lor ca seminție suverană cu drept egal la identitate dată prin tradiții și credințe. Era nevoie de această recunoaștere pentru că li se pusese eticheta de sălbatici și aceasta împiedica “omul alb” să cunoască, să înțeleagă și să respecte un mod de viață care nu era neapărat necivilizat, cît

aparțineea unei alte civilizații. Tendința opresivă imediată, creată de neînțelegere, a fost ca indienii să fie internați în rezervații pentru a fi civilizați, pe de o parte, iar pe de altă parte, pentru a li se administra în mod civilizat (!) teritoriul plin de resurse de care lumea civilizată (!) ar fi avut nevoie. Prin urmare, ei, indienii, se credeau și chiar erau îndreptățiți să lupte pentru apărarea valorilor lor. Poți să-i acuzi? Poți să-i consideri într-adevăr sălbatici pentru că au altă viziune asupra vieții?

Pe de altă parte, cei care făceau asta - nu mă refer aici la aventurierii iresponsabili, hămesiți și dezumanizați, deși, și aceștia aveau motivația și deci, legitimitatea lor, mă refer la oamenii legii, cei care încercau oficial să împace două lumi atât de diferite - aveau responsabilitatea, motivația și legitimitatea lor. Lumea din care veneau începuse să fie prea stîmtă, prea opresivă și, în mod absolut natural, expansiunea spre noi spații s-a produs. Poți să-i acuzi? Mai mult, poți să acuzi soldații care aveau misiunea de a disciplina sălbaticii, sau pe aceea de a duce la îndeplinire hotărârile legiuitorilor, în teren, acolo unde e cel mai dificil, că-și făceau datoria? Îți poți considera ticăloși?

Legitimitățile fiecărei persoane, cele ale fiecărui grup pot fi perfect înțelese și, prin înțelegere acceptate. Eu cred că ele au la bază nevoi perfect valabile, de nedisprețuit, nevoi pur și simplu umane. Doar că legitimitățile diverselor persoane sau grupuri pot intra în conflict și atunci pentru unii legitimitatea celorlalți devine nefondată, chiar distrugătoare. Însă, cineva din afară poate considera că unii pot fi mai legitimi decît alții, cînd la bază stau aceleași nevoi fundamental umane, înscrise de Maslow în piramida sa, indiferent cît și cum pot fi ele mascate? După mine, nu.

A, da, sigur că poți acuza mijloacele – mie nu-mi place instinctiv zicala că “scopul scuză mijloacele” – dar și asta pînă la un punct. Pentru că dacă ajungi la concluzia că atîta l-a dus mîntea pe om să facă în acel moment, atît i-a dat voie frica sau dragostea care-i determina limitele, nu mai poți merge mai departe cu acuzația. Ea capătă nuanțe de compasiune, plasîndu-te automat în alt registru al înțelegerii.

Sigur că în forma aceea de atunci, care e oarecum prezumtivă, îi puteam acuza pe coloniști, deși sunt intuitiv convinsă – primind chiar dovezi ulterioare – că nu-l putusem decît respecta, dacă nu chiar

admira, pe cel cu care mă luptasem direct, respectul fiind reciproc. În definitiv, războiul avea la acea vreme fair-play-ul lui. Însă cu siguranță, în forma aceasta de aici și de-acum, nu pot emite aceleași judecăți, tocmai pentru aceasta fiindu-mi dată o cuprindere mai amplă a lucrurilor.

De fapt, povestea își are o continuare destul de interesantă, pentru că eu am primit o mulțime de deslușiri. Pentru mine ele au o bogăție imensă de înțelesuri, poate și pentru tine ar putea avea... dacă le-ai lua în considerare fie și doar ca poveste, pentru că și în cazul tău, identificarea unei forme anterioare nu poate fi decât prezumtivă, mai cu seamă când ea se produce în viziunea altcuiva.

Tu știi foarte bine, așa cum știu și eu, că pot fi posibile o mulțime de ipoteze între proiecția imaginativă și pătrunderea în memoria universală.

Oricum toate aceste lucruri se deschid mie pentru că am cerut. Am cerut cu frenezie să-nțeleg iubirea necondiționată. Asta pentru că m-am născut cu intuiția că acesta este rostul, că atunci când voi înțelege asta mă voi afla acasă, în inima Vieții.

O să-ți mai spun o poveste...

În vara aceea despre care am povestit în textul scris sub titlul "O altă față a lucrurilor", am ajuns la o carte care destăinuia o metodă de regresie conștientă. Însă o puteam aplica celorlalți, numai mie nu. Până la un punct.

Într-o noapte am adormit supărată că reușisem cu prietenii mei să călătorim prin câteva dintre existențele lor anterioare, sau simultane – cine poate ști cu-adevărat ce e timpul?! - , însă într-ale mele... ioc! Mă blocam la indian, care nu-mi revenea decât prin flash-uri neclare. Pe la miezul nopții m-am trezit și viziunea s-a pornit cumva în același mod. Ceva imaterial din mine s-a materializat în mînuța unui copil întinsă spre o plantă cu frunze mari. Când am privit în ansamblu, eram o fetiță foarte blondă cu codițe lungi, îmbrăcată într-o rochiță tiroleză, purtînd niște saboți de lemn în picioare și mă jucam într-o grădiniță foarte ordonată, de parcă era desenată. Cîntam într-o limbă străină care îmi suna spart și în care intuiam un accent germanic. M-am dus spre casă – era o casă de lemn, cu un aspect, cu o lumină, cu un miros foarte cunoscut, deși eram conștientă că nu văzusem o astfel de casă niciodată. Înlăuntru totul mirosea cunoscut, ca-n casa bunicii. Întrînd în

bucătărie, o bucătărie curată, largă, cu o plită mare și cu rafturi pline cu tot felul de lucrșoare și cutii – o bucătărie curată ca un pahar - am întâlnit-o pe cea care atunci îmi era mamă. Era bunica mea de-acum. Apoi am trecut, cum ai derula un film pe imagine, prin cadre în care ne petreceam timpul împreună într-o comuniune ce ne-a fost îngăduită și în această viață, când bunica m-a numit totdeauna "fetiță" – era parcă dificil pentru ea să se gîndească la mine ca la nepoata ei.

Am deplasat conștiența spre anii adolescenței și cadrele din acel timp îmi aduceau alte lucruri știute care aveau implicații în viața aceasta, în trăsături, în plăceri, în preferințe.

Nu mergeam la școală, dar învățam ceva într-o biserică din apropiere, preotul se oferise să mă ajute, dată fiind situația oarecum dificilă în care ne aflam – tatăl murise cînd eu eram copil. Într-o zi, aflîndu-mă în biserică, s-a petrecut ceva îngrozitor. Nu știu ce, în viziunea mea nu a apărut decît chipul preotului într-o pîclă urîță, care s-a-ntins asupra mea și care mă-neca de durere și de rușine în același timp. I-am privit chipul, îl știam. Nu mi-am dat seama ce s-a-ntîmplat. M-am regăsit năpustindu-mă afară, însă la poarta bisericii m-am împidicat în papucii de lemn pe care îi purtam și am căzut de-a latul străzii pietruite, tocmai cînd o trăsură trecea în viteză. Sub roțile ei coloana mea vertebrală s-a frînt. După aceea, conștiența mea m-a aflat într-un scaun în bucătăria mamei/bunicii, eu neputîndu-mă mișca, neputînd vorbi, iar ea purtîndu-mi de grijă cu infinită iubire.

Am înțeles că așa am trăit de-atunci înainte, nimeni nu a putut afla ce se întîmplat de fapt.

Apoi am vrut să văd sfîrșitul, așa că, folosind aceeași tehnică, am derulat înainte și... m-am aflat într-o cămăruță curată, dar simplă, la etajul casei. Mama tocmai mă spălase. Era primăvară, iar eu i-am cerut cumva să mă ducă la fereastră. De-acolo se vedeau colinele verzi, acoperite doar de iarbă, fără nici un copac, coline pe care imi plăcuse atît de mult să alerg cîndva. Aveau iz de nemărginit, de libertate. Acestei imagini i s-a asociat brusc un cîntec care mă impresionase profund în copilăria mea actuală, chiar obsedîndu-mă o vreme, "E greu să mori în luna mai". Știam că voi pleca și singura părere de rău era că nu-i pot mulțumi mamei/bunicii pentru povara pe care o purtase îngrijindu-mă, iar eu credeam că îi fusese incredibil de greu, deși ea nu se plînsese niciodată și nu-și pierduse răbdarea nici un moment.

Viziunea s-a stins iar eu am început să plîng. Eram copleșită de înțelegeri și de fericire.

Atît de multe regăsiri... mi-am amintit că prin clasa a IX-a bunica imi făcuse o rochiță tiroleză care-mi stătea foarte bine și o purtasem ani de zile cu o bucurie nespusă. Cînd imi plăcea un lucru îl purtam neconținut – doar cît îl spălam și iar îl îmbrăcam. Așa fusese și cu rochia indiană și cu altele. Și, tot la vremea aceea se purtau saboții Leonardo cu talpă de lemn, iar eu eram innebunită după ei. La concursul de admitere la facultate – cînd plecam în lume, cum s-ar spune - purtam, firește, rochița tiroleză și saboții Leonardo. După teza de matematică, fericită că rezolvasem bine toate subiectele, am alergat pe scări în căminul în care locuiam și-am căzut, rostogolindu-mă pînă jos. Mi-am fisurat glezna și la celelalte două teze m-am dus sărind într-un picior, cu niște dureri pe măsură. ..

Dar toate acestea erau nimicuri dulci pe lîngă două înțelegeri răscolitoare.

Una era aceea că abia acum înțelegeam deplin experiența de cu un an înainte, care mă adusese în situația de a o îngriji pe bunica mea căzută la pat. Avusesem clar impresia că era o lecție de iubire care îmi era destinată, că bunica acceptase suferința doar ca să deblocheze în mine iubirea, pentru că nu a dorit decît ajutorul meu. Acum înțelegeam că voise de fapt să-mi arate că nu-i fusese greu să mă îngrijească în acel timp, pentru că dragostea pe care o porți cuiva ușurează totul și te-nalță acolo unde totul devine dragoste, iar jertfele se fac cu ușurință. Pe toată perioada bolii ei, singura rătăcire a bunicii, care a fost uluitor de lucidă dealtfel, a fost, credeam eu, aceea că mă considera fiica și nu nepoata sa...

Cealaltă înțelegere era legată de preot. Am spus că i-am văzut fața – era fratele meu - primul copil al tatălui meu din a doua căsătorie. Îi mulțumesc lui Dumnezeu că mi s-a-ngăduit șansa de a-l iubi așa cum îl iubesc. Pentru că el a marcat o ruptură în viața mea actuală și l-aș fi putut urî. Aveam 12 ani cînd s-a născut și, pînă la nașterea lui, eu am sperat că tata se va-ntoarce la mine. Deși plecase de nouă ani, credeam cu tărie că nu mă poate părăsi altfel decît provizoriu. Însă, atunci cînd s-a născut fratele meu, am înțeles că se terminase definitiv acea așteptare a mea. Tata avea un alt copil, "copilul său" cum îi spuneam eu, amar. Firește că lumea s-a repezit și de astă dată asupra

mea, scrîșnind :”Vezi? De-acum are copil, nu te va mai iubi nici cît te-a iubit. Copilul acesta va avea ce tu nu ai avut: și mamă și tată!” etc. În plus, semăna leit cu maică-sa – era brunet cu ochii negri, alungiți, de chinez. N-avea nici o urmă a tatălui meu pe chip, noi ceștilalți doi mai mari fiind blonzi cu ochi albaștri, așa cum ne erau ambii părinți. Cu toate acestea am avut incredibila șansă de a-l iubi! Soția tatălui meu e o femeie deșteaptă, cu bun simț și suflet mare – îmi pare rău că și-a trăit viața cu povara vinii față de noi în suflet! – și a găsit, dimpreună cu tata, diverse bucurii pe care le-a transformat într-un soi de tradiții de familie, care să mă lege – de ce în special pe mine? – de copilul abia născut. De exemplu, nu-i împodobeau bradul de Crăciun pînă cînd nu ajuneam acolo, aceasta fiind însărcinarea mea sacră. Apoi mă luau cu ei în vacanțe, înlesnindu-mi să stau cît mai mult în prezența copilului care se lipise de inima mea și care, crescînd, a început să-mi semene din ce în ce mai mult ca fire... sau ca... nu știi ce... Astfel, am ajuns să fim foarte legați unul de celălalt, chiar și acum cînd viața ne-a dus departe și ne vedem rar.

Îl iubesc din toată inima mea și nici o clipă nu i-am simțit vreo vină. Din contră, mă bucur că mi-a foat dată această dezlegare. Eu cred că doar dragostea vindecă, pentru că doar dragostea e. Pentru mine a devenit evident că Viața e un spectacol cu un singur protagonist – eu – într-o multitudine de ipostaze care au menirea să mă crească, să mă-mbogățească, să mă amuze, să mă ducă în culmea bucuriei, să mă împace, să FIU.

Te rog, prin urmare, dragul meu, să nu uiți că orice-ar fi, eu te iubesc! Și nici n-ar putea fi altfel, pentru că, nu știi să-ți explic cum, cînd și în ce măsură, tu ești eu.

Mă uit la tine cum dormi ca un cîmp răscolit de sămînța ce-ncolțește-n lumina lunii și-mi răsar de niciunde în minte ecurile unui cîntec ardelenesc, pe care l-am auzit o singură dată, la radio:

Bade cu mustața neagră
Du-mă-n lume de-ți sunt dragă!

*Da' de ți-e rușine cu mine,
Fă-mă brîu pe lîngă tine!
Fă-mă lumină de seară
Și mă poartă subsuoară,
Fă-mă drum pe sub picioare,
Fă-mă leac pe ce te doare.*

E-atîta dor în sufletul și-n carnea mea, că nu se potrivesc decît aceste versuri care, în simplitatea lor, tălmăcesc genial dragostea femeii, despre care arareori bărbații apucă să afle cîte ceva. Aș fi vrut să-l fi putut scrie eu pentru tine... și nu știu cît pentru tine și cît pentru carnea mea în care se răsuțește pecetea dragostei tale, de zeci de ori într-un singur minut uneori... dar, oricum sunt norocoasa, nu-i așa?, că l-am putut afla și că mi-e îngăduiat a mi-l aminti pentru tine...

Cred că te iubesc ori foarte mult, ori foarte altfel, fiindcă intru în panică atunci cînd mi se pare că te iubesc mai puțin, sau mai "ca lumea".

Ui-te, acum, deși mi-e foame de trupul tău gemînd încălzit de săruturi, deși mi-e sete de seva ta dulceag-albăstruie poleind înlăuntru meu înălțat împotriva-ți, deși mi-e dor de alintul pe alocuri aspri-nerușinat al cuvintelor și-al tăcerilor tale și de uimirea cu care-mi adori chipul de copil în care te dilai, deși mă copleșește amintirea candorii cu care-ți trăiești orgasmul, re-figurînd totul în jur în stilul tău, mereu diferit, mereu de la capăt deși părelnic același mereu, deși mi-e poftă de buza de jos, care scoate-n răstimpuri la iveală copilul știut și de înfiorarea care te face vorbăreț cînd poarta tainică se deschide ca o floare, să primească în miezul ei cald, penisul tău cuibărit încă în teaca sa de catifea albăstrie - iubit mic, palpitînd de dorință de fiecare dată ca și cum ar fi prima oară, ca și cum nicicînd n-ar mai fi fost primit cu atîta dragoste înlăuntru unei matrici atît de pe potriva lui, deși...

Nu-mi vine să te trezesc.

Mai degrabă ți-aș cînta de leagăn.

***Tăcerile tale
îmi mătură păsările
de prin colivii
și-mi deschid, îndărătnic,***

toate ferestrele.
Cînd, biruit de dorință,
taci adormindu-mi somnul,
tăcerea ta-și înfige colții
în urechea mea stîngă
să-mi fulgere-năuntru
șerpilor-perechii.

18 august,

Am promis să continui povestea... așa că...

Mă-ntorc la vara în care memoria s-a deblocat prima oară, sau memoria universală găsisse o breșă în mintea mea prin care se revărsa în conștiință, aducînd limpeziri sau tulburări ce aveau să-mi lărgescă oricum viziunea, mai bine zis văzul și auzul, spre a vedea mai mult decît a mă uita și spre a auzi mai mult decît a asculta.

Reiau povestea din punctul în care, în penultima mea zi de ședere la munte, am avut acea cufundare în identitatea indianului, pe care-l presupuneam a fi eu în alte coordonate temporale.

“... m-am simțit deodată proiectată în identitatea aceluia bărbat și, preț de vreo două ore, am reconstituit la intensitate reală, sfișietoare, tot complexul de stări care-i compunea realitatea sufletească. Nu mi-am amintit fapte, chipuri, ci doar trăiri și înțelegeri.”

În acea suferință adîncă în care recunoșteam o sfișiere surdă la nivelul inimii, pe care o am și în această ipostază atunci cînd ceva mă doare copleșitor, sau cînd nu-îțeleg, am regăsit vina care-mi împovăra conștiința. O vină pe care am adus-o cu mine prin vreme și care mă face să mă simt umilită și neputincioasă-n răstimpuri, dîndu-mi sentimentul că inima mi se frînge cu zgomot de geam spart. O vină care mă face să adorm cu pumnii și cu dinții strînși și tot așa să mă trezesc. O vină pe care n-o-îțelegeam și pe care obișnuiam s-o proiectez asupra evenimentelor actualei ființări, asumîndu-mi tot ce nu mergea în viața celor care-mi erau în preajmă. M-am socotit totdeauna

vinovată pentru abandonul tatălui meu, pentru sacrificiile mamei mele, pentru traumele fratelui meu, pentru eșecurile prietenilor mei, etc.

Acum îmi devenea clar că vina venea din acea zonă și că mi se dezvăluise această identitate pentru că trebuia să mă iert pentru ceva neîmplinit sau săvârșit atunci, trebuia să dăruiesc iubire bărbatului care fusesem și care se desprinsese de formă cu această înfrângere în suflet. Iubire și-nțelegere. Doar așa mă puteam ierta. Lacrimile imi șiroiau mut pe obraz, iar eu scormoneam în durerea aceea, să găsesc semnele recunoașterii din care să recompun adevărul aceluși bărbat.

La un moment dat, nu știu cum, s-a instalat în mine, în întregul meu propriu-zis, înțelegerea că suferința mea se datora mai ales faptului că nu-i putusem ajuta pe cei pentru care mă simțeam răspunzător, să priceapă că violența îi adusese în acel punct de teroare și distrugere. Violența își are rădăcina întotdeauna în frică. Voisem să le spun despre pace, despre iubire, despre toleranță și nu știusem cum să-i fac să m-audă, așa că mă văzusem nevoit să-i urmez, din loialitate, în credințe și încrîncenări vechi care exacerbau frica și sentimentul catastrofal de separare, dezvoltînd violențe ce nu puteau aduce nici un folos. Nu puteam lega fapte de aceste simțăminte – erau doar flash-uri ale unor lupte, flăcări, urmăriri, femei, copii îngoziți, înghețați, flămînzi, oboșiți... Încercasem cu disperare să-i protejez, însă nu reușisem mare lucru, din moment ce mă simțeam atît de vinovat pentru suferințele lor. În toate acestea se amesteca un dor sfîșietor de pămînt, de un pămînt sacru și de libertate... era ca și cum cunoscusem libertatea, îi știam gustul, mirosul și, brusc, trebuise să o schimb pe ceva hîd, spart, cu nume asemănător, dar cu gust străin și miros greu.

Mi-am amintit, în timpul acestei viziuni, că și acum am acest dor, care uneori devine devastator, și că cel mai tare mă afectează suferințele și lipsurile celor care-mi populează existența, simțindu-mă cel mai ades vinovată pentru ele. De-aceea sunt și ușor de șantajat. Mi-a fost întotdeauna insuportabil să știu că vreunui om drag, apropiat, îi este foame și nu are ce mânca, sau îi este frig și nu are ce-mbrăca. Nu m-au afectat niciodată lipsurile mele – asta probabil pentru că știu că întotdeauna primesc, din cer cum se spune, absolut tot ceea ce am nevoie (e drept că nu și ce mi se năzare c-aș vrea să am – asta mai rar! Dar nici nu mi se năzare des).

Cînd am ieșit din întâlnirea cu el-eu mă simțeam ca o sferă de metal cu miez greu, dens, dar cu suprafață translucidă, așezată parcă-n palma Providenței care mă legăna senin între două falii de timp, iar mie mi-era greu să mă hotărâsc în care din ele să rămîn. Bărbatul acela era cel mai frumos și cel mai liber bărbat pe care-l simțisem vreodată. Înțelegeam spontan că el era cel pe care-l căuta ipostaza mea feminină. Iar femeia care eram îmi devenea din ce în ce mai dragă, mai cu seamă că-mi furniza o mulțime de amuzamente în ultima vreme.

Încet am reintrat în normal. M-am uitat cu drag la mîinile mele, la picioarele mele, la trupul meu, m-am uitat cu ochii mei și-am început a cînta cu gura mea un cîntec vechi învățat de la mama “m-am născut într-un bordei / învelit cu paie / doinitor mi-era un tei / leagan o copaie”, și-am știut că făcusem alegerea cea mai bună. Dar am știut și că nu era singura posibilă.

Apoi m-am întors în oraș. Un timp am mai rătăcit prin încercări de-a cuprinde mai mult din ceea ce se cheamă Viața mea – straniu concept, lăbărțat dintr-odată amețitor. Însă, aflîndu-mă permanent într-o stare de căutare febrilă, încrîncenată și cu dinții strînși, toate eforturile mi-au rămas zadarnice.

După un timp, cum mă prinsesem că mă pîndea o obsesie, am hotărît să mă opresc, sau cel puțin să mă îndepărtez, profitînd de faptul că se apropia luna septembrie și trebuia să mă pregătesc pentru o seamă de proiecte concrete.

Abia cînd am reușit să mă destind și să mă ancoroz în concretul imediat, aparent întîmplător, o prietenă mi-a vorbit despre un roman pe care-l citise recent și care o impresionase. Subiectul cărții era un război între indienii siouxi și trupele americane care aveau misiunea de a-i masa pe indieni într-un teritoriu amenajat ca rezervație, deoarece pe terenurile lor de vînătoare se descoperise aur. Am împrumutat cartea și am citit-o pe nerăsuflăte. Pe tot parcursul lecturii, m-a însoțit un permanent sentiment de déjà vu. În unele momente transferul în cealaltă identitate se făcea spontan. Aveam impresia că aș putea spune ce avea să se petreacă în următoarele pagini.

Atunci mi-a venit prima oară ideea să caut pe Internet informații despre indienii din America. Voiam să aflu cît mai multe despre ei, nu avea importanță despre care seminție, n-aveam nici un indiciu – tot ce citisem fuseseră romane, unele scrise de autori care nu întâlniseră

vreodată vreun indian - dar mă gîndeam că poate ceva ar putea să mi se pară familiar și acesta ar fi fost un început. Am accesat un motor de căutare și am tastat „indieni Sioux“ – asta mi-a venit în minte. Am primit o mulțime de adrese, toate site-uri de limbă franceză. Nu-mi amintesc pe care dintre ele le-am deschis – eram ușor dezamăgită pentru că nu mai avsesem de-a face cu limba franceză din liceu și mă gîndeam că nu voi înțelege mare lucru, mai cu seamă că nu aveam un dicționar la-ndemîină. Tot “întîmplarea” a făcut ca pe una din pagini să găsesc o trimitere către Șefii indieni renumiți.

Nu speram eu să fi fost un șef cu prea mare renume, fiindcă în actuala configurare nu reușisem niciodată să fiu șef pe undeva, ceea ce nu spun că nu m-a sîcîit oarecumva. În toate grupurile fusesem un soi de lider de opinie, fie “deșteapta clasei”, fie “Mama Leone”, fie “om bun la toate”, dar întotdeauna șeful era altcineva. Iar asta, adică faptul de a fi lider de opinie, s-a datorat falsei impresii pe care o fac pretutindeni, cum c-aș fi foarte deșteaptă, foarte citită, foarte specială. De fapt, eu nu sunt decît un om obișnuit, doar că am o abilitate mai aparte de a mînuî, dacă se poate spune așa, cuvîntul. Am un soi de respect pios pentru cuvinte, percepîndu-le ca entități vii, iubindu-le, cocoloșindu-le, însoțindu-le totdeauna cu prețiozitate și cu o aviditate de a exprima corect și cît mai fidel posibil, gînduri, simțăminte, trăiri. Cuvintele astfel alintate de mine, nu pregetă să-mi dăruiască-n schimb ușurință în exprimare, elocință, acuratețe, curajul și știința, dacă nu cumva doar intuiția, de a vorbi indivizilor sau adunărilor. După mine, nici urmă de cultivare aici!

Întorcîndu-mă la Șefii indieni: erau cinci. De vreo doi auzisem vag, de ceilalți nu. Aveau postată pe site cîte o fotografie și cîte un articol care povestea succint istoria creată de personaj, incluzînd și cîteva citate din speech-urile presupuse a fi ale lor.

Primii patru nu mi-au spus nimic, inclus între aceștia fiind și un apaș - cu apașii eu aveam legături sentimentale de la Winetoo – și un sioux. M-am gîndit că nu voi găsi nimic și mă pregăteam să renunț, deoarece ultimul avea și nume oarecum european (poreclă, firește) și etnie de care nu auzisem, dar curiozitatea m-a făcut totuși să accesez și povestea lui. Stupoare! Cîteva clipe nu mi-am putut lua ochii de pe chipul din fotografie. Parcă mă uitam la mine! Aceași expresie a trăsăturilor, aceeași construcție fizică, aceeași prezență, același spirit.

Uluito! Am început să citesc povestea lui - dacă la ceilalți abia pricepusem câteva cuvinte, nereușind însă să recompun povestea nici măcar în mod vag, în cazul acestuia din urmă, am înțeles tot ceea ce era scris alături de fotografia lui. Era aproximativ aceeași poveste din cartea pe care o citisem de curînd, iar citatele mi-au produs o emoție profundă. Preț de câteva clipe am resimțit aceeași durerea ca un cuțit împlîntat în inimă.

Fără a face nici un comentariu, am arătat mai tîrziu prietenei mele fotografiile și textele în limba franceză, pe care le printasem. Știam că ea putea citi mult mai lesne decît mine în această limbă. Cînd a ajuns la cel de-al cincilea, privind fotografia a exclamat: "Dumnezeule! Țsta parca-i fi tu!". Apoi a citit articolul, m-a privit și mi-a spus: "Aș putea să pariez că tu ai scris asta! Sunt ideile, gîndurile, dorințele tale."

Apoi s-a-nchis. Am simțit nevoia să mă îndepărtez iar pentru o vreme.

Sucind într-un anume fel ACUM-ul, cu intuiția la pîndă mai degrabă decît cu atenția, precum procedezi cu acordajul fin al unui receptor de frecvențe cîntătoare, parcă Moș Crăciun își revărsă sacul. Potop de dezlegări, refăcînd ca un puzzle, din frînturi, din străfulgerări de re-cunoașteri, imaginea mereu mai cuprinzătoare a celei ce sunt.

... Și tu...

27 noiembrie

M-am trezit întii noroasă, dup-aia m-am culcat la loc să dreg visul și să-l scot basma curată, pentru ca-n final să mă aflu rîzînd de ceva care-mi căuta prin carne cu insistența dulce a prezenței tale gîdilăcioase. Nu e prea promițător, fiindcă încep să-mi cam zbîrnie celulele fără să-și mai tragă și sufletul.

Parc-am rămas în elicopterul din fantasma trecută cu simțurile date-n țipăt de către iubit... Iar el parcă uită mereu unde-a rămas și-o tot ia de la capăt. O parte din mine extinde ca de fiecare dată ACUM-ul, coborînd încă pe-o scara de frînghie și răpindu-te pe fereastră din fața magnificului tău computer căruia te dedici dubios și exclusiv de-o bucată de vreme. Ajuns sus, proptești cumva butoanele de comandă făcînd aparatul să se miște în cercuri largi peste orașul care se ncăpățînează să nu ne rabde pe amîndoi deodată. Noroc c-a uitat în timp să se uite în sus... așa că noi, doi profitori, îl fentăm astfel.

Mîinile tale își curg mîngîierile, dealtfel aride, pîrjolitoare, pe apele curbelor pe care pielea mea le descrie în acel moment doar ca să-ți fie albie. Nerăbdarea din vîrfurile degetelor tale încredințează curînd alintul limbii, pentru ca ele să-și croiască impetuos drumul către adîncul trupului meu, unde sunt așteptate.

lubitul săgeată înoată prin pielea mea involburînd-o neconținut de la buze la sîni și-napoi în leagănul claviculei... apoi, alintat, pînă hăăăt departe între coapse, unde, fierbinte, floarea dosită se-aprinde de dorul celui ce-o-nflorește unic de fiecare dată.

Degetele și buzele mele se-nfruptă din caldele tale contururi, rîvnind în ascuns să-mi bucure cerul ființei cu lumina-ți caldă, migălită-ndelung în perle dulci-albăstriei de scoicile descîntate tainic pe-ndelete.

Nimic din mine nu rămîne la locul știut după ce treci tu. Totul o ia razna, pentru ca apoi, să se reclădească într-un fel nemaipomenit pînă atunci. Uneori anapoda, zbîrnîitor, nesătul... ca acum...

Te chem...

**Împlintă-te-n mine, Bărbate -
rotește-ți pecetea în fiecă eu
și nu-mi lăsa răgaz să te revendic
fiindcă-n absența cuțitului rana
își pierde însemnul de zeu.**

22 august,

Intenționasem să plec dis-de-dimineată în rezervație. Când m-am trezit însă, mi s-a părut foarte frig. Comoditatea mea a început să facă speculații: cum să mă înmbrac? Dac-aș fi plecat încotoșmănată, pe la prînz mi-ar fi fost cald... și-apoi era rouă – m-aș fi udat...

Am băgat de seamă că totul se însăila molcom în așteptarea unui alt eveniment, așa că m-am încredințat ritmului aceluia atemporal care-mi înmuia gesturile transformîndu-le parcă în stampe.

Mi-am făcut un ceai, încet, molatic, ca o iederă ce pipăie îndelung fisurile zidului pe care aspiră să se cațere, apoi, tot așa, m-am prelins de-a lungul mesei din living și m-am așezat. Încăperea combina atît de armonios funcționalitățile rezultînd un spațiu cald, sensibil, ce se deschidea spontan spre comuniune, cu recunoștință recunoscîndu-mă parcă. Am îmbrățișat din nou, plină de grațitudine la rîndu-mi, interiorul casei, lumina ei specială, tandrețea ei care m-a pătruns din nou pînă s-a făcut una cu lumina și cu tandrețea mea. E o idilă între mine și casa aceasta... Se poartă ca și cum prezența mea ar fi sărbătoarea ei tăinuită. Iar eu mă răsfăț între gesturile care o compun, de' parcă mi-ar aparține – gesturile, vreau să zic. E ca și cum fiecare obiect și-ar fi găsit locul în care se află și cu o frîntură de gest sau măcar de intenție din parte-mi. E o casă trăitoare. Ca și mine.

Aseară m-am așezat pe platforma de deasupra acestei incinte, platformă care deschide etajul, creînd o unitate fără sincope, cu curgere lină a hotarelor unele într-altele. Nici măcar ușile camerelor de dormit de la etaj nu reușesc să sustragă vreun loc continuității blînde care te conduce neștiut și surprinzător înapoi la starea de copil alintat cu miresme revărsate din amintirile bunicii și cu adierile mîngîietoare ale poveștilor, ce dau ocol universului încă necuprins pentru el.

Pe aceeași platformă, în același fotoliu vecin cu cerul care ți se alătură prin geamul imens cît două caturi, într-un alt ACUM, m-am întălnit deplin cu bărbatul din mine, în acea amintire stranie care m-a împăcat, prin înțelere, cu o seamă dintre cioburile care mă compun.

Ciudat e că acum, cînd m-am întors, după doi ani de absență, ea, Casa Miracol, cum obișnuiesc s-o numesc, pare, aidoma mie, captivă în atemporal. Mă-nvăluie un sentiment liniștitor de continuitate,

de neîntrerupt, de' parc-aș fi plecat azi și tot azi m-aș fi întors, mai exact, de' parc-aș fi plecat doar în intenție, sau în presupunere.

Spuneam că aseară, mi-am acordat răgazul și darul de a mă iubi cu Casa mea Miracol și, pentru asta m-am așezat în fotoliul de pe platformă, am închis ochii și am îmbrățișat-o cu sufletul. Era ora noastră de liniște împărtășită.

Ca altcîndva, cu pădurea. E o liniște profundă în care zgomotele mici sau mari nu pătrund, rămînînd undeva în afară ca s-adîncească mai abitir liniștea. O liniște grăitoare, încărcată de semnificații și de înțelesuri. O liniște în care fiecare lucru își compune povestea lui.

Astfel, în îmbrățișarea cu spațiul acela magic, mi s-a îngăduit să ascult povestea lemnului din care se făurise casa, lemn care poartă încrustată și povestea mîinilor făuritorilor, povestea pietrei de la temelie, cea a pietrei pe care se-nviețuise prietena mea, casa, povestea vîntului care-o-mbrățișa uneori alintat, aleori pătimaș, cîteodată cu ciudă... Și stelele deapănă povestea lor, apropiindu-se primejdios de ochii celui care îi îndreaptă spre boltă în seara înmiresmată de vară, strecurîndu-se tainic prin toate ungherele muntelui. Și foșnetul pădurii aduce povești, și rîul care curge în apropiere trimite șoapte încărcate de rost în auzul celui pregătit să asculte... și valea... valea de-acum... valea de altă dată...

Și de-odată, revăzînd cu ochii minții peisajul care înconjura Casa Miracol, gîndul meu a rămas suspendat... "valea de altă dată...". Asemănarea mi-a apărut izbitoare, de netăgăduit. Din păcate nu din amintire reconstituam, ci văzusem recent fotografia aceluia loc în care bărbatul indian se născuse și-n care deprinsese în anii copilăriei a-și contura îndemînările și caracterul, prins între două lumi fiind - precum copacul-pasăre cu care obișnuiam să mă identific în adolescența mea! – una, rădăcină, dăltuind în lutul său tradiții vechi, comuniuni tainice cu pămîntul și cu viețuitoarele lui, legile simple ale fireștii aparținețe la ciclul sacru al Vieții, iar cealaltă, aripă, revărsînd în spațiul tainic al minții lucruri noi, aduse dintr-o lume în care sacrul se depărta vertiginos de natural, apropiindu-se pe nesimțite de obiecte, deși avertismentul fusese clar, de nimeni parcă tălmăcit însă cu-adevărat: "să nu-ți faci chip cioplit, ca să te-nchini lui". Din păcate, niciodată nu i s-a mai îngăduit indianului să se-ntoarcă acasă, în acea vale. A fost exilat într-o

rezervație constituită pe niște coline sterpe, din loc în loc câțiva arbori noduroși, la fel de îndurerați ca și ei, la fel de nepotriviți decorului. Într-o seară, stînd lîngă focul din fața cortului său, împovărat de vină, de dor, de zădărnicie, poate chiar de neînțelegere, obosit și trist și-a plimbat încet privirea peste lucruri, iar inima sa, fără zgomot, fără îndoială s-a oprit. Așa cred că a fost. Nu-mi amintesc însă.

Știi doar că nimic nu e întâmplător, toate evenimentele ale cărui protagonist ești, se-nșiră ca măgelele pe ață, într-un patern știut, pentru a reconstitui un adevăr, un simbol care-ți deschide calea spre-nțelegere, spre ceea ce-ți lipsește pentru o viziune mai cuprinzătoare. Mereu mai cuprinzătoare.

De ce amintirile mele necăutate s-au declanșat spontan, la prima mea venire în casa prietenilor mei? De ce simțisem atunci atît de clar că trebuie să-mi amintesc legile comuniunii cu viața muntelui, că ele sunt scrise undeva în mine și că n-aveam decît să le regăsesc, deși prima mea descindere la munte, adică în preajma lui, fusese la 25 de ani, iar pe munte, adică să fi străbătut vreun traseu, niciodată? Cum de simțeam inima pietrei, cum de-mi aminteam cum să pun piciorul, cum să-mi economisesc energia? Și iar, cum de mi-am amintit de indian, tocmai în această vale? Să fie oare asemănarea cea care a atins dorul neostoit al aceluia bărbat din mine, de' l-a trezit și-acum se vrea înțeles întrutotul?... nu știu, rămîne să aflu.

Poate va trebui să revin de multe ori în acest sector al văii Putnei, poate va trebui s-o cutreier pînă-i voi descoperi toate cotloanele... Nu știu de ce n-o pot descrie ca pe un peisaj – poate pentru că ea nu e un peisaj pentru mine... Pot doar să spun că are aspect de cazan înconjurat de înălțimi împădurite, pe fundul cazanului aflîndu-se așezarea. Omul e dureros de prezent aici și, din păcate, puțin prin virtuțile lui. Valea e plină de vile care mai de care mai pline de fast, mai neverosimil sărăcite de rostul primar al locuinței și mai sărăcitoare astfel, în décorul acesta în care, vecin cu măreția și cu pacea muntelui, gestul trufaș al omului de a-și puncta vremelnicia apare chircit, hîd, îndurerat. Printre aceste mostre de grandoare șlempăță sunt strecurate și căsuțe modeste din lemn, cu flori la balcoane, care viețuiesc cu o seninătate adormită răstimpul ce le-a fost dat, nerîvnind alt rost decît acela de a oferi necondiționat adăpost celor ce s-au îngrijit

să le-nalțe doar pentru a-și regăsi din timp în timp, departe de oarașele înghesuite și alienante, obîrșia, ca odihnă și pace.

Dacă ți-acorzi un răgaz să le-ascuți, ele se-aștern, asemeni bătrînilor, la sfat să-ți povestească despre mîinile și inimile care le-au clădit, despre muntele care și-a oferit trupul pentru a înlesni împăcarea fratelui său, Omul, cu Sursa Primordială Izvor, ce i-ar putea vindeca trecerea bolnavă de neisprăvire, istovită de zădărnicie, dacă el, Omul, și-ar aminti măcar și-n răstimpuri calea de-ntoarcere la sacrul simplității vieții direct conectate la Viață.

Rostul sacrului este adîncirea în Viață, în miracolul lucrurilor simple dătătoare de perspective, deschizătoare de-nțelegeri.

13 ianuarie

**Mi-e dor de tine așa cum mi se face dor de
Lumină, cel mai adesea cînd mă aflu, pelerin,
prin intunecimile dinlăuntru...**

Cred c-ar trebui să te hotărăști să-ți folosești capacitatea de bilocație, fiindcă asta pentru mintea ta strălucită, n-ar fi, gîndesc, decît un fleac. Mare parte din ea e deja realizată, fiindcă mă trezesc din senin, cu tine alături, cotrobăindu-mi prin inimă și prin celule și-atunci știu sigur că ți-e gîndul la mine. Mai ai materializarea unei dubluri. Cînd începi? Te rog! Mi-ar fi așa de bine!

Hai, nu chiar tot timpul, dar în zile ca cea de ieri, în care făceam cafeaua de dimineață și mi s-au lipit dintr-odată pe gît, fără măcar să te gîndesc, buzele tale aspre și moi deopotrivă, buze care-ți pătrund în carne cu un fel de intenție de restructurare a unic... nu, n-am dat cafeaua în foc, că mă uitam atent la ea, de fapt mă țineam de ea să nu mă desfac cumva sub sărutul acela, iar el să ajungă peste tot pe unde mă bîntuia dorul de tine. Dar el tot a pătruns, fascinant și fulgerător, împrăștiindu-se precum lichidul marcator repezit de o sepie într-un mediu translucid, prin întreg trupul meu, contaminîndu-l cu un tremur erectil ce se făcu repede dans. Un dans unduit care mi-a adus în

percepție, ca un arc de lumină, traseul nervos ce unește pielea, în locul prin care ai pătruns în mine, buzele, limba, sfîrcurile, vîrfurile degetelor și clitorisul.

Am terminat într-un tîrziu de fierț cafeaua și m-am mutat în sufragerie. Ți-am pus și ție o ceașcă. Am cuprins cu palmele obiectul fierbinte din care mă ademenea parfumul cafelei și, nitam-nisam, gura mi-a devenit fremătătoare de poftă necăuțînd conținutul ceștii, ci umezindu-se știut în așteptarea altui deliciu, al celui jinduît, sărutul. În același moment brațele tale s-au ridicat parcă firesc de pe lateralele fotoliului și m-au cuprins. Ținînd strîns ceașca în palme, mi-am lăsat capul pe spate dîndu-ți drumul în mine peste tot. Mi-am lipit ceașca de sîni. Curînd, de sub pleoapele lăsate, a țîșnit el, cel adorat. S-a jucat puțin, patinîndu-și peste pielea mea ca un patinoar vibratil ciuperçuța năucită de jind. Apoi, prefăcîndu-se sfios, și-a alintat de vămile vulvei incendiate fereastra îngustă din creștet, în dosul căreia pulsau deja perlele sîdefat-albăstrii, care te seamănă-n mine iar și iar, facîndu-te flori multicolore pe un cîmp secret, despre care n-o să spun nimanui niciodată. Cîndva, dacă îmi dai ceva în schimb, o șpagă considerabilă, poate o să te duc pe cîmpul acela și-o să-ți spun: “Ui-te, na! Țsta ești tu, cel semănat în mine, chip după chipul și asemănarea ta! Resoarbeste dacă poți! Aici ești al meu! N-ai nici o putere, afară doar de-a mai înflori și bobocii încă nehotărîți! Gîndești c-ai mai văzut așa bogăție vreodată?”

Uneori lucrurile banale, precum umbra unui arbore culcată în iarbă în lumina de miere a apusului, îți pot deschide o ușă spre profunde înțelegeri așteptate multă vreme. Alteori produc doar o filfiire ușoară a memoriei, semn că nu ești încă îndeajuns pregătit pentru recunoaștere. Nu ești încă în pace. Abia pacea care urmează căutărilor înverșunate poate deschide calea spre înțelegere. Zbaterea e doar antrenamentul. Niciodată transcenderea într-un alt univers, mai extins celui în care ființai nu se poate produce în zbatere, deoarece tensiunile contractă, restrîng. Rostul lor e doar acela de a pregăti și de a implora

pacea. Doar pacea, împăcarea, încredințarea expansionează câmpul conștiinței și, asemeni seninului, te trezești pătrunzînd pretutindeni.

Cei care spun că revelația absolutului, a adevărului, perceperea atotcuprinderii Vieții – întîlnirea cu Dumnezeu, dacă așa îl numim - este teribilă, cred că nu știu ce spun. Își închipuie doar că această întîlnire s-ar cuveni să fie un spasm mental – uitînd că în spasm, mintea se nchide brusc, nelăsînd nici o șansă cuprinderii.

Mie mi s-a arătat că adevărul, Viața e deja revelată, e la vedere adică, e precum ieșirea la mare. Rîul, constrîns fiind de țărături și de curgerea sa, atunci cînd se varsă în mare, se eliberează de trudă, își pierde forma, devine mare. Nici nu-i trebuie cine știe ce efort pentru asta, singura schimbare e una de optică – el pur și simplu se destinde și devine brusc cuprinzător. Se decondiționează. Toate condițiile pe care ni le impunem ne antrenează intelectul, dar cunoașterea nu este intelectuală, ea este existențială, experiențială. **A gîndi și a face**, funcții cu relevanță în devenirea ființei, nu fac decît să pregătească înțelegerea pentru **a fi**. Însă doar **a fi** este definitoriu pentru Om, care este o ființă pur existențială, chintesența **Vieții**, a **Firii**. Omul – sublim și oribil în același timp.

Îmi spui să nu mai caut contrariile într-un om, pentru că nu întotdeauna există. Ei bine, în opinia mea, Omul, universul mic fiind, este, ca și cosmosul, o lume duală supusă legilor dualității. În om, albul poate exista doar în raport cu negrul, nuanțele de gri, ca și culorile, rezultînd din compunerea celor două. Astfel, nu vei găsi niciodată un om complet alb, sau unul complet negru. Ar fi neverosimil. Contrariile se hrănesc, se susțin, se nasc unele pe altele. Dacă n-ar avea și contrariul reprezentat, un anumit aspect, o anumită trăsătură n-ar putea fi manifestată în universul unui om, chiar dacă omul este un *animal simbolic*, sau poate tocmai de aceea. În lumea noastră guvernată de relativitate, lucrurile se pot defini doar prin comparație, cu toate că, în unele cazuri, unul din termeni poate fi mascat, sau eludat. A, se poate ca imaginea unui om să fie una albă sau una neagră, dar eu mă refer aici la întreg, adică la ceea ce compune în ansamblu un om.

Tu-mi spui că ai multe defecte, însă nu crezi că ești ticălos. Eu ți-am demonstrat anterior relativitatea polarizării trăsăturilor, a categorizării lor absolute – ce este ticăloșie, și-n raport cu ce? - însă pot merge mai departe să-ți spun că n-ai putea fi generos dacă nu ai fi

avut și momente de ticăloșie, pentru că, precum spuneam, în dualitate e nevoie de comparație pentru a defini termenii ecuației între care apoi, să poți alege. Și să nu-mi vorbești despre învățul din bîrnele altora, fiindcă eu cred că asta e o gogoasă! Omul nu învață decît din gropile în care cu onor calcă el însuși și din pragurile de care-și strivește fruntea. Asta pentru că pur și simplu recunoști rar că ceea ce ți se întîmplă seamănă cu experiența altuia, cel mai adesea o faci **după** ce ți-ai scrîntit piciorul în aceeași groapă. Și e firesc așa, altfel ai eluda viața, ai trăi în permanență blocat de frica de-a nu repeta greșelile pe care le-au făcut alții.

În plus, unii spun că i-am putea lăsa pe ceilalți în pace, nejudecați, nesfîrtecați pentru comportări care nu se potrivesc normelor noastre, bașca poate nici nu i-am băga în seamă dacă nu ne-ar scormoni, fie și în inconștient, trăsături, atitudini, comportamente exilate, care nu ne plac la noi, pe care nu ni le recunoaștem – adică ceea ce Jung a denumit umbră. De aceea marii înțelepți spun că oamenii pe care-i întîlnești, ca și evenimentele pe care le trăiești, sunt **oglinzi** în care să mai descoperi o părticică de tine. Poate că ai vrea să umbli puțin la ea, s-o cizelezi, să-i dai altă față, alt rost...

Într-o perioadă, mă supărau foarte tare oamenii zgîrciți. Cînd cineva din apropierea mea dovedea, în opinia mea, zgîrcenie, mă făceam arici. Nu conteneam în a-l socoti injust, mărunț, condamnîndu-l și închipuindu-mi, firește, că eu n-aș proceda niciodată astfel. De la un punct însă, înverșunarea care mă lovea în astfel de situații m-a făcut să devin atentă – că una-i să observi și să accepți că e dreptul omului să fie așa cum îi place, sau cum îl taie capul și alta-i să te pocnească justiția și să-ți zbirnîie în cap pînă-ți face șanț pe creier.

E adevărat că eu, de copil, dădeam, nu doar ce mi se cerea sau ce se cuvenea, dar și ce credeam că aș avea datoria să bag pe gîtul oamenilor aflați *în nevoi*, eu nepunînd prea mare preț pe lucruri - pe obiecte vreau să zic. Dintotdeauna m-au bucurat incomparabil darurile pe care le puteam face eu. Prin urmare, de ce m-ar fi afectat pe mine zgîrcenia altora? Am început prin a mă gîndi la motivație – a lor și a mea – și nu mi-a plăcut chiar tot ceea ce am găsit acolo. Pătrunzînd tot mai adînc, am realizat că parte din generozitatea mea masca, ingenios și sofisticat chiar, nevoia de imagine, de acceptare prin urmare, parte gîndul la reciprocitate, la un soi de recunoștință,

rămînîndu-mi mai puțin decît mi-aș fi dorit în zona generozității pure, a lipsei totale de interes dosit. Apoi, căutînd mai abitir, am ajuns la unele momente în care eu însămi manifestam zgîrcenie, cu diverse cosmetizări firește. Acest lucru îmi displăcea cel mai tare, de fapt.

Mi-am amintit că în astrograma pe care o prietenă mi-o făcuse mai demult, între tendințele îngăduite prin influența astrelor era și aceasta – cea spre zgîrcenie adică. Multe dintre însușirile enumerate acolo consideram că nu le manifest și obișnuiam să spun că o parte din lucruri mi se potrivesc, o altă parte nu. În timp însă, analizînd mai cu luare aminte, am descoperit că multor trăsături, comportamente, înclinații nu le recunoscusem imediat încadrarea, fie pentru că nu mi-ar fi plăcut, fie pentru că nu m-am gîndit serios la ele. Apoi am mai descoperit că existau o mulțime de lucruri pe care aș fi putut băga mîna-n foc la un moment dat că nu le-aș face niciodată, pentru ca, ulterior, nu doar să le manifest, dar să le și justific și să le reîncadrez, fără să am sentimentul de vinovăție specific instabilității, ci doar simțindu-mi înțelegerea lărgită. Așa că, în timp, am constatat că ai în potențialul tău, care este conturat astral la naștere, toate însușirile omenești. Provocarea este că întotdeauna ai și contrariul reprezentat, astfel încît tu, prin liberă și conștientă alegere și prin mai mult sau mai puțin liberă și conștientă educație, să ai posibilitatea în orice moment să devii ***cine vrei cu adevărat să fii***.

Astfel, eu, care pot să dăruiesc orice lucru fără urmă de părere de rău, am momente de zgîrcenie (și nu doar materială), pe care dacă mi le neg, nu înseamnă că nu le mai am. Dacă mă accept așa cum sunt și încerc să îmi identific aceste accese și să le transform, de bine. Dar dacă nu, nu voi fi perfect generoasă doar pentru că îi disprețuiesc sau îi judec pe zgîrciți.

Așa am devenit foarte circumspectă cînd aud, sau cînd mă pocnesc pe mine formule de genul: “ *Eu n-aș proceda niciodată așa!*” sau “ *Nu știu cum a putut! Eu n-aș putea să...*” E o circumspecție amuzată, pentru că în definitiv, omul chiar e sincer, el poate nu s-a privit chiar pe toate părțile, sau nu și-a re-cunoscut toate fețele. Iar eu îl înțeleg, pentru că nici eu nu am reușit – în fiecare zi aproape mai descopăr ceva nou. Și e chiar fascinant. Ce-ar fi să nu mai ai nimic de descoperit, mai cu seamă la tine însuși? Ai deveni înfiorător de plictisitor! Eu cred că nimeni nu poate spune că se cunoaște total.

Pentru că dacă e adevărat că omul e universul la scară redusă – aceasta fiind o metaforă cu siguranță, pentru că universul este infinit, iar infinitul nu poate fi pus sub scară redusă – atunci, omul este infinit. Adică posibilitățile lui, combinațiile sub care se poate el (re)structura sunt practic infinite. Și cred că nici măcar nu sunt implicite. Mie mi se pare că zicerea aia cu “*ce ți-e scris, în frunte ți-e pus*” este un bluf. De ce? Pentru simplul fapt că Viața este schimbare, iar Omul este Viață. Dacă Viața încremenește în tipare, deja se cheamă moarte. Toate paternurile Vieții se află sub semnul schimbării perpetue, al curgerii, chiar dacă aparent sunt aceleași de la începuturi. Așa Omul, oricât de previzibil ar fi, rosturile lui, ca și coordonatele cognitive, emoționale, comportamentale, sunt într-o dinamică permanentă, aparent imprecisă, ea fiind însă larg controlată de interconectări, care la rîndul lor sunt dinamice, și, mai cu seamă, de propria deschidere mentală, de propria voință de integrare, deoarece influențe similare pot fi atît de diferit integrate de către oameni diferiți. Cred că foarte importantă este și istoria interconectărilor, pe care nu ne este permis să o cuprindem cu una cu două. Și-așa, te poți duce atît de departe, că te-apucă amețeala!

23 octombrie

TU

Uneori mi-e foarte greu să te regăsesc. La fel de greu cum mi-e și cu mine în răstimpuri. Știu că te afli pe undeva prin Univers, că Universul sunt eu, dar că, neverosimil, pentru un delict oarecare, am fost, părelnic, exilată din mine.

Uneori mersul prin lumea de-afară devine atît de neînțeles... e ca și cum te-ai uita în oglindă și nu ți-ai mai recunoște, nu întregul, ci doar o parte din chip, cea metamorfozată înspăimîntîndu-te mai mult prin nepriceperea rostului, a cheii, a trebuinței... decît prin metamorfoza în sine.

Atunci ceața prin care orbecăi e dureroasă și, deși știi că se va risipi negreșit în înțelegere, la timpul potrivit, comiți nelegiuirea de-a te învrăjbi cu tot ce te compune, desfigurînd. E un mod de a împărți

povara ceței cu tot ce populează lumea ta, gândind probabil că e mai ușor de-ndurat. Dar nu e drept și, undeva în adîncul inimii tale știi asta, de vreme ce, curînd începi să limpezești și te repezi la porțile dragi să le ștergi de nesigur și să le mîngîi ocrotitor.

lată... chipul tău, din fotografia aceasta în care apari etern, e o poartă ce mi te redeschide în aceeași prospețime, în același mister, în același umblet șoptit ca la-nceput. Mi-e drag. Mi-e dor de el, în răstimpuri. Ui-te, acum îl privesc iar alunecînd în susul paginii pe măsură ce scriu, și-mi dăruie altă ipostază în care mi te-ai dezvăluit. Prima era cea a băiețelului uimit îmbrăcat în pantalonii săi prea scurți, sau prea lungi, oricum nepotriviți lui - ți-amintești? Aceasta, de-acum, e cea a bărbatului la fel de uimit, total încredințat mîngîierii mele, într-un loc prea ascuns, sau prea expus, oricum nepotrivit lui. Ceea ce unește fără putință de sciziune cele două ipostaze și ce-ul care te face captiv în iubirea mea, sau iubirea mea captivă în acest ce, este candoarea care se ițește ușor neliniștită, ușor amuzată, în ochii uimiți și-n gura cumva îmbufnată. Candoarea cu care re-compui lumea.

Sigur că toate femeile care ți-au trecut prin viață te-au iubit. N-au avut încotro. Nici o femeie nu poate dosi dragostea de un copil, cum nici de un bărbat-copil. E firesc să fii iubit. E firesc să te simți iubit. E firesc că te simți iubit de fiecare dată altfel și că te lași uimit. Cred că de fapt asta e secretul tău, fără de care ai putea părea ușor egoist, ca orice bărbat – faptul că te lași uimit, astfel redînd femeii o dimensiune verticală rîvnită, chiar dacă orientată-n adînc, spre mister, spre explorarea de sine.

Ce bine că ești! Ce bine că eu te știu! Ce bine că te iubesc!

Tu, fără urma căruia vechiului nu i-ar fi fost atît de greu

să treacă în trecut,
iar noului atît de jînd să se înscăuneze...

Tu, fără urma căruia urma mea nu ar avea aceeași formă...

***Tu, fără urma căruia Firea mea nu ar avea
aceeași umbră...***

Tu în inima mea... în trupul meu... în gîndul meu...
în trecerea mea...

dor... dorință... chin... lumină... fulger... pîndă...

Oare de ce să-mi fie atît de frică că vei pleca?

De fapt, cred că frica cea mare e că nu voi ști cînd vei pleca, că nu-mi vei da de veste! Chiar și-atunci cînd te cred în carnea altei femei, nu mă simt înșelată, nu sufăr din pricina geloziei, ci de groază că nu voi mai încăpea și eu în dragostea ta, în ACUM-ul tău. Și că voi fi ultima care va afla despre acest abandon, necum să mai fiu și consultată...

Să mi se tragă asta din rana aceea în care-l așteptam pe tata, dislocat dramatic, fără avertisment, fără negociere, din viața mea? Tata nu-mi spusese nici un cuvînt - nu mie! - despre plecarea lui. *Eram un copil, ce puteam eu pricepe?* - își zisese – *o să-i explic cînd va fi mare!* Doar că acel copil, care-l așteaptă și-acum, nu s-a mai făcut mare. El a rămas cu credința pîndită de frică, cu urechea ițită după zgomotul motocicletei care urma a-l re-întrupa pe el, pe tatăl risipitor – am și surzit de urechea aia, nemaiauzind cu ea aproape nimic de pe-afară, ci doar de prin-năuntru! Mai tîrziu, unui alt copil din mine, ceva mai răsărit, tata s-a îndurat să-i curme așteptarea și să-i anunțe că s-a născut un alt copil care *îi lua locul*. Așa zicea lumea.

Tata, pur și simplu nu s-a priceput să facă altfel. Nu-i port pică. Nu-i mai port. Doar că, dacă mi-ar fi vorbit, poate aș fi aflat încă de-atunci că el din mine nu putea pleca și că nici n-ar fi făcut asta pentru nimic în lume, necum să mă smulgă pe mine din el și să m-arunce la gunoi. Dacă s-ar fi priceput, mi-ar fi spus atunci, cînd a traversat jumătate de țară ca să-mi dea vestea cea mare, că gata, așteptarea mea s-a sfîrșit!, însă nu pentru că acum avea un alt copil iar eu nu-i mai trebuiam, ci pentru că, iată, se mai deschidea o poartă a iubirii dintre noi doi – fratele meu! Noroc că, în bunătatea și-n răbdarea sa infinită, Dumnezeu din mine și din tot ce există, a îngăduit ca fratele meu să fie chiar puntea care era menit să fie. El ne-a readus pe unii în viațile celorlalți. De-atunci, în fiecare vacanță, ceștilalți doi copii mai mari mergeam să fim împreună cu tatăl și cu frații noștri mai mici. Și-ncet, cu multă migală, Dumnezeu din fiecare dintre ei mi-a dezvăluit că sunt

iubită și că iubirea face ca nici o distanță să nu fie reală. Mai cu seamă cea dintre mine și tatăl meu, marele Bărbat care-mi era rădăcină.

Și, cu toate acestea, atunci când nu mi se vorbește despre dragoste, când totul este lăsat implicit, redevin probabil copilul de pe poarta înaltă, cu urechea ițită la zgomotul motocicletei și cu inima făcută ghem de frica faptului că nici măcar nu i se va vorbi despre abandon, ci doar i se va impune.

Ei și ce? În definitiv ar trebui să mă gândesc că cel care a pierdut cel mai mult a fost tocmai el, tatăl meu, care n-a cunoscut niciodată copilul grozav care sunt, frumos, iubitor, dar mai cu seamă viu. Nici acum, când mă privește cu toată dragostea adunată în ochi, nu cunoaște ce femeie desăvârșită am devenit. Deși el a fost, în taină, primul meu maestru. Tatăl meu, marele necunoscut, necunoscător de mine – creația lui țîșnită în lume din iubirea-i profundă pentru Viață – mi-a dăruit marele dar al visului. Dorul și imaginea lui de cavaler rătăcitor sprijinind cu creștetul cerul cuibărită ca un pisc neplecat în inima mea au născut în mine nevoia de a jindui cu visul BĂRBATUL, Făt-Frumos-ul ce-avea cu siguranță să se-ntrupeze cândva măcar ca răsplată că niciodată n-am încetat să cred că El există cu adevărat în fiecare bărbat. Și pentru acest dar neprețuit care m-a păstrat vie, adică Viață în permanentă curgere, ma-nclin astăzi și rostesc cu-aceeași sfoșenie cuibărită roșu-n obraji :

Îți mulțumesc, Tată !

***Degetele mele
și-au sîngerat***, rînd pe rînd,
culorile,
în spinii absențelor tale.
Din dezmirdări
nerostite de gest
s-ar căzni să-ți cioplească
porți pentru veniri și plecări,
dar ***nu găsesc***
cuvinte potrivite
pentru daltă.

Tot așa tu, dacă ai alege să pleci, ai pierde darul feminității mele abia regăsite și te-ai sărăci de miracolul meu în desfășurare.

Prin urmare, cercul s-a-nchis.

Cine ești dumneata, domnule?

Oglinda.

Oglinda în care eu mă văd așa cum aleg să devin: ***IUBIRE***. Fără condiționări, fără coordonate. Iubire pur și simplu. Curgere lină, dinspre infinitul necuprins al lui atunci înspre infinitul surprinzător al lui ACUM.

Oglinda în care mă privesc dormind ocrotit și-n adâncul somnului cutreierînd lumi despre care nu pot vorbi, fiindcă limba mi se înnoadă și mintea își pierde contururile în ceață... lumi intersectate doar... lumi care părelnic se succed, cînd de fapt, treci din una în alta, ACUM, doar prin acționarea unui comutator interior. Totul e să-l afli. De parcă lumea s-ar compune spontan, ca în acele caleidoascope din copilărie, prin care dacă priveai, rotindu-le, obțineai o curgere fascinantă a mozaicului de culori din formă în formă, fiecare păstrînd însă modulul inițial, matricea fundamentală, unitatea de culoare, care, din cîte-mi amintesc, era un romb... sau un triunghi...

Al Vieții e nașterea.

„Cred că feminitatea este esențialmente iubire, iubire care nu pune condiții, care trece dincolo de așteptări, care se dăruie firesc, fără zarvă și fără-mpăunări, întocmai ca un izvor ce se află exact acolo pentru cel însetat. Iubire care nutrește, iubire care vindecă, iubire care alină, iubire care rodește... ea, mamă, iubită, prietenă, soră, fiică, țărnel care te iartă de Fire și-ți susține oricând reîntregirea.”(Odette)

Opinii despre carte

„Păreră mea e că nu se poate scrie așa! E prea multă sinceritate. Poți fi speculată. E ca și cum te-ai răstigni goală în piața orașului și oamenii ar putea să vină, unii să aducă flori, alții să arunce cu pietre. Ți asumi un mare risc dacă o publici.” (Gheorghe, scriitor)

„Nu m+am putut abține să nu citesc cartea astăzi... și am și terminat-o. E pur și simplu superbă și nu spun asta doar că te cunosc... cred că are de toate... Dar în special viață... îmi place umorul, introspecția, sinceritatea și jocul de+a cuvintele. Uneori e destul de greu de înțeles, mai ales la început, dar asta pînă poți intra în esența cărții, după care te absoarbe. Cel puțin pe mine. Astăzi nu am făcut decît să citesc asta... unele versuri parcă trădează sentimentele mele și, cred eu, ale oricărei femei îndrăgostite. Cît despre sinceritatea cu care îți deschizi sufletul către noi... cred că e absolut sublimă. Cred că multe femei au de învățat din această poveste... eu sigur am deschis ochii la unele aspecte.” (Vera, specialist în educația adulților)